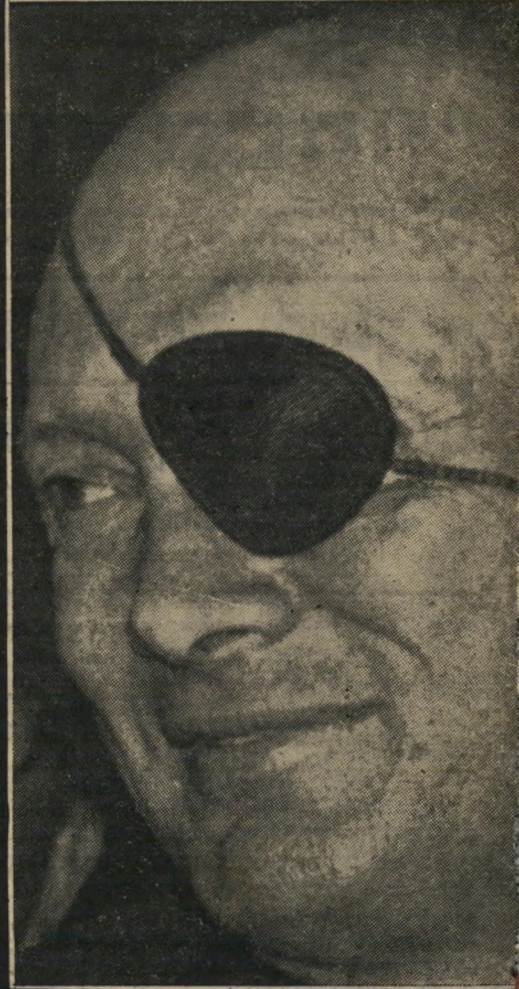

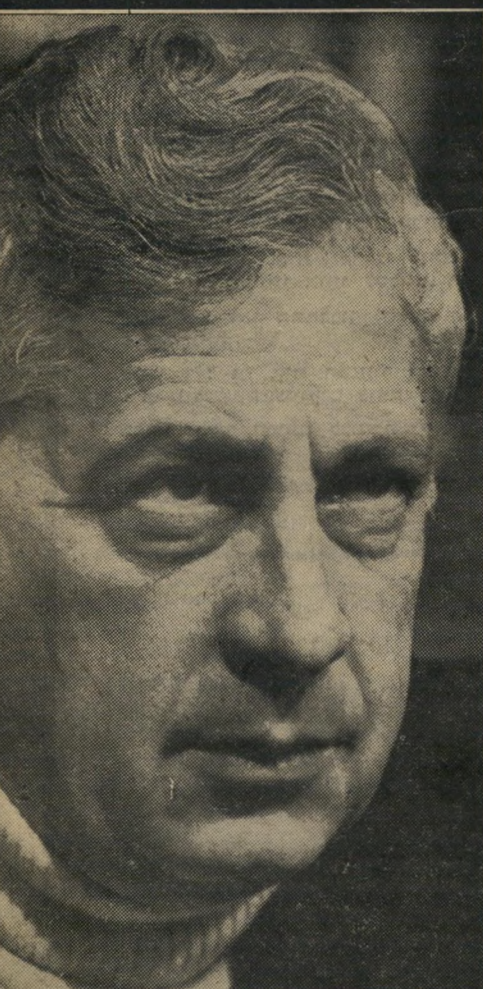
מספר 333
שנת 33
העולם הזה

דוד אלעזר

משה דיין

אריק שרון

שמואל גונן

ועדת
אגרנט:
מעילה
בתפקיד
!

פורסם הדו"ח הסופי של ועדת זוארץ:

"הגבלנו עצמנו לדון בענייני צבא ולא בענייני בטחון"

המצרים אשמים בהפתעה • גונן פישל, אבל זה לא

אומר • צה"ל הוא צבא הגנה לישראל ולא הפך

נופלים ההולכים ראשונה • ה-8 באוקטובר היה יום

שני • הנקיון יפה לבריאות • הארץ היא כדור

כוחנו בצדקתנו • סלינו על כתפינו

חקרנו ומצאנו כי נופלים ההולכים ראשונה, ובייחוד אלו שפוגעים בהם. לאור העדויות שגבינו אין בלבנו ספק כי השמיני באוקטובר היה יום שני. כמו כן נודע לנו שהנקיון יפה לבריאות ואנו מקווים שלקח זה ייושם, יילמד, יופק ויונפק. כדור הארץ הוא בהחלט כדור, אך גם במלחמה זו הוכח שכוחנו בצדקתנו, אם כי סלינו על כתפינו.

הוועדה קיימה ישיבה אחת של 12 דקות והוציאה 5.70 ל"י (3 גס-קפה, 1 קפה כח' ו-1 טוסט גבינה).

מפת קרבות ה-8 באוק'

פרשנו הצבאי מוסיף:

מימין אתם יכולים לראות בבירור את מפת הקרבות, כפי שהתרחשו ביום הגורלי, יום שני ה-8 באוקטובר.

במפה רואים בבירור שאכן חטיבתו המשורינית של סיומקה, בסיוע גדוד הצנחנים הסדיר של ססקה ובתוספת גדוד וחצי זח"מים של דמקה, תקפה את המערך המצרי מימין לשמאל, כפי שניתנה הפקודה, ולא משמאל לימין, כפי שרבים נוטים לחשוב שניתנה הפקודה.

נראה בעליל שהמצרים, ובייחוד חטיבות הדיבזיה של מוסטפה וסולף ניצין, התארגנו להגנה בדוקטרינה סובייטית, לפי קונצרטניה מערבית, כשהם מחפים משמאל על "קרפיון" ומימין על "דוגית", תוך שהם משאיי רים את אנפיהם ב"ארטיק", "קרטיב" ו"מישמי" חשופים.

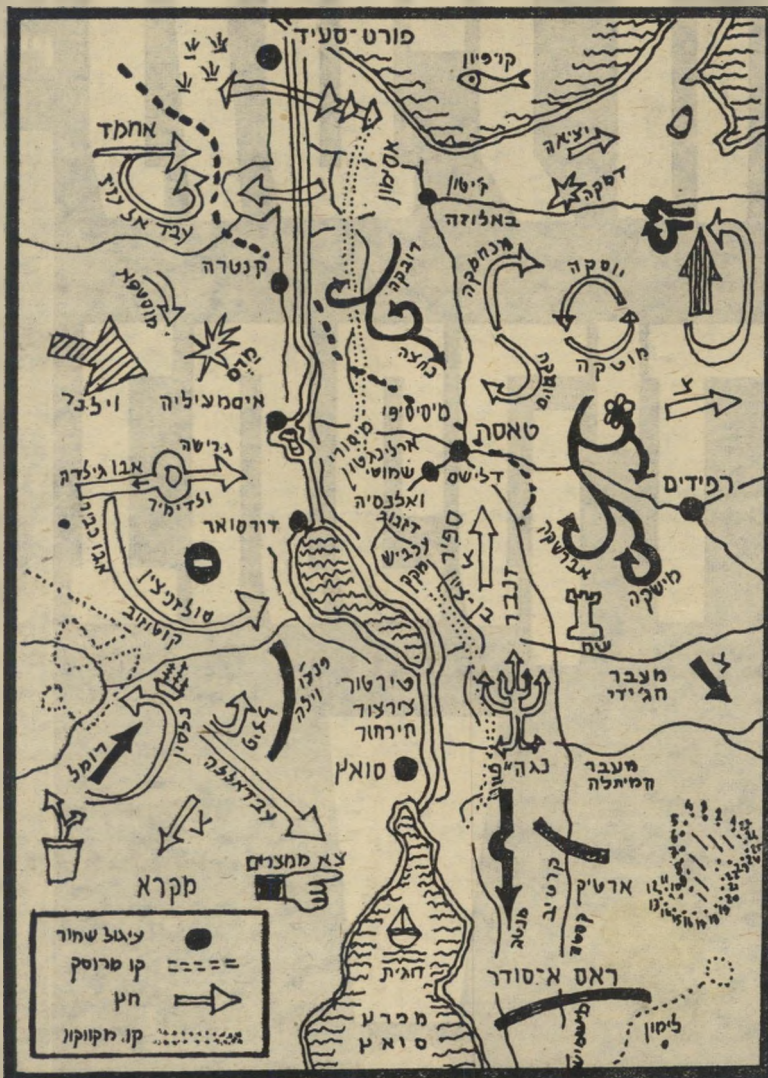
אילו השכיל הפיקוד הישראלי לש- לוח את יחידותיו על ציר "צירצור", במקום על ציר "מקס", היה כל הקרב נראה אחרת והיה ללא ספק מסתיים בנחצונגו.

במבוא לדו"ח מציינת הוועדה כי הגיעה למסקנה, שאינה מוטלת כל ספק, לפיה המצרים, וייתכן גם הסו-רים, הם שגרמו להפתעה.

להלן הדו"ח המלא: „גונן (גורו-דיש) פישל, אך זה לא אומר. לדעתנו, צה"ל הוא צבא הגנה לישראל ולא הפך.

אמש בשעה מאוחרת נמסר לפרסום הדו"ח הסופי של ועדת זוארץ, הוועדה שמונתה לחקור את מהלכי מלחמת יום הכיפורים.

בהקדמה למבוא לדו"ח אומרת הוועדה כי „הגבלנו עצמנו לדון בענייני צבא ולא בענייני בטחון”.

לרגל הופעת גליון המאה (100) של 200 הארץ ישוחח הפעם ד"ר מלכיאל זוארץ ז"ל עם ממשיכי דרכו על מיש-על חייהם.

השלושה ישובים למולי נבוכים מעט. צעירים ביישנים שבעיניהם השנונות יר-קדת אש האמונה בלחט עז. פיותיהם מפיקים מרגליות ללא הפסק והם יורים הברקות שנונות בזו אחר זו, כשהם מש-לימים זה את שנינותו של זה.

שניים מממשיכי הדרך הם ממוש-קפים. השלישי לא. שניים נשואים. ה-שלישי לא. לשניים חולצות משובצות. לשלישי לא.

הם לוגמים ספל קפה מהביל בתנועות מדודות ובוחשים בידם את הנוזל החם. שניים ביד ימין. השלישי בשמאל. שלו-שה המה — אחד קיבוצניק לשעבר, אחד סטודנט לשעבר ואחד נתייני לשעבר.

ברכות לבביות

ליום חגכם

יעקב זרנגי

ראש המועצה המקומית
זוארצליה

שאלה: ספרו לנו מעט על עצמכם.

ממשיך ד': למדתי בתיכון, עשיתי בג-רות, ויצאתי לשירות לאומי בצפון. שם חציתי את הגבול לסוריה והתאמתני ב-משך שנתיים ברמשק בכתובת סאטירה (השלושה מחייכים בהנאה) לאחר מכן נשלחתי לקפה טעמון בירושלים ושם אני מגדל שיער וכלבים (השלושה צו-חקים וגם אני נתפס לגיוחן קל. קשה שלא לצחוק במחיצתם).

שאלה: כיצד זה שחברתם יחדיו?

ממשיך א': נפגשנו בדיסקוטק (השלו-שה מנחכים בעליות).

למערכת 200 הארץ

שמחתכם — שמחתנו

מוסד "האופו"

ממשיך ג': ממשיך א' הזמין אותי לרקוד טוויסט (השלושה צוחקים קלות).

ממשיך א': אבל הוא אמר לי שהוא לא רוקד, אז הזמנתי אותו לסלואו.

ממשיך ג': ואז התחברנו (השלושה מנחכים בהנאה).

ממשיך ד': זה היה הטאנגו האח-רון שלנו (השלושה צוחקים צוחק רם).

שאלה: כיצד הגעתם לכתובת סא-טירה?

ממשיך א': אבא שלי ניגן בסאטיר (השלושה מצחקקים).

למערכת 200 הארץ

אתכם ביובלכם

החמישים

מי יתן ותזכו

להגשמת מפעלכם

יאפר

תשקיף

ברילב רצה

להתחלק עם ברעם

עוד שר שאינו מרוצה מהתיק שלו: שריהמיסחריוהתעשייה חיים ברילב. ברילב ערך לאחרונה שיחות עם שריהעבודה, משה ברעם, והציע לו להתחלק בתיקים, אולם ברעם דחה את ההצעה. נראה כי התיק של ברעם סופולרי לאחרונה. במגעים שהיו בין ראשהממשלה לבין ראשיעיריית חיפה, יוסף אלמוגי, בעניין כניסת זה האחרון לממלכה, ניסה רבין להלביש על אלמוגי את תיק התיקשורת. אלמוגי היה מוכן לקבל תפקיד של שר בליתיק, כדי שיוכל להמשיך לכהן כראשיעיריית חיפה, או את תיק שריהעבודה, שבו החזיק בממשלה הקודמת. ברעם דחה את הצעתו של אלמוגי על הסף.

מיתקפה ספרדית

על רבין

חוגייהעדות במפלגתהעבודה עומדים דורש את לחצם על ראשיהממשלה, יצחק רבין, למנות שר נוסף מקרב העדות לממלכה. אם לא ימנה רבין שריהעבודה, בעתיד הקרוב, ימוקד החץ על מינוי שרי תיקשורת מקרב עדות המזרח. אולם גם בתוך מפלגתהעבודה יש חילוקיידעות בעניין המועמד שלהם לשר נוסף. בעוד השר שלמה הילל וח"כ חביב שימעיני תומכים במועמדותו של ח"כ אלי מויאל לשר, הרי רבים מחברי המפלגה, מקרב העדות ואחרים, תומכים דווקא במועמדותו של ח"כ משה שחל. לפני מיספר חודשים דחה רבין דרישה דומה, כמענו שאינו רוצה להרחיב עתה את הממשלה, טענה שבה אין הוא יכול להשיג תמיכה עתה.

קרע בין

השר למפכ"ל

קרע כמעטיגדו פרץ לאחרונה בין שרי המישטרה, שלמה הילל, לבין המפקח הכללי של המישטרה, שאול רוזוילין. הילל ורוזוילין, הממעטים לדבר איש עם רעהו, מאשימים זה את זה בחוסרנאמנות. הילל טוען כי רוזוילין עוקף אותו, ומדווח בנושאי ביטחוןהפנים, שעליהם מופקדת המישטרה, ישירות לראשהממשלה. ואילו רוזוילין טוען כי הילל מסר מיספר הצהרות לעיתונות, אשר תקעו סכין בגבה של המישטרה.

מילחמה חדשה

במפד"ל

מיתקפתהנגד, שאותה עורכים עתה אנשי סיעות למיפנה ורפאל במפד"ל נגד הצעירים, תקבל מימדים של השמחות אישיות. בראש המטה, שהוקם כדי לאסוף חומר נגד צעירי המפד"ל, עומד רפאל בן נתן, אשר שכר בלשים פרטיים כדי למצוא "שחיתות" של הצעירים. בין ההאשמות שבהן יואשמו מנהיגי הצעירים, יהיו קנייה כתיכשרה של דירה עזידי אחד ממנהיגי הצעירים, ניהוד חבי רתימשאות עזידי מנהיג צעיר אחר ממישרד החקלאות, ושותפות בחברת-נטיפות של איש הצעירים.

מתכונים התקפה

על אבן

חוגים במישרדהחץ מתכננים עתה מיתקפה על שריהחץ לשעבר, אבא אבן, אם אבן יחזור לפעילות פוליטית. לדברי חוגים אלה יש בידיהם חומר רב על חורבות כספיים אישיים של אבן לקופות שונות במישרדהחץ, שעד היום לא פרע אותם.

אין פלסטינים

בטלוויזיה

צנזורה של הרגע האחרון הופעלה במלך וויזיה הערבית של ישראל, כדי לגנוז תוכנית שהזכירה את יצירותיהם של סופרים פלסטיניים וכניהם רסאן כנפאני, איש החזית העממית שנהרג בפעולות ביירות. התוכנית, שהיתה מוקדשת לדמות האדם הישראלי כפי שהוא מופיע בסיפרות הערבית, כבר הוכנה לשידור, ואף נמסר עליה בהודעות בטלוויזיה ובדיו. ביום השידור נמסר פתאום לאחד המשתתפים, הד"ר שמעון בלס, כי היא נפסלה על-ידי ההנהלה בגלל ההתייחסות האובייקטיבית לנושא הפלסטיני.

מוכ"לים מקפ"אים

פעולות

מנהלי חברות ממשלתיות מקפאים כל פעולה בהיקף גדול לפני שיקבלו אישורים מכל הדרגים, כולל אישור הממשלה. המנכ"לים נבחרו מגל ההאשמות נגד מנהליחברות, שעלה לאחרונה, מבקשים לשמור על עצמם מכל מיספר. הדבר הביא להקפאה כמעט-מוחלטת של פעולות חברות ממשלתיות, בגלל דרישת מנהליהן לקבל אישור ממשלתי לכל צעד שלהם. כמה מנהלים שוקלים התפטרות כגלל סירובם להימצא כל העת תחת אימת הדיכוי.

מסקנות שמגר

תוך ימים ספורים

מסקנות ועדתהבדיקה, בראשות היועץ-המישפטי לממשלה מאיר שמגר, על התנהגות בנק ישראל בקשר לתפיסת בנק ארץ-ישראל-בריטניה, תתפרסמן בימים הקרובים. עיקרי המסקנות כבר נכתבו, ועתה הן עוברות שיפוט ואישור עזידי שני חברי הוועדה האחרים, צבי זוסמן, מ"בנקישי-ראל" וחיים שטפל ממישרדהאוצר.

רבינוביץ תומר בזובר

שריהאוצר יהושע רבינוביץ הבחיר ל"מקורביו את תמיכתו המלאה כנגד" בנק

ספיר נגד

נשים נוצריות

פעילותיההתרמה של פינחס ספיר בקרב עשירי יהדות גרמניה נפסקו למעשה. התקפה אירעה כאשר השמיט ספיר, בפגישתהתרמה, בנוכחות חוג רחב, התקפה חריפה על אחד מגדולי חי עשירים, על שנשא אשה גרמניה. ספיר ייסר אותו על מעשה זה, כבדי טוים מעליבים, ודרש ממנו לערוך מיידי צוואה חדשה המורישת את ההון שלו למדינת-ישראל, ולא לאשתו. כדי לחפות על הרושם הקשה, הוזי מנו בעליההון כמישהחסיק רישי-ראל.

ישראל, משה זנבר, הדבר מוסבר בכך ששריהאוצר מעריף נגיד חלוש, שאינו יכול להתנגד למעשי האוצר, בגלל הסתככותו בפרשיות השונות.

חוגים כלכליים מצביעים על כך שזנבר אינו מתנגד לתקציב האינפלציוני של האוצר בעוד שקורמו, דויד הורוביץ, היה מגייס מערכה ציבורית בכל עת שהאוצר נקט מדיניות אינפלציונית מדי.

גזר-דין בן-ציון

- החודש

גזר-דין ליהושע בן-ציון, מנהלו הכללי לשעבר של בנק ארץ-ישראל-בריטניה, נקבע ל-17 בחודש זה. מועד גזר-דין נידחה עד כה בגלל מחלתו של בן-ציון.

בן-ציון מאושפז בבית-החולים "אסף הרופא" ופובל מהתקפות-חום נישנות חסי-רותהסכר. סניגורו, אליהו מירון, כבר השיי

איגוד ארצי

של מכוני-עיסוי

בעלי מכוני-העיסוי עומדים לחקים איגוד מיקצועי.

כיועץ מישפטי של האיגוד יפעל עזידי תדיאביב, בעל מוניטין ב"שטח הפלילי. המגמה היא לבנות מעגל הגנתי-מישפטי משורייני סביב פעילות מכוני-העיסוי, כדי למנוע כל אפשרות מהמישטרה לעצור ולחבוט את אנשי העיסוי לבתי-המישפט בעזון עבירות על מוסר.

14 מכוני-עיסוי כבר מוכנים לשלם סכום של 1,000 ש"ל לחודש, כל אחד, ליועץ המישפטי של האיגוד, כדי שייכנס מיידי לתפקידו.

יום את כתביהעירעור, שאותו הוא מתכוון להגיש על פסקידין לבית-המישפט העליון.

צמרת נשבע

להרשיע את יורם

רבי-פד אברהם צמרת, הממונה על חקירת רצח החיילת רחל הלר, איים בתחילת השבוע להתפטר מהמישטרה, אם לא תיענה תביעתו מפרקליטות מחוז חיפה להגיש כתבי-אישום נגד החשוד ברצח, יורם ביכונסקי, על-פי חומרה-ראיות הדל שהוא העביר לפרקליטות.

בעוד פרקליטות מחוז חיפה התנגדה תחילה להגשת כתבי-אישום, היא נכנעה ללחצו של צמרת והסכימה להגיש כתבי-אישום ולהמשיך להחזיק את ביכונסקי במעצר. אולם פרקליט המדינה, גבריאל בן, החליט אישית נגד הגשת כתבי-האישום בשלב זה. ביום בו שוחרר ביכונסקי נשבע צמרת: "אני עוד אכניס את יורם למאסר-עולם", וביקש ממפקדיו לשחררו מכל תפקיד אחר, כדי שיוכל לעסוק רק ברצח של רחל הלר.

לוקחים מגורים

מחיילות

חיילות צה"ל, המשרתות הרחק ממקום מגוריהן ואשר צה"ל מימן את שכירת חי הדר או הדרייה שבהם התגוררו, קיבלו כי ימים האחרונים הודעה כי המימון של צה"ל יופסק.

חיילות רבות בצה"ל אינן מסוגלות להעמיד לרשות החיילות מגורים, וצה"ל היה מאשר לחיילות אלו סכום חודשי קבוע לשם שכירת חדר או דירה צנוע, משותפת לכמה מהן. בהוראה חדשה שיצאה, חוייבו החיילות לדאוג בעצמן למגורי החיילות. וחיילות רבות ישכנו את החיילות הללו על מיסות מתקפלות במישרדהן-שלהן.

הדיסקונטאים

דניאל צילום איחמד

נפתלי בוקסר, רוני דרויש, זיוה פרחי, דליה שלוש, צבי נובק - אלה הם הדיסקונטאים שלך בסניף היהלומים בבנין הבורסה ברמת-גן. אלה האנשים המתרגמים עבורך, היהלומן, את זוהרה המרתק של האבן היקרה לשפת העסקים הצוננת. הדיסקונטאים שלך הם בעלי סגולות של יעילות וגמישות בעסקים המסועפים של אבני-חן אלה, אך נוקשים כיהלום כשהמדובר בשמירת הא-נטרס שלך.

הדיסקונטאים- צוות הבנקאים שלך בדיסקונט

תחרות עם אורי-השמש

מאפילים רחובות בערים, ומחשיכים חלונות-ראווה לשם חיסכון בחשמל. אך באותה עת, בבסיסי צה"ל, דולקים תאורות גם במשך תיום כולו. אני רואה זאת בימים אלה, בתם אני משרת במילואים. כל איש-מילואים יכול להציד כי במחנות צה"ל דולקות תאורת ה"רחובות" ביום, בכל הסדנאות, בתי-המלאכה והמישרדים. הפנסים בריי-העוצמה דולקים בפנים ובחוץ, ומתחרים באורי-השמש.

י.ש. חיל-מילואים, נתניה

מי ריאיון את רובינשטיין?

מהי אותה מראינת שהצליחה להוציא מאמנו רובינשטיין את התשובות המבריקות ("אנשים", העולם הזה 1952) שנתן עיתון-הנשים שציטטתם?

יוכבד נחום, חיפה

● זו היתה העיתונאית ברוריה אבידן-בריר, שריאיינה את רובינשטיין עבור השבועון לאשה.

אומללי הכנסת

האומללים לא היה רק ספר של ויקטור הוגו, אלא גם נושא דבריו של חבר-הכנסת הנכבד, מר הלל זיידל. הוא דיבר על מצבם הקשה של "נבחרים-העם". הלא הם חברי-הכנסת שלנו.

ליביליבי להם על סבילם כי רב: אומללים אלה צריכים גם לעבוד, כדי לפרנס את משפחותיהם. מאחר שאי-אפשר לחיות מהמשכורת שהם מקבלים על חשבונם, משלמי-המיסים.

אילו היו משלמים לחברי-הכנסת לפי

מתי הוא כבר ישתוק?

מן הפירסומים החורגים-הנורמלים בעיתון נות, אנו למדים שמר משה דיין זוכה לקריאות "רוצח!" מפי הורים שכולים. בכל פעם ובכל מקום שהוא מופיע כדי לנאום. הדבר האהוב ביותר על משה דיין הוא לנבא ש"תפרוץ מלחמה נוספת" ביום אחד, ומייד למחרתו: "לא היתה מלחמה נוספת." בכל יום כזה הוא אומר את ההיסך הגמיר ממה שאמר ידידו, שרי-הביטחון שמעון פרס, יום קודם-לכן.

אין צורך להדגיש שהעובדה ששר-ביטחון לשעבר מכונה "פושע" בפומבי והוא אינו נוקט כל פעולה בנדון, אינה מגבירה את אמונו של הציבור בממשלתו.

שריק

יום היסטורי

ומדברת בעד עצמה. הציבור עלול להגיע למסקנה שאדם שאינו מסוגל להגן על עצמו, קשה לסמוך עליו שיהיה מסוגל להגן על משהו אחר.

כל מה שמשה דיין עושה במיקרים בלתי-נעימים אך תכופים אלה — לבד מאשר להסמיק, כפי שהבחין כתבכם חד-העין (העולם הזה 1947) — הוא להתייחס לדו"ח אגרנט המוכסח, כאילו נשא את הדו"ח הזה בכיסו, וכאילו היו חברי ועדת-אגרנט חברים גם בשולחן-העגול הפרטי של משה דיין.

האם לא ייטב למר דיין עצמו אם ישתתק לתקופת-מה ויהרהר במה שעשה — או לא עשה — לפני ובמשך מלחמת יום-הכיפורים? אין ספק שטובת הציבור דורשת זאת. רק באותו יום היסטורי שבו יהיה דיין מסוגל לעמוד בפני התשוקה המוחצת לנאום באוזני אספת-יוצאי כלשהי — רק אז יוכל להיראות חזי-מפשע, ולא רק בעיני חברי ועדת-אגרנט.

יוסף שריק, תל-אביב

צרות עם המפקחים

נהגתי מהכתבה על מפקחי מישרד-החינוך (העולם הזה 1952). הודיתי עם כל מילה אשר בכתבה הנ"ל.

כמורה בבית-ספר תיכון, אני נתקל בבעיית זו לעיתים תכופות. האם אין זה מוזר כי מפקח, אשר סיים לפני שנים רבות סמינר למורים, מדייק אותי ומפקח עלי — בעל תואר אמאי. אוניברסיטאי? המצב כיום הוא שמרבית המפקחים הם מורים בוגרי סמינר בלבד, שנכשלו בתפקידם ואשר "נבעטו כלפי מעלה". אסור להניח לנושא זה. למיכתבי חברים-מורים בהד-החינוך באותו נושא — אין זה, רק כאשר הציבור יבין את חומרת העיוות "המחל" — בלשון המקובלת, ייתכן שינוי.

מטעמים מובנים אני חותם בראשי-תיבות בלבד.

א.ג. מורה, תל-אביב

תיכון מעות

בעיתונכם מיום 25.12.74 (העולם הזה 1947) פורסמה במדור הטלוויזיה ידיעה כי הטלוויזיה רכשה את הסרט הלם ההווה משירות-הסרטים.

שירות-הסרטים הישראלי לא הפיק מערי זה ולא היה קשור בשום צורה לסרט. למיכיון שכן, לא היתה מסוגלת הסל-וויזיה לרכוש סרט זה משירות-הסרטים. גם הבמאי לא עבד מעולם בשירות-הסרטים.

יגאל אפרתי, מנהל שירות הסרטים הישראלי, ירושלים

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהל: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03-243386. תאריך: 136 • מען מבוקי: "עולמפרס" • מורפם "החדש" בע"מ, תל-אביב, רחוב בך • אביגדור • הפצה: "גד" בע"מ • גרופות: "צינקופריה כספי בע"מ" • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קרא ירי

הפילוג שחל בשבוע שעבר בחשיבת המרכז החופשי בליכוד, כאשר הח"כים אליעזר שוסטק ואהוד אולמרט התקוממו נגד מנהיגותו של ח"כ תמיר והקימו סיעה נפרדת של המרכז החופשי בליכוד, בא לרבים, גם בכנסת עצמה, כהפתעה.

אולם אם אתה נמנה עם קוראי העולם הזה הקבועים ועוקב אחר הכתבות על המתחולל מאחרי הקלעים של המפלגות בישראל המתפרסמות בעתון זה, ודאי לא הופתעת. במרוצת החודשים האחרונים הוקדשו שתי כתבות נרחבות בהעולם הזה לקרע הממשמש ובא במפלגתו של תמיר. הראשונה שבהן התפרסמה לפני שיבעה חודשים, תחת הכותרת כולם שונאים את כולם (העולם הזה 1921) נכתב, בין השאר: "תמיר זקוק לקרע מסויים, אם כי לא מוחלט וסופי, בליכוד כולו, כדי להתגבר על האופוזיציה הפנימית שקמה לו בבית-השל, לראשונה מאז פרישתו מחרות והקמת המרכז החופשי.

"מיספר שנים של תמיר", נכתב באותה כתבה, "הוא ח"כ אליעזר שוסטק, אחד מוותיקי הח"כים (מכתב מאז הכנסת השנייה), ומזכיר הסתדרות העובדים הלאומית. מאז הקמת המרכז החופשי, קשה להבין את כניעתו של שוסטק לרצונותיו של תמיר, ותמיר חי בחשש תמידי מפני התמרדותו האפשרית של שוסטק. ולפני מיספר שבועות היא אומנם הגיעה.

"באחת הישיבות הפנימיות של המפלגה, התבטא שוסטק: 'אני לא עובתי את

אולמרט, נח ותמיר לפני הפילוג

מתחת לאף

הרודנות של בגין בשביל לחיות תחת הרודנות של תמיר. שני חברי-הכנסת הצעירים של המרכז החופשי, יעקבא נח ואהוד אולמרט, התפלגו אף הם בין שני האישים..."

לפני כחודש וחצי ניבא העולם הזה את הפילוג הצפוי. בכתבה המרכז החופשי — הסוף? (העולם הזה 1946), נקבע אז: "מצב היחסים בין ארבעת חברי הכנסת (של המרכז החופשי) הגיע לידי סוף מתחת החבל ורבים מוכנים להמר כי שוסטק או תמיר ינצלו את הישיבה כדי להביא לקרע הסופי במרכז החופשי ולפילוג המוחלט."

הפירסומים אודות הפילוג הצפוי במפלגתו של תמיר, זכו להכחשה טוטאלית מפי כל הגורמים במפלגה זו. תמיר עצמו פתח בחקירה מי הדליף לכתב-לענייני-מפלגות של העולם הזה, יוסי ינאי, את החומר ובה בטענות קשות אל שוסטק ואולמרט וכן אל מזכירתו, אנה דסה (שנשארה נאמנה לו אחרי הפילוג) כי הם מוסרים חומר סודי להעולם הזה. העסק לא הסתיים בכך. דוברו של תמיר לשעבר, עורך-הדין שמעון דגן, שלח מכתב-השמצה ליו"ר הכנסת ישראל ישעיהו, תבע ממנו לשלול את תעודת-הכניסה של ינאי לבניין הכנסת, תעודה שבה מחזיק כל כתב פרלמנטרי.

לאחר זאת אסר תמיר על כל עובדי המרכז החופשי וחברי הסיעה בכנסת לדבר עם ינאי או לספק לו חומר. אולם החומר על המתרחש מאחרי-הקלעים של מפלגה זו המשיך לזרום אלינו בהתמדה, על אפו ועל חמתו של תמיר.

המידע המוקדם שקיבלו קוראי העולם הזה על הפילוג במרכז החופשי הוא רק דוגמא אחת לדיווח הנרחב שנותן העולם הזה למתרחש בתוככי המפלגות בישראל. הפעילות המפלגתית הגלוייה והסמוייה בישראל היא החלק אתוסס ביותר של החיים הדמוקרטיים במדינה. היא המעצבת למעשה את פני המדינה והנהגתה, והיא החותכת את גורלם של אזרחי המדינה. רוב העסקנים המפלגתיים בעלי ההשפעה במפלגות השונות הם בבחינת אלמוניים לגבי הציבור הרחב.

חשיפת פעילותם, אישיותם, תוכניותיהם וטכסיסיהם, היא בגדר מידע חיוני המסייע לאזרח לגבש את דעותיו והשקפת-עולמו לקראת היום היחיד, החל פעם בארבע שנים, שבו הוא נקרא להשתתף באופן פעיל בתהליך הדמוקרטי — יום הבחירות.

העסקנה הפוליטית במדינה היתה מעדיפה, כמובן, שדימוייה בעיני הציבור יהיה זה שאותו היא מנסה להציג כלפי חוץ. בהופעות הפומביות שלה ובמערכות יחסי-הציבור שהיא בונה לעצמה. תפקידו של עיתון כמו העולם הזה הוא להסיר את המסיכות לגרר את התסוקה ולהציג את תמונת החיים הפוליטיים במדינה כפי שהיא באמת, על המכוער והחיובי שבה.

העולם הזה

זיידל

לפי העבודה — השכר

שעות-עבודתם, באמת לא היו מקבלים משכורת. עדות לכך הם צילומי-הטלוויזיה הרבים, שבהם רואים כיסאות ריקים ברוב ישיבות הכנסת.

לא העלאת משכורת מגיעה לכם, מר זיידל ושות', אלא שיטה אחרת של תשלום, כמו זו הנהוגה לגבי עובדים פחות מיוחסים מכס. רק עבור שעות-עבודה. מי שיעדר משיבת-כנסת — לא יקבל תשלום.

במצב שבו אנו נתונים, היה נכון יותר לדרוש מאנשים כמו אבא אבן, משה דיין ואחרים, לכל הפחות לוותר על תשלום מקופת המדינה עבור שבועות וחודשים שבהם הם מרוויחים הון בחו"ל (עם או בלי מסי-הכנסה).

מרים אבינרי, תל-אביב

העסקנים כן עוסקים

כשקראתי את הכתבה "קורס מזורז למדע העסקנות" (העולם הזה 1951), חייכתי לי-עצמי על שלא תשכילה להעמיד דברים על דיוקם, לקתה בחסר, ותאורה תמונה קטנה, מטעה ובלתי-משקפת של המערכת הכוללת.

אתיחס לדיווח על בחירת יו"ר התאחדות הסטודנטים הארצית, נפלא מביתכם כיצד נתקלה פעילה בלונדית כירדנה קירשנבאום בקשיים, בקבלת כרטיס-ציור למועצה, למה שלא תחקרו איך קרה שבאגודת-הסטודנטים בירושלים, שיושב-הראש שלה נימנה עם פעילי "העבודה", לא קיבלו חברי המועצה

והוועד של "הליכוד ויבנה" כרטיס-ציר, משום שלא תמכו במועמד העבודה? אני, ששימשתי אז כסגן יו"ר התאחדות הסטודנטים הארצית, וכחבר-מועצה בירור שלם, לא קיבלתי כרטיס-ציר, ולמרות זאת נבחרתי בסופו של דבר לתפקיד יו"ר התאחדות הסטודנטים בישראל. עוול וזעק זה של אייגנטיות כרטיס-ציר לסטודנט מיספר שונים במדינה, שהיום הוא הסטודנט מיספר אחד, חמור שבעתים מן העיכוב בנתינת הכרטיס לירדנה. אף-על-פי שידעתי כי ירדנה לא תבחר בי (למרות ששיקרה בידעין והבטיחה לי שכן תתמוך בי), התערבתי ושיכנעתי את יו"ר האגודה התל-אביבית לתת לירדנה כרטיס ציר. היא הצביעה — אני לא. מגוחכת העובדה, שהכתבה לא ניוונה מעדויות, "הנפשות הפועלות", כיו"ר התיאחדות הסטודנטים בישראל וסגנו, יושבי ראש אגודות הסטודנטים בירושלים ובתל-אביב, אלא מדיווחי פעילי "העבודה" בתל-אביב, שמעולם לא נבחרו עלידי הסטודנטים לתפקיד ייצוגי בכיר. הוכרת שמו של משה כהן כמקור לאינפורמציה, מעוררת גיחוך בקרב סטודנטים רבים. כתבה מגמתית זו קשה לה להסתיר את העובדות הידועות שנקבעו במערכת הבחירות החדשות. אותם "עסקנים", שרבים מהם נימנים עם שורות "הליכוד", ושאותם אתם כה ששים לבקר ולקטול עומדים, מזה ומן רב, בראש המערכות הציבוריות למען יהדות ערב, ברית-המועצות, מתן שיעורי עזר בשכונות, גיוס סטודנטים לצה"ל וכו'. **חנן כרייהורד, יו"ר התאחדות הסטודנטים בישראל, ירושלים**

לדמוי ודמיון את הקקחים!

ראשית דבר, יש לברך את הפרשן. הרצאה בנימין עמידור, וגם את מערכת העולם הזה, על שהעזו לגשת לניתוח הרצאה הישראלית הקדושה ביותר הנקראת צה"ל, ועוד באבר הקצוץ ביותר שלת: הפיקוד הקרבי הבכיר, מי חלם על כך לפני מלחמת יום-הכיפורים? אבל איך יכול מר עמידור לקבוע בפסקנות צינית כזו, שרק במלחמת קדש גילה צה"ל את הארטילריה, בזמן שכל ילד היום בארץ יודע, שבמלחמת-השיחור רור הספינקן האמצעים בקושי להשגת רור בים ותת-מיקלעים, ושאת שני התותחים מתקופת נפוליון שהיו ברשותו, העביר הר פיקוד העליון מחזית קשה אחת לחזית קשה עוד יותר, כשאף פעם לא היו בטור חים באמת היכן הם חיוניים יותר? על מלחמת ששת-הימים, שבה השתתפו תי, אומר עמידור: "ניהול זהיר ומחושב של קרב מסוג הבקעת מיתחם מבוצר, עשוי להבטיח תוצאות מהירות יותר, מכי ריעות יותר ובפחות אבידות — בנסיבות שבהן, המהירות היא מן השטן." המישי פט הזה אומנם מצלצל יפה מאד, אולם הסתירה הברורה שמתגלית בו היא ממש ללא מוצא. כי אם אני מבין טוב את המשמעות של הדברים, הרי הכוונה היא למצב שבו יחיד דה לוחמת יוצאת להתקף את האוייב ב- מפתיע, ואז היא צריכה לאלתר במהירות מסימאליה, עם מינימום מחשבה ו- שיקול-דעת. השאלה היא רק איך, במצב בלתי-צפוי כזה, יכול מר עמידור לדרוש ממפקדי-היחידה, "ניהול זהיר ומחושב"? האם זה לא נשמע לו מוגזם קצת? אולם, לסיכום, חייבים לומר שהפרשן הצבאי עמידור עשה כאן עבודה יסודית למופת, שדבריו ראויים להרבה הערכה והסכמה, ושעל הפיקוד העליון הנוכחי של צה"ל לא להתבייש להודות בכישלונות איסטרטגיים או טקטיים שהיו לו במלחמת חמות הקדומות, ולנסות ללמוד וללמד את מירב הלקחים.

כל פעולה שתצליח או תיכשל בעתיד, וכל חייל שיפול או לא ייפול, עלולים להיות תלויים בכך. **מיקי רוקנה, הרצליה**

זעזוע גם באיטליה

אנו, קבוצת סטודנטים הלומדים רפואה וטרינרית כאן, באיטליה, הודענו לקרוא על "רצח החתולים" (העולם הזה 1948) בחיפה, ואנו מבקשים להצטרף בזה להבעת שאטי-הנפש של תלמידי בית-הספר. אנו מקווים לסיים את לימודינו כאן ולהביא ארצה מיטות יותר אנושיות לטיפול בבעלי-חיים בארץ. **אהוד ורסני, איטליה**

לכל מקום בכל רגע

יצאים האוטובוסים של אגד

חסוך בזמן חסוך בכסף

סע באגד

אגד

אנו מחפשים בתים חמים עבור חתלתולינו החמודים אגודת צער בעלי חיים

רחוב פלמה 30, יפו

טל. 827621

הנחלה

את מחפשת אושר בחיים?

ב"מטרימוניאל" תמצאי את החסר לך

פני עוד היום ל"מטרימוניאל".

"מטרימוניאל", שמאי 23, ירושלים, טלפון: 02-234334

נוצב הרוח ירוד

המחירים עולים... מיסים חדשים... תשכחו מכל הצרות בקומדיה של השנה

"הנושטרה מושתוללת"

Freebie and the Bean

הצגת בכורה ארצית בקולנוע "בן יהודה" תל-אביב

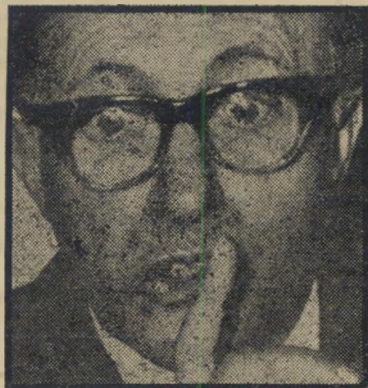
תן טרמפ לחייל!

מנשה, מנשה

בתשובתכם למכתבה של שושנת יהודה (העולם הזה 1952) המותה על שיבוש שמו הפרטי של מנהיג תנועת זמירות מ' מנחם למנשה, במדור זו הארץ (העולם הזה 1951), אתם טוענים כי השיבוש נעשה בצחוק. אינני מבין מדוע השם מנשה מצחיק יותר מאשר השם מנחם?

...אתי זה לא הצחיק!
מ. שפר, טבריה

...מר בגין השתמש במשך שנות חייו בכמה וכמה פסידונים כמו יונה קניגס

בגין
מה מצחיק כאן?

הופר, ביגור בנג'מן וישראל ססובר, ש' בהם היה נהג לכתוב על מאמריו בתקופת המחתרת. מעולם לא השתמש בשם מנשה.

בנימין ליפשיץ, ירושלים

רק חמש שניות אדום

אנו שומעים על שיפורים שמתבצעים ברשת הרמזורים, הכנסת מערכת אלקטרונית משוכללת ברחוב יצחק שדה בתל-אביב, וכן כוונה לבצע זאת גם בשאר הצמתים הסואנים.

אבל, כאן ברצוני להתריע על עובדת מסוימת שכנראה לא הושם עליה הדגש, והיא "האור הצהוב". מבחינת החוק, אור צהוב מסמן "היכון לנסיעה", אבל לגבי הנהגים, אור צהוב הוא בבחינת אור ירוק. וכשנראה הצהוב, הם כבר לפחות באמצע הצומת אם לא יותר מכך.

אולם הבעיה מתעוררת כאשר במספר רב של צמתים מופיע הצהוב בעת יובענות אחת עם אור אדום מחד, ועם הירוק מ' נגד. כך קורה שבשני הכיוונים נוסעים, ואין צורך להסיף מה עלול לקרות.

ניתן לפתור את הבעיה בצורה פשוטה, על ידי קיום הפרש סביר של חמש שניות אור אדום בשני הכיוונים, וכך לא יקרה ששתי מכוניות יתנגשו במרכז ה' צומת בגלל שהן "נסעו בצהוב".

צביקה ברק, רמת-גן

גלוריה — אישיות שז' מחנכת

עליהם על הזוג סופר, ואתם עוד ממ' שייכים בזאת סויה! אתם צריכים לדעת טעמה של רכילות מדפסת. הנושא כולו מעניין אולי רק את הסבתא של משהו.

אבל כגרסולוג חובב, אתיחס לתצלום כתבידה של גלוריה סופר (גלוריה מ' יקרה, העולם הזה 1951). חסרה חתימת ידה, וזה גורע לא מעט מהניתוח. זהו כתביו של בעל ראש של מיניסטר.

אצל אישיות זאת ההשכלה היא רק ליטוש חיצוני. המרכיב היסודי של אישיות זה הוא "סוף מעשה — במחשבה תחילה". לא אגזגנריות חסרת-מחזן — אלא להר' סך. חייהם משועבדים במידת-מה ל' שכלתנות אולי מופרזת, אבל לא לגמרי.

הדיכאון הקל הוא זמני. הקשר למציאות איננו קפריזי אצלה. זהו עולם שלם ומש' לם בפני עצמו. זהו אישיות מחנכת ב' עצם נוכחותה, היא מעוררת חיקוי ספונטאני אצל הסובבים אותה.

הייתי ברצון גותן לה את ילדי, כדי שהיא תחנך אותם.

שי דורון, חיפה

החקלאות

משרד

עקרת הבית!

המבצע להוזלת מוצרי החקלאות נמשך.

להלן לוח המחירים המוסכם ל-7.2.75—2 במסגרת ההוזלות בחנויות השרשרת של הסופרסל והסופרמרקט של בית הקואופרציה הצרכנית וחנויות פרטיות שהצטרפו למבצע.

לצרכן: ל"י לק"ג

1.85	עגבניות משובחות
3.40	מלפפונים — ארוך (הולנדי)
1.75	בצל (הולנדי ומצרי)
1.85	בצל ארוז
1.40	תפוא"ד בתפוזות
1.80	תפוא"ד (אריזה 2 ק"ג)
3.00	חצילים
1.30	גזר
1.00	צנון
1.30	כרוב
1.30	כרובית

ירקות

3.25	אגסים מפרתה
2.60	אגסים מפרתה 5
3.75	גרנד אלכסנדר מוכתר ז
3.35	גרנד אלכסנדר 6.5
3.00	גרנד אלכסנדר 6.0
4.30	דלישם זהוב 6.0
4.75	דלישם זהוב 6.5 (ירושלים פרי הר)
3.20	בננות

פירות

1.25	תפוזים
1.30	אשכוליות
2.10	לימונים

הדרים

6.50	בסיף
	בקלה (משקל הרג באריזה לא פחות מ-250 גרם ליחידה)
7.50	בקלה פרום אחיד (עשוי מדגים שמשקלם בין 200—330 גרם)
7.50	בקלה פרום אחיד (עשוי מדגים שמשקלם לא פחות מ-360 גרם)
8.80	בקלה 150—250
6.50	

דגים

10.50	תנועה, טנא עוף, עוף מיוחד מעולה
8.50	פטם צעיר מוכן לבישול
16.00	חזה — הודיות

עופות

משרד החקלאות

הפרופסור קסינג'ר מזהיר את

שר החוץ האמריקאי:

אם תעבור גבול זה, אתה מזמין צרות. צרות לארצות הברית, צרות לבעלות-בריתה, ובמיוחד צרות לישראל. אם תפעל למען הסדר-שלום ישראלי-ערבי שלא יתחשב באינטרסים הסובייטיים, אתה תכריח את הסובייטים לפעול: גיד הסדר-שלום ישראלי-ערבי. ואם כי ברית-המועצות אינה יכולה להשיג הסדר במקומך, היא יכולה להפריע להסדר שלך.

ראה הזהרתך הנרי!

קסינג'ר השר אכן שמע את האזהרה, ובכל הזדמנות שילם מס-שפתיים לחלקה של ברית-המועצות בהסדר המקוה. הוא גם שיתף את ברית-המועצות בוועידת ז'נבה, כיושב-ראש שותף-מעמד עם ארצות-הברית.

אך ועידת ז'נבה נשארה ריקה מתוכן, הצגה חדר פעמית ללא-תכלית. קסינג'ר עצמו מנע את חידוש הי-וועידה. ברית-המועצות מצאה את עצמה מחוץ למעגל המישחק. בדאגה גוברת, היא נוכחה לדעת כי הולכת ו מתגבשת מערכת של הסדרים — בלעדית, ונגדה.

היא הגיבה כפי שאפשר היה לצפות מראש. קודם כל, חימשה את סוריה מכף-רגל עד קודקוד. לנגד עיניה של מצרים, שנתרה ללא אספקת-נשק רצינית, הלכה סוריה הקטנה והפכה מעצמה צבאית, המסוגלת לגרור את העולם הערבי למלחמה חדשה, גם נגד רצונה של קאהיר. סוריה נקטה שוב עמדה קיצונית והפכה מידי שול להסדר (הכרות ממשתל רבין, שלא תהיה מוכנה לכל נסיגה נוספת בגולן, סיעה לסובייטים במהלך זה).

לאחר-מכן נתנה ברית-המועצות דחיפה עצומה לאש"ף. במיבצע דרמאטי ברבאט, גורשה ירדן הפרואמריקאית מן המישחק. אש"ף חגגה ניצחון כביר באו"ם, והפכה מיכשול נוסף בדרך להסדר של קסינג'ר. (מדיניות ממי שלת-ישראל, שמנעה את הקמתה של נציגות פלסטינית אלטרנטיבית, ושהכריזה כי לעולם לא תישא-ותיתן עם אש"ף, סיעה לסובייטים גם במהלך זה).

קסינג'ר לא התייחס אל שני מיכשולים אלה כאילו מחסומים שאי-אפשר לסלקם. הוא אמר לסורים ולאש"ף אותו דבר שאמר קודם-לכן למצריים: **הסדרו עימנו, ואנחנו נדאג לכם.**

הרומים יכולים לתת לכם נשק וגיבוי, אך לא להחזיר לסורים את הגולן ולהקים פלסטינים מדינה בגדה ובי-רצועה. רק אנחנו, האמריקאים, מסוגלים להכריח את ישראל להסכים לכך. בואו אלינו, כדאי לכם! נדמה שהסובייטים חששו מפני האפשרות שקסינג'ר יצליח גם במישחק זה. על כן באה עתה תגובה בסדר-גודל אחר לגמרי.

הביוורקרוטיה הסובייטית השלטת — המפלגה תית, המדינית והצבאית — החליטה כי מסתמנת בי-אופק תבוסה סובייטית חמורה בעולם הערבי. היא מטיחה את האחריות לכך על המנהיג הסובייטי, שהשליך את כל יחביו על מדיניות ההפשרה, שותפו של קסינג'ר במיבצע זה: **יואנוב ברז'נייב.**

הוטל וטו על ביקורו של ברז'נייב בקאהיר, שם התכוון לחדש את אספקת-הנשק למצריים ללא תמורה מתאימה. לפי כל הסמנים, התערער מעמדו המדיני של ברז'נייב, אולי ללא תקנה, בהבשעה שהתערערה גם בריאותו. ביטול הסכם-הסחר האמריקאי-סובייטי לא היה רק תגובה על ההשפעה הכרוכה ב"תיקון ג'קסון", אלא גם אזהרה רישמית לקסינג'ר: **המישחק במיזורה התיכון מסכן את כל מדיניות ההפשרה.**

משבר זה בא ברגע קריטי למדי לקסינג'ר. מסיבות שונות התערער מעמדו בתוך ארצות-הברית. הוא מוכרח להשיג הצלחה מהירה במרחב. הצלחה זו יכולה ללוש רק צורה של הסדר ישראלי-מצרי, שיחזיר למצריים שטחים ניכרים. אבל הסדר כזה, שיושג בני השתתפות ברית-המועצות, ונגדה, יחזק עוד יותר את החלטתה להפריע לכל התקדמות לקראת שלום ישראלי-ערבי בחסות האמריקאים.

אם יישב הפרופסור קסינג'ר וינתח את הדברים, יתן לשר-החוץ הנחיה דחופה: עליו לשלב את ברית-המועצות באופן משמעותי בהתקדמות לקראת השלום, ולהביא כי חשבון את האינטרסים שלה. בהתאם לכוחה הממשי בעולם ובמרחב.

אלא שנדמה כי לשר-החוץ קסינג'ר אין חשק להקשיב. הוא מחזיק את ידו על הגה השלטון, תחושה של כוח מחממת את דמו, והוא שקוע כולו בבולמוס העשייה והי-הצלחה. **אין לו פנאי להקשיב לאזהרותיו של איזשהו פרופסור בטלן מאוניברסיטת הארווארד.**

הנרי, היזהר!

עם מדינות-הנפט הערביות הקשורות עימנו, נכסה את מחסורם. **בואו אלינו, כדאי לכם.**

מאז עבר-אל-נאצר היה גא מדי מכדי להיעתר לפיתויים כאלה, ולא עמד מולו איש כמו קסינג'ר. אבל אנוואר אל-סאדאת הקשיב, והתרשם. מכיון שהוא פוליטיקאי ימני, שאינו רוחש אהדה לברית-המועצות ולתורתיה, נסה לקבל את העצה. **למחרת מיזחמת יום-הכיפורים, שחעניקה לו יוקרה ושריככה את ישראל, באה החזרמנות.** קסינג'ר יצא למסע-ניצחונות. בסידרה של מיבצעים דרמאטיים, מן הסוג האהוב עליו, השיג את הפרדת-הכוחות בדרום ובצפון. כמיקדמה על החשבון, חזויר למצריים את גדת התעלה, ולסוריה את קוניטרה.

הוא התכונן להמשיך בדרך זו, לכפות על ישראל נסיגה שנייה, לא רק בגבול המצרי אלא גם בגבול

קסינג'ר בקאהיר

הירדני. המלך פייצל, השופע קנאות דתית ודולארים, משך את המרחב כולו ימינה. היה נדמה ששום דבר אינו יכול לעצור את קסינג'ר. תוך ניצול הנסיבות, יכול היה להחזיר את המרחב הערבי אל מערכת-הכוח האמריקאית, ולסלק את ברית-המועצות כימעט מכל עמדותיה בארצות-ערב. **זה היה אפשרי, אבל האם זה היה חכם?**

אילו שאל השר קסינג'ר את הפרופסור קסינג'ר, היה זה אומר לו: הנרי, היזהר! **בטווח הארוך, אין זה כדאי. ניצחונך יהיה זמני, ויסכן את כל הישגיך.**

ברית-המועצות קיימת בעולם הערבי. היא השקיעה סכומים עצומים כדי להשיג בו דריסטר-רגל רצינית מאד. היא הקימה בו מיפעלי-ענק כמו סכר-אסואן, ושליחה לו שוב ושוב כמויות כבירות של נשק יקר. היא לא תוותר על כך בלי מאבק.

העולם הערבי ממלא תפקיד-מפתח בעולם השלישי. במחשבה הגלובאלית הסובייטית, הוא תופס מקום מרכזי. מפלה לברית-המועצות במרחב זה תהווה מכה חמורה. שתרעיד את אמות-הסיפים של המנהיגות הסובייטית. **על כן, הנרי, לאט דך. מותר לך לדחוק את רגלי הסובייטים קצת, בזהירות, אך לא יותר מדי. שמור על הגבול.**

יקודאי מאקיאווולי היה מדינאי מזהיר — בתיאוריה. בפרקטיקה היה פוליטיקאי כושל.

את ספריו הגאונים כתב אחרי שחקארייה הפוליטית האישית שלו נסתיימה בשואה. הוא הסיק בכתב את הלקחים מכישלונותיו.

הנרי קסינג'ר הולך בדרך הפוכה. הוא כתב תחילה את ספריו התיאורטיים, ומנסה עכשיו ליישם את הלקחים בפעולה מדינית מעשית.

אך נדמה שיש דמיון מסויים בין שני האישים. המעשה המדיני שלהם שונה מן ההלכה המדינית שגיבשו. **ככל שהמדינאי קסינג'ר מוסיף לכהן בתפקידו, כן גובר המרחק בין מעשיו ובין העקרון נות של הפרופסור קסינג'ר.**

יסוד היסודות של תורת קסינג'ר, כפי שפירט הסביר אותה בספריו, הוא שאין ליצור מצב של שלום אלא בתסכמת כל הנוגעים בדבר.

שלום, פירוש — מציאות שכל הגורמים המדיניים הי-חשובים ירצו לחיות בה. אם פועל השלום לטובת צד אחד, אך לרעת הצד השני — לא יחזיק מעמד. אם מאמינה מעצמה כלשהי כי חשלום סותר את ענייניה הלאומיים החיוניים — היא תפר את השלום.

לכן, כבואו להשכין שלום, לא יחשוב חמדי-נאי הנכון רק על האינטרסים של ארצו. הוא יתן את דעתו גם על האינטרסים של יריביו, וינסה לשלב אותם ביצירת השלום.

בסופו של דבר, צריכה המציאות החדשה לשקף את יחסי-הכוחות האמיתיים, ולהעניק לכל אחד מן הצדדים, גדולים קטנים, את המגיע לו על פי יכולתו הצבאית. המדינית והכלכלית. אם ייווצר פער בין יכולתה של מעצמה אחת לבין המעמד הניתן לה במציאות החדשה — יגרם הדבר לאי-שקט, ובסופו של דבר להפרת השלום. **בקיצור: המדינאי הנכון אינו מנסה לנצל מצב חולף כדי להשיג את המכסימום לעצמו. מתוך ראיית-הנוף, הוא שואף לנצל את כוחו כדי להשכין שלום שיחזיק מעמד.** "איזהו גיבור, הכושב את יצורו".

האם נוהג קסינג'ר עצמו, שר-החוץ של ארה"ב, על פי כללים אלה?

בשנים הראשונות, כשהסתפק בתואר היועץ לנשיא בענייני ביטחון לאומי, יום מיבצעים היסטוריים בהתאם לספריו. הוא קשר קשרים עזים עם ברית-המועצות, ופתח דף חדש ביחסי ארצות-הברית עם סין. החלה מסתמנת מערכת עולמית חדשה, הכוללת את כל הגורמים העיקריים, והמשקפת את מאון-הכוחות הקיימים.

אך במהלך 1974, במרחב הערבי, הפר קי-סינג'ר את תורתו. ובכל רחבי העולם החלו נדלקים האורות האדומים. וזהירות, סכנה!

אשר התפנה קסינג'ר מן הבעייה הוויאט-נאמית, שרבעה על ארצות-הברית כמו חלום-בלהות ולא הניחה לה לחשוב על כל נושא אחר, הוא פנה לעבר הסיכסוך הישראלי-ערבי. הוא ראה לפניו הזדמנות גדולה להחזיר את ארצות-הברית ללב העולם הערבי.

את השיטה עצמה המציא ג'וזף סיסקו לפניו. אבל סיסקו לא היה מסוגל להפעילה בהצלחה. לשם כך היה דרוש קסינג'ר.

הנרי הגדול פנה אל מצריים ואמר לה: **כדאי לכם להתחבר עם ארצות-הברית.**

ברית-המועצות יכודה לתת לכם נשק, וי-לשלוש אתכם לקרב. אבל אין היא יכולה ל-החזיר לכם את השטחים שובכם, הכבושים בידי ישראל. רק אנחנו מסוגלים לכך.

אם תישארו במחנה הסובייטי, לא תקבלו דבר מילבד מילחמה חדשה. ניתן לישראל את כל הנשק הדרוש לה, כדי שתוכל לעמוד בפניכם, ואף להנחיל לכם מפלות משפלות חדשות.

אם תחזרו למחנה האמריקאי ותתרחקו מן החיבוב הסובייטי, נכריח את ישראל להחזיר לכם את השטחים. לאט-לאט, צעד אחרי צעד, ככל שנשתכנע כי אכן עוברים את המחנה הסובייטי למחנה שלנו.

יהיה זה כדאי לכם גם מבחינה כלכלית. ברית-המועצות היא ענייה, ואין היא יכולה לתת לכם הרבה. אנחנו, יחד

שהבקי'ע הכדורגלן דרור בר-נור?

שרהמלחמה, לא תהיה מיל-חמה.

כתבי במחנה גדנ"ע פנו לאחרונה לכמה דמויות מפורסמות במדינה בשאלות מזורות. כך, למשל, היפנו לכדורסלן מכבי תל-אביב של ברודי, את השאלה: "האם נכון שגשים יפות הן טיפשות?" תשובתו של ברודי, לפי במחנה גדנ"ע: "אה... אה... זה לא נכון שבחרו רות יפות תמיד טיפשות. זאת עלילת-שווא." לומר "שלמה" ארצי הופנתה השאלה למי היה רוצה להעניק. את הנשיקה הראשונה בשנה החדשה? תשובתו של ארצי: "לאמא-אדמה."

פיתרון לבעיית המחסור באגריה מצא גם הצייר משה ינקא. הפיתרון: הצרת המי-

שדורי ישראל, כי אחת המשימות שיקחו על עצמם כתבי העלייה בירושלים בשנה הקרובה תהיה לחתן את דוברת מחלקת-העלייה של הסוכנות היהודית, נעמי בן-גור. לכתב בים התל-אביביים הציע שיפר לדאוג לכתבת שידורי ישראל שרה פרנקל. השיב לו אחד המשתתפים: "לשרה פרנקל אין צורך לדאוג, היא כבר דאגה לעצמה במסגרת תוכנית גלי צה"ל נבר ואשה

זיכרונות מימי שירות המילואים שלו בעת מלחמת יום-הכיפורים העלה השבוע ה"מנחה מני פאר. מני, ששירת בגלי צה"ל, סיפר כי נהג לקבל אלפי טלפונים ליום מנשים מודאגות, שביקשו למסור ד"ש לבעלתן שבחיות. כשהגביל מני

השאר כי בעת שנערך מישפט קסטנר התבקש להעיד בשבועה, כמקובל. אלא שתמיר סירב להישבע באלוהים, כמקובל. והעיד דף להישבע בהן-צדק. באומרו: "בהן-צדק נשבעים שני סוגי אנשים — אתאיסטים וכאלה המאמינים באלוהים. אני שייך לאלה המאמינים באלוהים."

קצין-המישרה הוותיק אוטו פריד, שכיהן גם כמפקד מישמר הנשיא, הוא כיום קצין הביטחון של מלון פלאזה בירושלים. אולם בפירסומו הגדול ביותר זכה פריד דווקא כשופט כדורגל. השבוע נדחה פריד כאשר מפקח-הכשרות במלון ניר גש אליה, וחקר אותו מה בדיוק אירע במישחק-הכדורגל שנערך בשבוע שעבר בין מכבי תל-אביב למכבי נתניה, בין ה"כדורגלן דרור בר-נור לשופט נפתלי איתן. במישחק זה הבקי'ע בר-נור שער בידו, וחי שופט איתן, שלא ראה זאת, אישר את השער הבלתי-חוקי, דבר שהסעיר בשבוע שעבר את כל חובבי הספורט במדינה. פריד תמה מדוע מתעניין משה גיח-הכשרות בנושא זה. גילה לו המשגיח, שהוא מוסמך לרבנות וממקורביו של הרב גורן: "הרב שלמה גורן רוצה לדעת!" עכשיו גדלה תדהמתו של פריד שבעתים: "ממתי התחיל הרב גורן להתעניין בכדורגל?" התעלומה נפתרה תוך זמן קצר. אחרי מישחק השערוריה, הופיע השופט איתן בטלוויזיה הסביר כיצד יכול היה לאשר את השער הבלתי-חוקי. בין השאר אמר: "אצל הרב גורן זה לא יכול היה לקרות!" שמע זאת הרב גורן, וביקש לבדוק אצל בר-סמכא מה כבר יכול לקרות בכדורגל שלא יכול לקרות אצלו.

אגב, לפני שנתיים, שפט נפתלי איתן במישחק-כדורגל גורלי שנערך בין שתי קבוצות רחובותיות, הפועל מרמורק ו"מכבי שער"ים, שבו היה צריך להיחרץ מי מהן תעלה לליגה הלאומית. ראש עיריית רחובות, שמואל רכטמן, הזמין את השופט המחוזי שלמה הלמן לובנברג, לבדוק את בעיטת הפתיחה במישחק זה. אחרי שבוע בכדור ירד לובנברג מה מיגרש, כשהוא מלווה בשופט איתן. אמר לובנברג לאיתן: "שנינו שופטים — איזה הבדל יש בינינו?" הסביר לו איתן: "כשאחת מסיים לשמוע את הרעדויות במישפט אתה יכול לומר: פסקהדין יינתן בעוד חודשיים." אבל אני צריך ל-קבוע את פסקהדין תוך שתי שניות."

אם תעצור ליד רמזור ותשמע לפתע את אדון ה"דילר" נואם בשיא קולו כי מכונת הסמוכה, אל תיבהל. אתה פשוט עומד ליד אפרים קישון. ההומוריסט הנודע, פליט השואה מהונגריה, ששמו הפך שידבר בגרמניה של היום, רכש כמות גדולה של תקליטי נאומיו של הפיררר הנאצי, והחליט ללמוד על-פיהם את ההיסטוריה של הרייך ה"שלישי". מכיוון שאין לו זמן להקשיב לתקליטים, הוא העביר אותם לסרטי רשמיים, ומשי מיע אותם לעצמו כדי כדי נהיגה, בייחוד כשהוא נאלץ להתמתן לפני רמזורים.

בפגישה כתבים-לענייני עבודה שהתקיימה בירושלים, הציע שמעון שיפר, כתב

מה חושב ראש-הממשלה יצחק רבין על ה"כ העבודה יוסי שריד, ניתן היה ללמוד השבוע מפיו, בעת ההפגנה שערך משרד גוש-אמונים בירושלים. ראש-הממשלה, ששוחח עם המפגינים, שאל אותם בין השאר כמה מהם יהיו מוכנים להתיישב בקריית-שמונה. השיב לו אחד מהם: "מספיק שיוסי שריד יושב בקריית-שמונה." עזוב אותך מיוסי שריד, אמר לו רבין.

בישיבת ועדת-הכספים של הכנסת שהתקיימה ביום השישי האחרון בתל-אביב התחוללה סערה, כאשר ח"כ יח"ר דה ברימאר, שהגיע לישיבה באיחור של שעה נוספת, לתדהמתו, כי הישיבה כבר ננעלה. הוא פתח בצעקות על יו"ר הוועדה ישראל קרנמן, ה"מכנס ישיבות לזמן כה קצר, והאשימו בכך שהוא קורא לישיבות קצרות רק כדי שיוכל לשלם לחבריה-הוועדה את ה"אש"ל המגיע להם עבור נוכחות בישיבה.

כשנשאל ח"כ מויכאל חזני אם לא מרגיז אותו בכל פעם לקרוא בעיתונות ש"ס בורג הוא מנהיג המפד"ל, ה"שיב: "בוודאי שאין זה מרגיז אותי. עברתי קורס לקריאה מהירה, ובכל פעם שאני קורא עיתון ומגיע למילה בורג, אני פוסח עליה."

כשרואיין ח"כ המרכז החופשי שמואל תמיר על-ידי רעיה גניאל, עורכת תוכנית הרדיו מזווית אחרת, סיפר בין

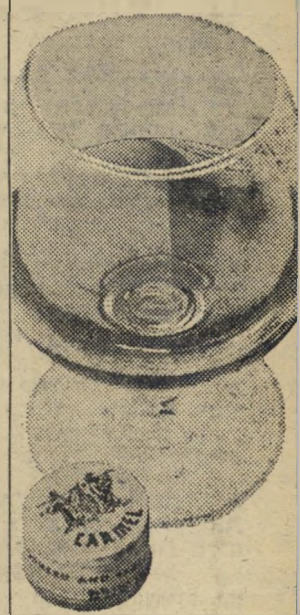
הקוג'אק

ב"גרולס פוסט" עם תמונת פניחל ספיר (למעלה) ותמונתו של טאלי סאבאלאס (למטה) היה בוז הלשון: "לאור תעובדה שחסי-איי.איי. חודר לכל מקום, אין זה פלא שחשיבות שלנו נקט פעולת-תגמול והחל חודר לטלוויזיה האמריקנית. דמויות-אמריקניות ידועות לובשות, כמעט מבלי להרגיש בכך, את אלו של הגיבורים המקומיים שלנו. אין צורך אלא להעניק מבט בשתי התמונות המצוירות, כדי לראות כיצד מרי וויח פניחל ספיר את משכור-החצונה בסוכנות-היהודית.

לאנשים הנכונים

777 ברנדי בינלאומי

כרמל מזרחי

מיקני ראשון לציון וזכרון יעקב

הסיפור שאחרי התמונה

תמונה זו, המופיעה במודעות חברת הביטוח "הראל", תחת הכותרת "לאף חברת ביטוח אין עבר כמו שלנו", צולמה לפני כ-50 שנה בגרמניה. הגבר בתמונה הוא בנימין אויסקרן, סבו של מנכ"ל "הראל" יאיר המבורגר, והאשה היא מלי — סבתו. הילדה הקטנה חור בשת-הכובע היא מרגוט — אמו של יאיר, והילדה השנייה היא דודתו, אליס. כשהימשו פירסומאי החברה, שהתמונה עם החברה חוותיקה, "גרשהם", הפועלת בארץ מזה 60 שנים, 35 מתוכן בניחולם של בני מישפחות המבורגר וארנסט, נמצא הפיתרון בעזרת תמונת מישפחתית זו שצולמה בתחילת המאה.

טות. הסביר ינקא: "יש להחליט בממשלה שייצרו מיטות צרות בלבד. אין זה סוד כי חיכוך יוצר חשמל. יש לנצל זאת. בלילות ייצרו חשמל לישימוש ביתי במשך היום, תחת הסיסמה: מיטות צרות — פחות צרות!"

כשנשאלה טובה לוי, בתו של בעל מועדון-ההילה כליף חיים לוי, מדוע התגרשה מבעלה הומר דני גרנות, ה"שיבה: "כשהתחתני איתו, הוא היה זמר. אחרי-כך הסתבר לי שחוק מאשר לישון 25 שעות ביממה, הוא לא עושה כלום."

את מסירת הד"ש אריוק לאירוע חשוב, ביקשו רבות מהנשים למסור לבעלתן כי נולדו להם בן או בת במו"ס. אילו כל הלידות שאותן נשים הודיעו עליהן אכן היו מתקיימות, סין היתה רק שכונה קטנה של מדינת ישראל, סכס סכס.

באותה הזדמנות הציע מני למנות את סגן-ראש-הממשלה ושר-החוזק יגאל אלון כשרהמלחמה. כשנשאל מדוע, השיב: "כשיגאל אלון היה שרהעבודה לא היתה עבודה, כשהיה שרהחיוך לא היה חיוך. אז אולי, אם הוא יהיה

מני פאר
החל בשבוע שעבר לארגן ערבי-מישחקים בשם "שחק אותה", בפאב "חנני השמיני", בערב, המופק עליידי סולו יורמן והנערך בחסות חברות מיס-חריות, מארגן מני מישחקים חברתיים ומעניק פרסים. בקורס-חינם של אגודת שומרי-מישקל זכתה בשבוע שעבר צעירה תל-אביבית (בתמונה, מעל מני) בשם דבורה, שחיתת-חאשה הכבדה ביותר שנכחה בערב. מישקלה של דבורה: 120 ק"ג.

זיוה שגיא, רעייתו של עיתונאי-הספורט יהושע שגיא, היתה בשעתו דיילת באל-על. מאז נישואיה הפכה עקרת-בית. אולם לאחרונה מי-בשר בעלה לכל ידידיו: "אשתי הפכה דוגמנית-צילום!" השאלה המופנית אליו אוטומטית בעיקר בות הצהרה זו היא: "איפה היא מצטלמת?" יהושע רק מחכה לשאלה זו, ואז הוא משיב בהנאה גלויה: "בצמתיים. כמעט כל חודש אני מקבל הודעה שצילמו אותה באיוו

יטאלי סמסין
הציירה-עולה מרוסיה, מי שהיה מעמודי-התווך של הבוהמה היהודית במוסקבה, הציג בביתם של מוטי ורותי רובינשטיין את תערוכת-הציורים הראשונה שלו בישראל. אחת האורחות בתערוכה היתה אלה שמירא (איתו בתמונה), שחזרה ממסע-הרצאות מטעם המגבית בארצות-הברית. סמסין התבלט בהליפתו המיוחדת, זכה במחמאות ובטמחות על חשכס, וזוהי נרגש מאוד.

טלה

21 במרס - 20 באפריל

שור

21 באפריל - 20 במאי

אוף! חשבת שלא תעבור את זה, נכון! אבל עדיין לא הגיע הזמן לחיי-רגע. רק עכשיו אתה זקוק לכל כוח-הירכוז שלך ולכל העצבים שלך. בת-תאומים: קחי עצמך בידיים. רומנים הם דבר חשוב, אך בריאותך עדי-פה. קשר מישפחתי יגרום לך לעונג. היוזרי משפעת בייחוד בעונה זו.

תאומים

21 במאי - 20 ביוני

סרטן

21 ביוני - 20 ביולי

רגשי-הנקמות לא יעזור לך, ועשוי אף להזיק לתוכניתך לטווח רחוק. דאג לך שתציאם בחברתם של ידידים מהימנים וריאליסטים, שיוכלו להדריך ולסייע לך בהחלטותיך. התקשרות עם בן מזל גדי עשויה להיות מועילה גם לטווח ארוך. לבשי כהה ואל תחקי את חברותיך.

אריה

21 ביולי - 20 באוגוסט

גמולה

21 באוגוסט - 22 בספטמבר

הוצאות כספיות בלתי-צפויות עומדות לגרום לך לעמוד בפני מצב מבין. אל דאגה: אומנם המצב קשה, אך אתה תיחלץ ממנו בכבוד. בעתיד חיוות רחוק צפויה לך צעידה ניכרת קדימה במישור הכלכלי. יחד עם ההתפתחות הזאת, תבוא התפתחות בכל הקשור להצלחתך בקרב בנות המין היפה. הישמרי מפני גניבה, בייחוד אם את עלולה לנסוע למרחקים ארוכים.

תאומים

21 בספטמבר - 22 באוקטובר

סקור

22 באוקטובר - 22 בנובמבר

אתה נמצא שוב בנקודה שאתה שונא — אבל לה אתה זקוק כדי לפעול כמו בראש: בקור-הגנה. תוקמים אותך חזק, וחזק שתדע כיצד לפעול כדי להשיב מלחמה-שערה, או למנוע את פני הרעה. בת-קשת: חברה קנאית עלולה לקחת אותך ממך. אך אם הוא חשוב לך באמת, או אם חשוב לך לסדר אותה, תוכי לברוש מתוק. לבשי סגול.

קשת

23 בנובמבר - 20 בדצמבר

גדי

21 בדצמבר - 19 בינואר

השבוע מסוכן מאוד לבנות-דלי: הן יכולות להסתבך בהרפתקאות העולות לגרום לסיבוכים אישיים ובריאותיים. זמן רב לאחר שתשכחנה את התקרית עצמה. מוטב, איפוא, לא להרבות בקשרים חברתיים ולהגביל את המגע עם אנשים חדשים, בייחוד בסוף השבוע. בימים א' ו-ב' היה זהיר ונהג בתבונה.

דלי

20 בינואר - 18 בפברואר

דגים

19 בפברואר - 20 במרס

ימים קשים אך טובים עוברים עליך. אתה יודע זאת, אבל אינך מסוגל עדיין להעריך את מלוא-המאמץ הדרוש ממך. משום כך, פזר את האחר-ריות ואת העבודה עלייך כל ימות-השבוע, אל תשקיע את כל אונך ביום אחד, ואת כל כספך בנקודה אחת ויחידה. תידרש להחליט מה עדיף.

תמרודים

נחלון • בני-יורק, בסעודה שנערכה עליידי חברת התקליטים אר.סי.איי. המקי ליתסה אותו מאז 1940. יום-הולדתו ה-88 של הפסנתרן היהודי הנודע ארתור רור"כ **בינשטיין**, שקיבל באותה הזדמנות את פרס האקדמיה היפאנית עבור התקליט ה-קלאסי הטוב ביותר בשנת 1974.

נולד • לשחקנית הישראלית שהת-פרסמה בזמנו כשהופיעה בתוכנית ה-טלוויזיה לא הכל עובר ובסרט של ארי זוהר עיניים גדולות, **טליה שפירא**, בן בכור: **יונתן**.

נולד • לשחקן הצרפתי ז'אן-פול בלמונרו (41), נכד ראשון. את הנכד ילדה לו בתו הבכירה **פארישה**.

עומדים להינשא • בתו של המלך חוסיין מנישואיו הראשונים עם המלכה דינה, **הנסיכה עליזה** (18), ויורשהעצר של באחריין, השייך חמד בן עיסא אדיבליפא (26).

מונה • לתפקיד מנהל בית-החולים הממשלתי בטבריה, פוריה, במקומו של

פרה

מונה • לתפקיד מנכ"ל חברת הביטוח קידום שבעלות מרכז הקבלנים, ושתבטח כספי רוכשי דירות אצל קבלנים חברי המרכז, **סנחם גולדשטיין** (35), שכיהן בשש השנים האחרונות כמוזכר אירגון-הקבלנים בתל-אביב.

מונה • לתפקיד מוזכר עיריית גבע-תיים, במקומו של דוד קראס שפרש ועבר לכהן בתפקיד מנכ"ל שירותי ניהול בחברת תיעוש, **משח שטרן** (27), המשי-מש כדובר עיריית גבעתיים ועוזר ראש-העיריה.

מונה • לתפקיד ראש האגף לפיר-סום של חברת התעופה אל-על, **משח רפנא**, המכהן עתה כראש אגף כוח-אדם בא-על.

פרש • לגימלאות, מנהל-המחלקה ל-עדות הנוצריות במשרד-הדתות ויועץ שר-הדתות, ד"ר **שאול קולבר**, שנולד באר-טליה, דוקטור למשפטים שהתמחה במיש-פט כנסית, ממלא את תפקידו מאז קום המדינה, היהודי היחיד שזכה לעיטור מפקד מיסדר גרגורי הגדול מטעם הוותיקן.

נפטר • בגיל 50, ראש המועצה הי-מקומית ויכרונ-יעקב, **יעקב לוי**, שכיהן כחבר המועצה מ-1955 וזראשה מ-1959.

נפטר • בגיל 69, **אברהם ז'ורק**, בר, מהעובדים הוותיקים בועד-ההפועל של ההסתדרות ומוזכר ועד-העובדים של עובדי הוועד-ההפועל ומוסדותיו. יליד פו-לין, עלה לארץ ב-1934. עבד, בין השאר, בבית ברנר, במחלקת לתרבות של ההס-תדרות ובבית-הספר המיקצועי על-שם מקס פיין, החל ב-1954 לכהן בתפקיד מוזכר ועד עובדי הוועד-ההפועל.

נפטר • בגיל 70, מהתק-לב, **אני-שונן נובשני**, שהורח לפני שבע-שנים מתפקידו כנשיא ומוזכר ראשון של המיפלגה הקומוניסטית בצ'כיה, בעקבות רצונם של הצ'כים להקים מדינה קומו-ניסטית דמוקרטית. עמד בראש המיפלגת מ-1953 עד 1968 וכיהן כנשיא מ-1957 עד 1968, עת מונה במקומו אלכסנדר דובצ'ק, שכיהן בתפקיד עד הפלישה הסובייטית לצ'כיה.

זוגות צעירים! משיכון עובדים ברחבי הארץ.

מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
142.500	3	74		
145.600	3	76		
123.000	2	63		
142.500	3	74		

פרטים והרשמה: משרדי שיכון עובדים ירושלים רח' הלל 4 טלפון: 333395

מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
90.000	2	52		
86.000	2	51		
123.000	3	73.5		
120.000	3	70		
85.000	2	52		
120.000	3	72.5		
138.000	3	71		
91.000	2	52		
110.000	3	68.5		
120.000	3	72.5		
114.000	3	68.5		

מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
90.000	2	52		
86.000	2	51		
123.000	3	73.5		
120.000	3	70		
85.000	2	52		
120.000	3	72.5		
138.000	3	71		
91.000	2	52		
110.000	3	68.5		
120.000	3	72.5		
114.000	3	68.5		

פרטים והרשמה: משרדי שיכון עובדים אשדוד. רח' רונתין 12. טלפון: 31216

מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
124.000	3	72.5		
124.000	3	72.5		
120.000	3	68.5		
103.000	3	68.5		
110.000	3	68.5		
113.000	3	68.5		

פרטים והרשמה: משרדי שיכון עובדים באר שבע. רח' סערה בין 'מרכז הנוכי' טל. 78542

שיכון עובדים

מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
145.600	3	73		
87.400	2	54		

פרטים והרשמה: משרדי שיכון עובדים פבריה, מרכז בעלי מלאכה, טל. 26287

מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
111.300	3	69		
117.500	3	73		
114.400	3	70		
125.000	3	71		
90.000	2	48		
125.000	3	70		
130.000	3	74		
123.800	3	68		
93.000	2	52		
125.000	3	70		
90.000	2	54		
115.000	3	70		
122.700	3	70		

מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
111.300	3	69		
117.500	3	73		
114.400	3	70		
125.000	3	71		
90.000	2	48		
125.000	3	70		
130.000	3	74		
123.800	3	68		
93.000	2	52		
125.000	3	70		
90.000	2	54		
115.000	3	70		
122.700	3	70		

פרטים והרשמה: משרדי שיכון עובדים חיפה רח' החלוץ 43. טלפון: 660915

מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
130.000	3	74		
120.000	3	70		

פרטים והרשמה: משרד פאר רח' פיכר חוות 55 טלפון: 26276 עד 18 בימים א-י 15.30-17.30

מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
145.600	3	71		
138.000	2	56		

מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
140.000	3	68.5		
145.000	3	72.8		
96.000	2	50		
130.000	3	68.5		
105.000	2	55		
135.000	3	68.5		
150.000	3	74		
95.000	2	52		
129.000	3	69		
120.000	3	72		
83.000	2	47		
91.000	2	52		
145.600	3	74		
130.000	3	68.5		

פרטים והרשמה: משרדי שיכון עובדים תל-אביב רח' לה נדריה 56. טלפון: 39721

מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
145.600	3	71		
138.000	2	56		

מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
140.000	3	68.5		
145.000	3	72.8		
96.000	2	50		
130.000	3	68.5		
105.000	2	55		
135.000	3	68.5		
150.000	3	74		
95.000	2	52		
129.000	3	69		
120.000	3	72		
83.000	2	47		
91.000	2	52		
145.600	3	74		
130.000	3	68.5		

פרטים והרשמה: משרדי שיכון עובדים תל-אביב רח' לה נדריה 56. טלפון: 39721

מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
מחיר	שטח	הרדף	מספר	מסוע
140.000	3	68.5		
145.000	3	72.8		
96.000	2	50		
130.000	3	68.5		
105.000	2	55		
135.000	3	68.5		
150.000	3	74		
95.000	2	52		
129.000	3	69		
120.000	3	72		
83.000	2	47		
91.000	2	52		
145.600	3	74		
130.000	3	68.5		

פרטים והרשמה: משרדי שיכון עובדים תל-אביב רח' לה נדריה 56. טלפון: 39721

גם זוגות שעומדים להינשא להרשם לרכישת דירה בשיכון עובדים

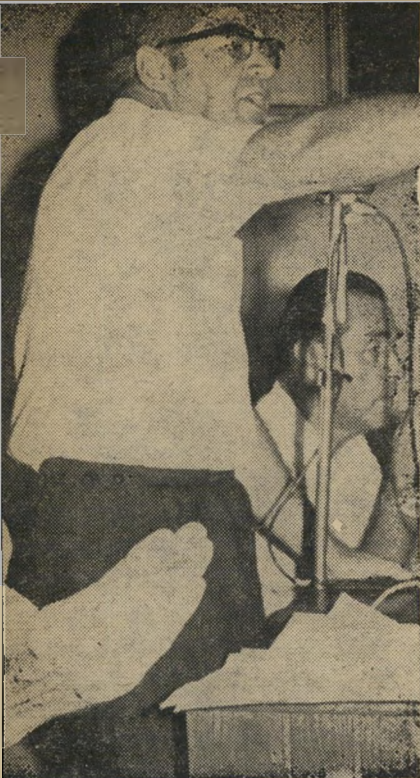
* בעת הרישום יפקירו בני הזוג סך - 10.000 ל"י לפקודת "שיכון עובדים" וכן אישור על רישום לנישואין ברבנות. * בתוך 14 יום מתאריך הנישואין, חייבים בני הזוג להירשם לתכנית זוגות צעירים על משרד השיכון. * אם לא יינשאו בני הזוג עד למועד החתימה של המשכנתא יהיו זכאים בני הזוג למשכנתא מינימלית בלבד בסך 40.000 ל"י. בעד-פייתוח עד 80.000 ל"י * אם לא יינשאו בני הזוג עד למועד מסירת המפתח, יבואל חוזה הרכישה וכוני הונוצימרכו לפרוע מיד את כל המשכנתא.

רהיטים בהריון

הרך הנולד. רצינו בתצוגה שכזאת, לתת לנשים - תחת גג אחד - לראות כמו עיניהן, כי יש פתרונות לכל טעם ולכל תקציב. רצינו להראות כי אפשר להיות יפה גם בתקופת ההריון ואפילו אופנתית וצעירה ומאידך להוכיח לנשים כי אפשר להרהט חדר ילדים בצורה עליזה, צבעונית ושוכבה, ביחידות מודולריות אשר אינן מחייבות הוצאה מיידית גדולה, אלא מאפשרות לקר-נות להשלים מידי פעם, לפי הצרכים, את המערכת כולה חלקים חלקים.

"לא נורמלי", "על הכיף כיפק" אלו היו רק חלק מצרור התגובות הנלהבות שקלטנו מפי עשרות הנשים אשר הצטופפו בשבוע שעבר בין 4 המפלסים של חנות "כל-גיל" - להיטי ילדים ונוער - וחזו בתצוגת האופ-נה לבגדי הריון ממיטב הדגמים של, "אפרודיטה". מה עושים בגדי הריון בין מיטות תינוק ושירות טיפולים? נשאלה יוזמת התצוגה עירית שגיב, "המראה החיצוני מעסיק מאוד את האשה ההרה", ענתה עירית, "לכך מתווספת דאגת התכנון לחדרו של

איר מחלקים מזכירות, מכונות כתיבה, תקציבים ומועדונים

אליעזר שוסטק

במסיבת העיתונאים ב' שנערכה, היו גם שוסטק ואולמרט מאופקים. הם השתדלו לא להשמיץ את תמיר, ורק טענו כי הוא סטה מדרכו הניצית של המרכז החופשי, הפך יונה.

ברגע שהסתיימו מסיבות העיתונאים החל מירוץ מטורף של ארבעת חברי הכנסת.

השמועות, ששמו ב' במסדרונות ה' כנסת ביום השלישי שעבר, לא עוררו התרגשות רבה. יש משבר במרכז החופשי, סיפרו שמועות אלו. חברי הכנסת, המורגלים בחודשים האחרונים במשברים במרכז החופשי, לא התרגשו ביותר. אך בשעות הצהריים הגיעו השמועות לשיא: "ח"כ אהוד אולמרט פורש מהמרכז החופשי ומצטרף לחרות". דובר הסי' ענה, איתן לווינסקיין, אחד הצעירים ה' מעריצים את שמואל תמיר, החליט לנקוט יומה, נגיש אל ח"כ אליעזר שוסטק ושאל אותו: "שמעת את השמועה שאהוד פורש מאיתנו?" שוסטק חייך לעבר לווינסקיין, ואמר לו: "היום יום שלישי, עלינו נאמר סעמיים כריטוב".

לווינסקיין לא הבין את הרמז של שוסטק, אולם כאשר סיפר על שיחתו זו לתמיר, תפס תמיר מייד כי המפלגה שלו עומדת בפני פילוג, אשר יחלק אותה לשניים. שוסטק ואולמרט מצד אחד — והוא, עם ח"כ עקיבא גוף, מהצד האחר. כאשר הגיע תמיר לבניין הכנסת, אחרי צהריים, הוא מהר להפיש את שוסטק, כשנפגשו, אמר לו שוסטק: "החלטנו לפי רש המרכז החופשי". תמיר נדהם, הוא החליט לגסות לשכנע את שוסטק לחזור בו מצעד זה ואמר לו בחברות, כשהוא טופח לו על שיכמו: "שוסטק, יש לנו עוד על מה לדבר".

"אין לנו על מה לדבר. אני כבר הור' דעתי להנהלת הליכוד", השיב לו שוסטק. "הדבר היחיד שאנחנו צריכים לדבר עליו זה איך לעשות את הפילוג בצורה מכובדת, ובלי השמצות אישיות". תמיר הורה מייד לארגן מסיבת עיתונאים במישכן הכנסת. כשנודע לו כי שוסטק וימן את העיתונאים לשעה שבע ב' ערב, חזמין תמיר את נציגי הממלכה ה' שביעית לשעה שש ורבע. הוא החזיק אותם עד שעה שבע וחצי, כאשר שוסטק ואולמרט ממתנים עד שחזרה העיתונות בכנסת, והעיתונאים עצמם, יתפנו.

שלא כדרכו, היה תמיר מאופק. הוא תאשים את שוסטק כי הוא מקורב לחרות, וטען כי הכוח העומד מאחורי הפורשים הוא קטן ביותר: "כמה חברי הסתדרות ארובדים-הלאומית, אשר שוסטק הוא מו' כירה הכללי, ומישפחת אולמרט".

לשיחה בוויולה שלו, ברחוב האשל בהר' צליה-פיתוח. למרות שלשוסטק היה ידוע כי תמיר החלים כבר מן ההצטננות העזה שתקפה אותו לפני שלושה שבועות, הוא הסכים לבוא לביתו של תמיר, שטען כי הוא עדיין חולה ורתוק למיטתו. בנוכחות מצלמות הטלוויזיה חתמו ה' שניים על הסכם שלפיו חילקו את הרכוש, הסניפים והאזהרים של המרכז החופשי. למרות הצהרותיהם בסני המצלמה על ה'

כל אחד מהם ידע כי כל דקה יקרה מפץ. כל אחד מהם ידע כי אם ישים ראשון את ידו על רכוש, כרטיסיות, כספים — יזכה בהם. כל אחד מהם ידע כי ככל שיצליח לשוחח עם יותר אזהרים וחברים, כן תהיה מיפלגתו החדשה גדור' לה יותר והיריבה קטנה יותר.

ביום השני חזמין תמיר את שוסטק

עקיבא גוף

שמואל תמיר

רפפורט, הסכים שוסטק להשאיר את ה' מיבנה בידי תמיר.

חלוקת

המזכירות

כד שדושת הסניפים הם, לאמיתו של דבר, דירות המוחזקות בשכר חודשי. שכר-הדירה בחיפה הוא גבוה ביר' תר, ולכן הסכים שוסטק להשאיר הור' צאה כספית נכבדה זו בידי תמיר.

נוסף לסניפים אלה, יש למרכז החופשי עוד סניפים רבים בכל רחבי הארץ. במר' ביתם שולט שוסטק. סניפי רמת-גן, נתניה, בת-ים, בני-ברק, רחובות וחדרה כבר הור' דיעו לשוסטק כי הם עומדים מאחוריו. סניף בודד הודיע בינתיים לתמיר כי הוא איתן: הסניף שבהרצליה-פיתוח, שם מת' גוררים תמיר ורבים מהצעירים הידועים כ"נערי תמיר".

השליטה בהסתדרות העובדים-הלאומית המונה, לפחות לדברי מזכיר-הכללי, כי רבע מיליון חברים, ולה קופת-חולים פרי' טית משלה, נתונה בידי שוסטק, לעומת זאת (המשך בעמוד 28)

אולמרט ועליזה

המישטרה חייבת לתת את הדין על כישלונה בפרשת ביכונסקי

אם אומנם מסתובב עתה בארץ רוצח חופשי — כפי שטוענת, בעצם, המישטרה, גם היום — הרי כשלה ממשטרת ישראל בתפקיד החשוב ביותר שלה, ההגנה על חייהם של האזרחים, ועליה לתת את הדין על כך.

אם יורם ביכונסקי, מי ששוחרר בתחילת השבוע ממעצר ממושך, הוא חף מפשע, הרי ציד-המכשפות שאותו ערכה נגדו המישטרה משך שבועות ארוכים, מזכיר שיטות של מישטרים אפלים, ועל המישטרה לתת את הדין על כך.

כך או אחרת, האשם היחיד שאותו הצליחה המישטרה להציג בפני הציבור הוא

חשוד ביכונסקי • כתם על המישטרה

המישטרה עצמה, ופסקי-דין נגדה חייב להיות חמור וממצה, ויפה שעה אחת קודם.

אשמים למכביר. כאשר עלה רב-פקד אברהם צמרת, מי שזכה לפירסום ענק בהיותו הממונה על חקירת רצח רחל הלר, על דוכן-העדים בבית-המשפט-השלוש ב"ח"פ, ביום השני האחרון, היה כבר ידוע ברבים כי ההוראות שקיבל מפקד-המדינה היו לבקש את שיתוף-העבודה של ביכונסקי. צמרת, אשר אינו מהסס להביע את דעתו התקיפה כי ביכונסקי אומנם רצח את הלר, ביקש להפגין את אהדתו עם החלטת הממונים עליו, ופנה אל השופט: "אנו מבקשים לעצור את החשוד לשישה ימים", אמר. רק אחרי שדבריו יצרו את התדהמה שאותה ביקש להשיג, הוסיף: "אבל איננו מתנגדים ל"שיתוף-העבודה".

תרגיל זה של צמרת בבית-המשפט נתן את האות לכל שאר מפקדי המישטרה. ראש ענף-חקירות במטה הארצי, ניצב אריה שור, העניק ראיון מפורט לרדיו, ובו גילה את האשמים האמיתיים בכישלונה של המישטרה.

האשם הראשון, לדבריו, הוא ביכונסקי עצמו, אשר הצליח לטשטש עדויות ולהסתיר עובדות לפני שהואיל להיעצר. האשמה השנייה היא — העיתונות. הרעש שהעיתונות הקימה סביב הפרשה לא איפשר לחוקרים לחקור בנחישות. לשור היה עוד גילוי מסעיר: הסיבה שבגללה הסכימה המישטרה לשחרר את ביכונסקי לאחר 45 ימים שבלה בכלא היא כי המישטרה גילתה לפתע כי ביכונסקי הוא נכה-צה"ל, וכי המטה ש"בביתו נותה לו בוודאי הרבה יותר מדרגש הכלא.

חוסר כל כישרון. אין ספק כי התבט-איותה, התנהגותה, הולפותיה ורומיה של המישטרה נועדו לשרת מטרה אחת ויחידה: הצדקת העובדה שביכונסקי שוחרר לבסוף. אולם דוברי המישטרה לא הבינו כי בנקטם קו זה, הם מפלילים עצמם בהאשמת החמורה (המשך בעמוד 22)

• משמאל, גיטה של הנרצחת רחל הלר.

מעולם לא נתקבל מיסמך בהתנגדות

כה כללית כמו דו"ח ועדת אגרנט. מדוע?

ריות, משאיר את השאלות המכריעות ללא מענה, אינו מוביל לשום לקח מכריע.

תחת זאת עוסק הדו"ח הגלוי, כמעט לכל אורכו, בהתנגדות עם אדם אחד: שמואל גונן, שהפך ל"אובייקט מוספר 1 של הוועדה. נ"י מה כאילו כל בעיות מדיניות-ראל, בנקודת-המיפנה ההיסטורית של יוסי-הכיפורים, מסתכמות כי שאלה ככירה אחת ויחידה: האם היה גורודיש אלוף-הפיקוד טוב או רע?

במידה שהדו"ח הגלוי אינו מוקדש ל"ויכוח סמוי עם העולם הזה, הוא מוקדש למאבק גלוי עם גורודיש, המבצבץ כימעט בכל סעיף. הדברים גובלים במגוחך.

למשל: כדי להגביר את אשמתו של גורודיש, נוצרה האנדרה כאילו פיקוד-הצפון היה מוכן למינחמה, והתנהג ככישרון ובמעוף, למרות כמה שגיאות שוליות. ואילו פיקוד-הדרום היה כושל, כתיימוכין ל"מינחמה, וחסר שליטה על כוחו ת"ו.

למרבה הצער, אין העובדות ההיסטוריות, הגלויות לכל עין, מאשרות גירסה זו. חיילי הצפון העידו בסיפורים רבים על האפתעה הטוטאלית שנפלה בחלקם, יחד עם מטר הפגזים הסוריים. תצלומי הר"ב שבימים בסוריה הראו אותם נועלים נעלי בית, ובעוד שבדרום המידברי החשוף נב"למה ההסתערות של הצבא המצרי הגדול במרחק של עשרה קילומטרים מקרית-הגולן. הגייסות הסוריים בנוף ההררי של הירדן. בפיקוד הצפון שררה, לכל הדיעות, אנארכיה גמורה.

משל אחר: בפרק ארוך, הנושא את הגושפנקה האישית הבלוטת של חיים

כך נודד דו"ח-הביניים הראשון, שנקרא כפי כמה משולליו בשם "בדיחת האחד באפריק". דו"ח זה סוחר מכל רכב את משה דיין, העקבה את גולדה מאיר עד כן של קדושה. לשם כך שוחרר הדרג ה"מדיני כולו מכל אחריות לאסון הגדול ביותר שהתרחש אי פעם במדינת-ישראל.

כתוצאה מכך לא היה לוועדה מנוס מ"למצוא שעירים-לעזאזל. מילבד הרמטכ"ל, דויד ("דוד") אלעזר, שעליו הועמסו כל חטאי משה דיין, היה האובייקט הנחוץ ביותר אלוף פיקוד הדרום, שמואל ("גורודיש") גונן, שאותו ייעד משה דיין מלכתחילה לתפקיד זה. כחייל נוקשה, המקיף על משימתו ונעדר נטייה ליחסי-ציבור, היה גונן שער-לעזאזל אידיאלי כימעט.

דו"ח-הביניים הטיל, על-כן, את כל האשמה לכל חטאי הממשלה והמיסד הר"אזרחי והצבאי — על דוד, גורודיש, ראשי-אמ"ן אלי זעירא, ושלושה קציני-מודיעין אחרים.

התוצאה היתה, כמוכח, הפיכה דעת-הקהל נרעשה מטיהור דיין, הביקורת הקפדנית אך העניינית של "העולם הזה" שיכנעה רבים, ההפגנות נברו — ובמהומה הגדולה התמוטטו גולדה ודיין. הממדי שדה נפדה, וצוות מחודש נכנס לתפקיד.

שבויים של עצמם

הייתה הוועדה לעשות לאחר-מכן? היא יכלה להתנער מהמסקנות של עצמה, לגשת לעניין כולו בעיניים חדרות, לחשוף את הכישלון המוגומטנאלי,

אחרי דרך ארוכה ומייגעת, הגיע מסע האגרנטים לסימום. לא בחוף-מיבשתיים, ולא בנמל-הבית. ע"י ש"ר טון.

מעולם לא נתקבל דו"ח של ועד כ"ל-כשהי במדינת-ישראל בהתנגדות מיידית כה כללית על-ידי ה"ציבור, ובביקורת כה מוחלטת על-ידי כלי-התקשורת, כמו הדו"ח ה"סופי של ועדת-אגרנט.

למחרת פירסום דו"ח-הביניים הראשון של הוועדה, באחד באפריל, העז רק עיתון אחד — העולם הזה — לתקוף את עבודת הוועדה בגלוי ובחריפות. לכך מקדישה ה"וועדה ברו"ח הסופי פרק גדול וזועם. תוך דרישה לסנקציות. אולם השבוע חזרו כימעט כל עיתוני ישראל על הביקורת הוואת בסיגנון דומה, ולפעמים אף תוך חזרה מילולית על המילים של העולם הזה מאז: "ההר הוליד עכבר", "מחלל נוסף על מחללי המילחמה", "איפה-ואיפה".

אבל לשיא הגיעה הוועדה עצמה, כאשר תבעה ממטכ"ל צה"ל, באופן רשמי, ל"חייב את קציני צה"ל לקרוא חלקים של הדו"ח. בדרישה פשוטה זו חרצה ה"וועדה את הדין על עבודתה.

הוועדה טיפלה בנושא הנוער ביותר בתודעת הלאומית. נושא המעסיק כל חייל בצה"ל ימים וילות. היא הקדישה לנושא זה חקירה של 14 חודשים. היו פתוחות בפניה כל דרכי המידע. היא הוציאה מתחת לידה דו"ח ענק, סודי ביותר.

ואחרי כל אלה, סברה הוועדה שקציני צה"ל לא ירצו לקרוא את הדו"ח מרצונם החופשי, כהט ובצמא, אלא יש להכריח אותם לעשות זאת, כשם שיש לחייב חייל לקרוא תפוחי-אדמה או להדחיר סירים.

היתה זו סברה מוצדקת לגמרי. כפי ש"צינת הוועדה עצמה, נודע לה כי קצינים רבים סירבו לקרוא את דו"ח-הביניים הר"אזרחי. עתה קיבלו אותם קציני-צה"ל את הדו"ח הסופי בספקנות גלויה, בדחיה ואף ברתיעה.

ועדת-אגרנט נכשלה בפני ועד דת-החקירה העניינה והסופית, ש"אין עזיה עירעור — דעת-הקהל.

ירידה מן הפסים

מ"ה קרה לחמישה אנשים טובים, מן הדרג העליון, בעלי כישורים מגוונים ומושימים — שני שופטים עליונים, שני רמטכ"לים-לשעבר, מבקרי-המדינה — ש"נכשלו בצורה כה טוטאלית במשימה ש"היתה בווראי קדושה גם להם? זוהי בעייה פסיכולוגית ופוליטית.

את שלבי הירידה מן הפסים ניתן לתאר בקצרה כך: בשלב הראשון השתדלה הוועדה להגיע במהירות לפירסום דו"ח חלקי, שיספיע על הסערה הציבורית הגואה שלאחר-המל"חמה.

אין ספק שזעיני חבריה-הוועדה עמדו אז, בצורה מודעת או בלתי-מודעת, בעיות פוליטיות מיידיות. ממשלת גולדה התנדרנה. לרגלי דיין נפעה תהום. לגבי אנשי-מוסד מובהקים, ניראו הדברים כהתחלה של התמוטטות לאומית, מדינית ומוראלית.

סכנה זו לחצה על חברי הוועדה, כאשר ניגשו לתפקיד. בחוצות סערו הפגנות ש"חבעו את פטורי דיין, האליל של התקופה. אחרים דרשו את סילוקה של גולדה. מי שראו באלה את עמודי-התווך של הציבור הממלכתי, נחרדו.

אולי פעלו גם רגשות בלתי-מודעים לגמרי. ייגאל דיין חיפה במשך שנים על מעשי-השחיתות של משה דיין בשטח הר"ארכיאולוגיה, כשדי היה במילה אחת מפיו כדי לשים קץ להשחיתות. תינם לסקוב חב חוב גדול לדיין, שאסף אותו אליו ומסר לו תפקיד נכבד במערכת-הביטחון. אחרי שהורק מרשות-הנמלים וניראה כחסר-עתידי, נשיא בתי-המשפט העליון רחש כבוד עמוק לגולדה. סמל המישטר. מבקר-המדינה פעל במשך שנים כדי להחליק ב"דיבורי-נועם תופעות של התפרקות ושחיתות.

המצרי שעבר את התעלה: מי אשם?

לסקוב, נישא שיריהלל לצורך במשימת צבאית קפדנית. אולם לא מוזכר בו אף במילה אחת שדווקא גורודיש הוא שהיה מלך המשימה בצה"ל, אשר עורר על עצמו את שינאם של רבים בגלל מאבקו להנהגת משימת קיצונית באווירה המתירה של אז. אויביו של גורודיש מאשימים אותו בכך שהקדיש, לפני המילחמה, זמן רב מדי לפעולות-מישמה, על חשבון ל"מוד הבעות הטאקטיות של הפיקוד ש"אליו בא.

עורכי הדו"ח לא הרגישו כלל שאפילו את הכותרת לפרק זה לקחו ממיסמך שהגיש להם גורודיש עצמו: "המישמה אינה נ"י תנת להדוקה".

יום בלי דיין

המור עזר יותר ניתוח הקרב האחד, אשר הוועדה הקדישה לו את כל תשומת-ליבה — התקפת-הנגד של אוגדת בון בדרום, ב-8 באוקטובר.

על כל רבדיו ושיכבותיו, לערוך עימות בין הגיבורים העיקריים, ולהוציא לאחר-מכן דו"ח שקול, שהיה הופך מיסמך היסטורי. הוועדה לא היתה מסוגלת לכך. זה היה גורלה הטראגי.

היא עשתה בדיוק את הדבר שבו האשימה אחרים: היא היתה שבויה בידו הקונצפטיו של ע"י מה. ככה שהשתדלה לבסס אותה, כן הסתמכה עוד יותר.

מאז האחד באפריל, הקדישה הוועדה עשרה חודשים אחת ויחידה: כדי להשיג מטרה אחת ויחידה: להוכיח שהיא צדקה בדו"ח-הכ"י ניום הראשון שדה, זה שנפסל ע"י רי העם.

היה זה ניסיון נואש וחסר-תוחלת, שהכ"י גיס אותה למבווי-הסתום. כתוצאה מכך הפך הדו"ח הסופי שלה מוגומנט של חוסר-משמעות. הוא מוטעה בפרקים רבים. בלי-תימוכח באחרים, סותר את עצמו בכמה מקומות. אך גרוע מכל:

הוא כלל תיחוש. הוא פשוט מחטיא את המטרות העיקריות.

ועדת אגרנט לקחה באותו חטא שבו היא האשימה את האחרים: היא שבוייה בקונצפציה שהיא עצמה יצרה אותה, ושהכריחה אותה להסיק מסקנות מופרכות

התחדל האחרון

הראשון, שעורר זעם ציבורי כה כללי, לא נחקר נושא מרכזי זה כלל. בכל הדו"ח הסופי הגלוי אין לו זכר. השתממות זו מן הכעייה המכ"רעת, המעמידה בצד את כל שאר הכעיית, אינה ניתנת להגדרה אלא כמעילה בתפקיד שהוטל על הוועדה. היא פשוט לא מילאה אותה.

אין צורך בוועדת-חקירה אורחית, שאין בה אף קצין אחד ששירת בשנים האחרונות בצה"ל, כדי לחקור מהלכי-קרבות. דווקא לגבי נושאים כאלה, ועדה כזו אינה מסוגלת אלא לספק עוד גירסה אחת, אחת מני רבות, וקשה לדרוש מקצינים מיקצועיים, בשירות פעיל, לקבל את דעתה כתורה מסיני.

אולם ועדה כזאת מוסמכת בהחלט לחקור את אחריות הגורמים המדיניים והאזרחיים, את אחריותם האישית של הפוליטיקאים בכלל, ושל שרי-הביטחון בפרט. איי-הטיפול וועדה לא יכלה להגיע לכלל דיעה משותפת על כך, ועליכן זנחה אותה.

כסופו של דבר מצטרף דו"ח אנ"רנט — על העבודה העצומה, הזמן הרב ו-66 אלף הלירות שהושקעו בו, אל שאר המחירונים של מיד"חמת יובי-הכיפורים.

זהו המחיר האחרון של המיד"חמה.

המיקרה עצמו. לכך לא היה שחר — ועצם העלאת העניין בדו"ח נראה מוזר ביותר. הדו"ח הסופי דן רק בעניין אי ש"י אחד ויחיד לגבי חייל או אזרח: פרשת גורודיש. הוא מבטל את השעיית גורודיש, או מונע ממנו מינוי "על-עצבתי" — בצד-רה הפתוחה לפירושים שונים. כי דו"ח הגלוי, זוהי המסקנה הקוניקרטית היחידה — קציר דל מאוד מאור.

המעילה בתפקיד

אולם המחיר העיקרי, והממאיר ביותר, של הדו"ח הסופי הגלוי, רק מגביר ומגדיל את המחיר הקדמון של הדו"ח הראשון.

ככל הדו"ח הזה אין מופיע ה"שם משה דיין אפילו פעם אחת! בדיברי ההקדמה לדו"ח, קובעת הוועדה: "דו"ח זה... עוסק... בנושאים הנותנים שהוטל על הוועדה לחקור בהם, לפי כתב-המינוי שלה."

זה פשוט אינו נכון.

כתב-המינוי מיום 18.11.73 מטיל על הוועדה לחקור: "...ההיערכות וההחלטות של הגורמים הצבאיים והאזרחיים המוסמכים לכך..." (ההדגשה לא במקור). מילבד ההתייחסות לכך בדו"ח החלקי

קום בעיקבות ההודעות האופטימיות ה"כוננות של ברן.

גם בפרשה זו הוצאה לוועדה מיד תעודת-עניות: אפילו לגבי היום האחר שנחקר על-ידה כיסוף דיוות, לא נתקבלו מסקנותיה. כבר למחרת היום התלקח הקרב מחדש, כאשר אריק שרון מתייצב במפ"תיע להגנת גורודיש, וקובע שכי צוע פקודתו היה מביא לניצחון מוקדם.

ברן שיגר מארצות-הברית דבריי-פולמוס חריפים באמצעות הדלפות לעיתונאים שם, והוויכוח התלהט שוב כאילו לא היה דו"ח ועדת-אגרנט ולא נברא.

אריק מלך ישראל

הגנתו של אריק שרון על גורודיש באה כאפתעה לרבים, שלא ידעו כי בזמן האחרון, תוך בירורים צבאיים, התקרבו תפיסות השניים מבחינות רבות לגבי למידת לקחי המלחמה.

הוועדה עצמה היתה שרוייה עדיין תחת רושם המאבק החריף בין שני האלופים, שמצא את ביטויו בתלונה הרישמית ש"הגיש גורודיש נגד אריק על כמה פרטים של אי-ציות לפקודות. רק לגבי אישום אחד — הנוגע לאותו יום 8 באוקטובר, חזר בו גורודיש מבחינה מהותית, כשי-נתברר לו, בעת התחקיר של צה"ל, כי שרון צדק וברן טעה. את שאר התלונות ביטל גורודיש למען ההתפייסות.

הוועדה לא היתה ערה להתפייסות זו, ועל רקע זה ניתן להסביר את אחד הפרקים המוזרים של הדו"ח, שזכה לפירוט רבה בארץ ובעולם. גובע ממנו, כאילו, כי אריק שרון היה האיש שצדק לכל אורך הקו.

בקטע זה דנה הוועדה בסירובו של אריק שרון למלא את פקדו דתו של גורודיש ודתקוף את מור"צב, "מיסורי" (ממערב לתענה) כי 21 באוקטובר. הוועדה היתה מנוה עה מטפס בנושא זה, מכיוון ש"כתב-המינוי שלה אסר עליה כי מפורש לתפס במאורעות "שלאחר ה-14 באוקטובר. ואכן, הוועדה כלל לא חקרה פרשה זו.

העניין הוכנס לדו"ח בדלת האחורית, כאילו אגב בירור בעיות עקרוניות של מישמעת. נאמר כי הוועדה שמעה הסבר מפי אריק, וכי היא מקבלת הסבר זה — ללא חקירה כלשהי.

הכוונה היתה, כמובן, לומר שהוועדה מקבלת את הסברו של אריק לגבי תפיסתו את עקרונות המישמעת (הגורסת כי ב"מיקרה חריג, כאשר מפקד סבור שהממונה עליו אינו מעריך נכונה את נחוני השטח, מותר לו להתנגד לפקודה ולפעול לשי-גוייה, אך שבסופו של דבר עליו למלא את הפקודה). אולם בציבור נתקבל, ב"הכרה, הרושם שהוועדה מצדיקה את אריק נגד גורודיש לגופו של עניין, אחרי בירור

כתב-המינוי הטיל על הוועדה לבחון את כל קרבות-הבלימה, בתשיעה הימים הראשונים של המלחמה. הוועדה התליטה לבי חון רק יום אחד — התלטה תמונה מאוד כשלעצמה, המוסברת על-ידי הוועדה כי צורה בלתי-משכנעת, ושאפשר לטעון נגד דה כי היא מהווה מעילה בתפקיד הכלול בכתב-המינוי.

ציניקאים יכולים לטעון כי יום מסיים זה נבחר דווקא משום שזה היה היום הראשון שבו לא התערב משה דיין במהלך הקרבות. יום קודם-לכן, ה"ד באוקטובר, היה היום שבו התמוטט דיין, "יעץ" לסגת ממרבית סיני.

היום שלאחריו, ה"ד באוקטובר, היה היום שבו ערך את מסיבת עורכיה העיתונאים המפורסמת, או יצר בליבם את הרושם כי הגיע חורבן בית-שלישי.

אולם אין ספק שקרב ה-8 באוקטובר היה באמת קרב חשוב ביותר. ולראייה: על יום זה כבר ערך צה"ל תחקיר יסודי ביותר, שכתוצאה ממנו הגיעו כל המעורבים לדיעה כימעת אחידה.

דיעה זו אינה מזדהה עם מפי קנות ועדת-אגרנט. היא רחוקה ממנה מאוד-מאוד.

בניסיונה הקדחתני להרשיע את גורודיש, מתעלמת הוועדה כימעת לגמרי מאחר ריותו של האיש המרכזי באותו יום: האלוף אברהם ("ברנ") אדן, מפקד האוגדה. אין שמץ של ספק שהוא האחראי העיקרי לשואת אותו יום, מעשית ופורמאלית. אור לם הוועדה מתעלמת מקיומו כימעת כללי, על-מנת להוכיח כי אלוף-הפיקוד איבד את השליטה על הכוחות, לא בדק את ה"דיווחים, לא בחן את הדברים בשטח, גרם לכירסום מטרות המיבצע, וכו' וכו'.

אף אחת מן הקביעות האלו אינה עור מדת במיבחן הניתוח המיקצועי. בנתור נים של 1973 לא יכול היה אלוף-הפיקוד לפקח על הקרב בשטח

האיש שלא שרט בכוחותיו היה בני פסק ברן עצמו. אם היה צורך באימות הדיווחים, נובע מכך ש"הדיווחים היו כוזבים — דבר ה"מטיב צו נוסף על מפקד האוגדה.

אשר לכירסום המטרות, קיימות הור' כחות חותכות, בסליליה-הקלטות של אור' תו יום, המוכיחות כי הפיקוד דבק במט' רה האחת: להשמיד את הצבא המצרי. על-ידי התקפה מצפון לדרום, לאורך התעלה אך במרחק-מהמנה, וכי חציית התעלה הובאה בחשבון רק במידה שתחילה תושג מטרה זו.

אולם ברן לא ביצע את המשימה. התקפתו באה מכיוון בלתי-נכון, ביגלל סידרת שגיאות ומחדלים. בסופו של דבר לחם רק חלק קטן מכוחות האוגדה של ברן, בעוד אוגדתו של אריק נשלחה מאח'

שבויים ישראלים בסוריה: נעלי בית

גנרל צרפתי נודע שירשט את מפת המילחמה הבאה במרחב

את מעמדך בכל רגע. אין אנו, אס"כ, מובטחים מפני הרפתקות. רבין: לא אתי!

מישררו של הנשיא בוש ושינגטון. שלושה גברים — הנשיא פורד, שריהוק קסינג'ר ושריחהגנה שלזינגר, עם מיקסרת בפיו.

פורד: בחנו את כל ההיבטים. הייתי רוצה שנגיע כעת לכמה מסקנות פשוטות — בינינו לבין עצמנו. קסינג'ר: אמרתי, ואני חוזר על דברי: פעולה נגד יצרניות הנפט היא סבירה, ומששת איום יעיל בחזית הנפט, כאמצעי הרתעה. אנו חייבים, אם כן, להתכונן לפעולה כזו, אבל אסור בשום אופן לבצע, כיוון שתוצאותיה של התערבות סובייטית תהיינה חמורות מדי.

פורד: הרתעה ולחץ, ותו לא? שלזינגר: דיעה זו אינה מביאה בחשבון את אמצעי ההרתעה הגרעיניים שיש בידינו כלפי הסובייטים. אני סבור כי במצב העליונות שממנו אנו נהנים לפי שעה, לא יעזו הסובייטים להתערב באופן ישיר.

קסינג'ר: אולי, אבל זה לא בטוח. מהיגם שבמוסקבה נושבת כרגע הרוח ל"עבר הקשה, לא לעבר הפשטה. מחלתו של ברונייב היא אות שאסור לנו להתעלם ממנו.

שלזינגר: אולם אין לנו גם הזכות לאבד יוקרה, בנסיבות מסוימות. הפעולה

גיליון השבוע של השבועון הצרפתי המצוייר, "סארי מאן", מכיל פצצה. אחד הפרשנים ה"צבאיים" החשובים ביותר בצרפת, הגנרל בופר, הנחה מיוקרה רבה בחוגי הקצונה של צבאות העולם ושל צה"ל בכללם, פירסם את תוכנית המילחמה הבאה וקורותיה — אם אכן תפתח ישראל במיתקפה מונעת נגד סוריה. הגנרל מתאר את הדברים בצורה קצרה — כאילו צותת לשיחות דימוניות של ראשי הממשלה במדינות המערביות — אך הדברים עצמם הם רציניים, ומתבססים על ניתוח ידעני של הנתונים הקיימים. יש בתיאור כמה קוריוזים — למשל, מתוך טעות קורא הגנרל למרדכי גור בשם "בור".

כך נראתה

המילחמה הבאה

גנרל בופר כתב סיפור דימויני, שבו הכל אמת, על תעלול להתחולל בחשאי במטות הכלליים של ישראל, ארצות-הברית וברית-המועצות, במידה שהמצב אכן יגיע לזו המוצעת. על-מנת לגשת לנושא, חבה נניח לרגע כי בדרך-פלא הצליחה מצלמת-טלוויזיה נסתרת לסייע לנו לצפות בהתלבטויותיהן של חדמויות העיקריות של דראמה זו, ברגע בו הן שוקלות את ההחלטות שבמניהן הן עומדות.

האם תפתח ישראל

במילחמת-אנע?

במישררו שבת-לאביב, מישרד דומה לזה שבו פגשתי בהיותו רמטכ"ל צבא-ההגנה לישראל ומנצח מילחמת ששת-ימים, פוסע ראש-משלת ישראל יצחק רבין אנהיגה בפני מפה גדולה. לידו עומד הרמטכ"ל הנוכחי, הגנרל בור, תלמיד-לשעבר באקדמיית-המילחמה הצרפתית.

אלה הם שני גברים קריירים ואובייקטיביים; במאזן 18-י חיינו מכנים את שמותם "פילוסופים".

רבין: הקשבתי בעניין לתוכנית ש"הצעת אני מסכים איתך באשר לקווים הכלליים: ברור שעמדותינו בסיני, בקיר-בת תעלת-סואץ, מבטיחות לנו לפחות עיכוב של שבוע אחד בחזית זו. אנו יכיר ליס, אס"כ, לרכו את כוחותינו נגד סוריה, לעקוף את הגולן ואת דמשק דרך לבנון והבקע, להבקיע מיוזמה דרך חומס ול-אחר-מכן דרומה — ולבסוף, לכתר ולחשי מיד את עיקר הצבא הסורי.

אתה חווה לפעולה זו שלושה ימים, נאמר ארבעה, כך שמבחינה צבאית העניין אשירי בהחלט.

אבל לאן זה מוביל אותנו?

בור: זה מוביל אותנו להוצאת הצבא הסורי מכלל פעולה, וליצירת עובדה מוגדרת שתאפשר — כפי שמרמזים לנו מקור רות מסוימים — התערבות אמריקאית במקורות-הנפט. ותהפוך את נתוני הבעייה המיורחית-תוכנית לתועלתה של ישראל.

רבין: כן, זהו התסכית הקלאסי של

הנציים, האמריקאיים והישראליים. אבל אני איני רואה זאת באופן פשטני כל-כך. אי-אפשר להתעלם מן האפשרות של תעציר בות סובייטית, דבר שיסנה את המשך הסיפור ללא-הכרח.

בור: לכן ערכנו מחקר קטן, המובא להלן. אנו מניחים, כי הסובייטים יכולים להנחית תוך יומיים בדרך-האוויר שתי דיי-וויזיות בצפון-סוריה, לפחות אחת בעיראק, והחל מן היום השלישי — טייסות של מטוסי-ירי.

רבין: מבחינה צבאית זה סביר, אך לא תהיה לכך השפעה מיידית על פעולתנו נגד דמשק.

בור: כן, אבל זה מאפשר את התהוותו של כוח עויין חדש מצפון לישראל. אנו מחליפים בסך-הכל את היריב, תוך הסי-תכנות גדולה באשר להמשך.

רבין: ברגע שלסובייטים יהיו כוחות בסוריה ובעיראק, הם ידרשו מאיראן מעבר חופשי בין הקווקז לעיראק. במקביל, ייתכן מאד שהם יאלצו את התורכים להתערב, וידרשו מעבר לצי שלהם דרך מיצרי הבוספורוס. התקרית בקפריסין הופכת הני-חה זו סבירה בהחלט.

בור: לכן חזינו, כי כעבור כמה ימים עלול הסיכסוך להתרחב, מאיראן ועד ל-בוספורוס. באותו רגע תוכל מצריים להת-חיל ללחוק עלינו מדרום. בעוד שמצפון מאיימים עלינו כוחות ניכרים.

רבין: זה ברור מאד. במצב הנוכחי, איננו יכולים להרשות לעצמנו הסתכנות במגע ישיר עם כוחות סובייטיים. מה עוד שהתערבות אמריקאית, בכוח מספיק, איננה ודאית באותן נסיבות.

בור: זוהי המסקנה שאליה הגענו גם אנחנו. מילחמת-מנע תהיה מוצדקת רק אם, כמו ב-1967, לא תהיה ברית-המועצות מסוגלת להתערב במהירות. המצב כיום שונה — היא קרובה מדי.

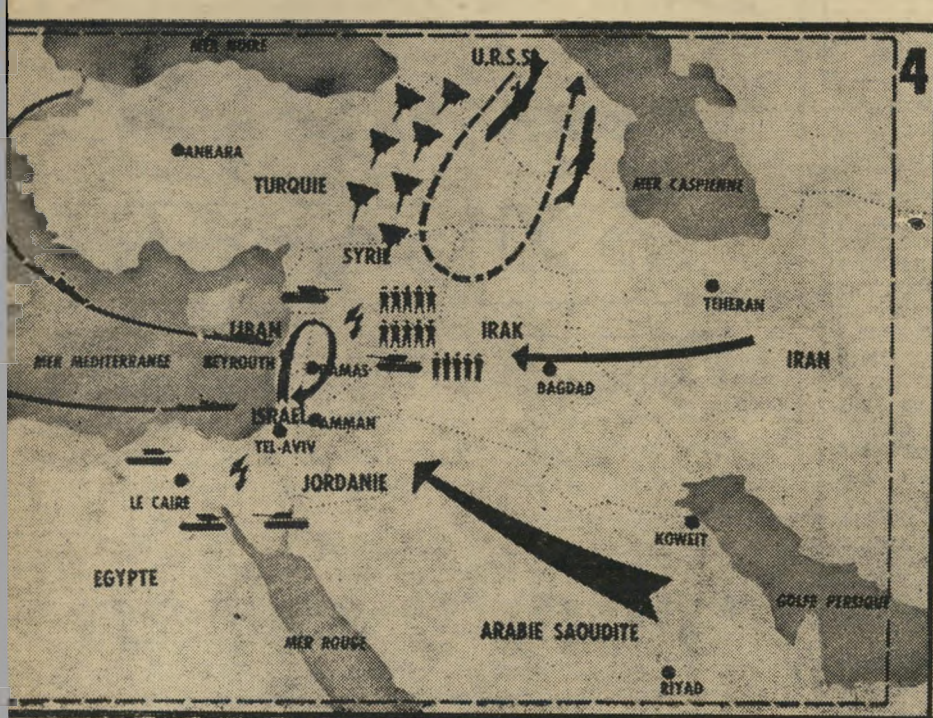
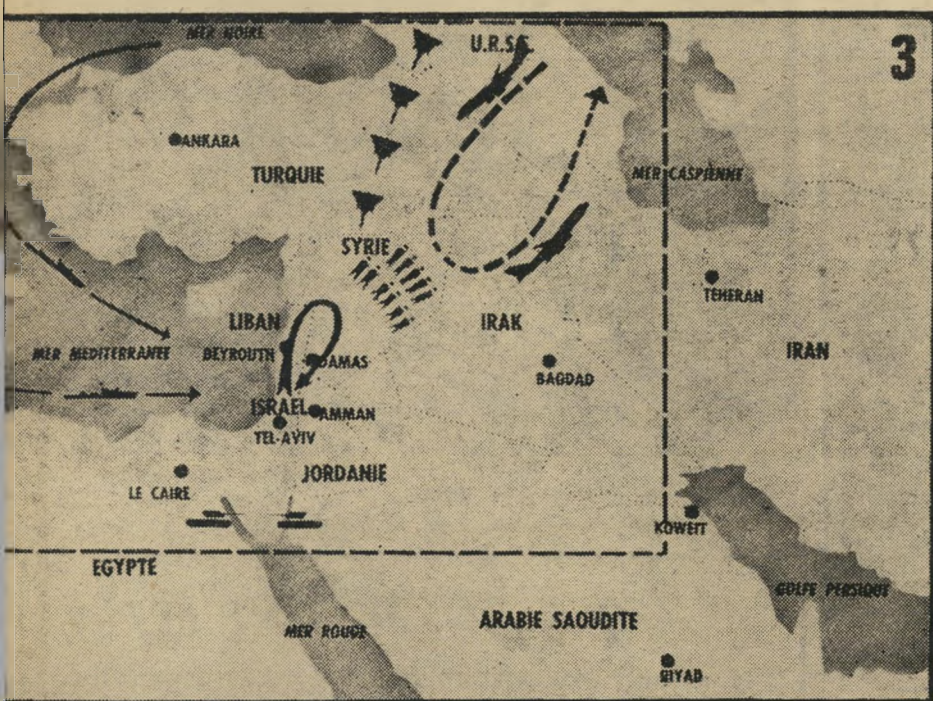
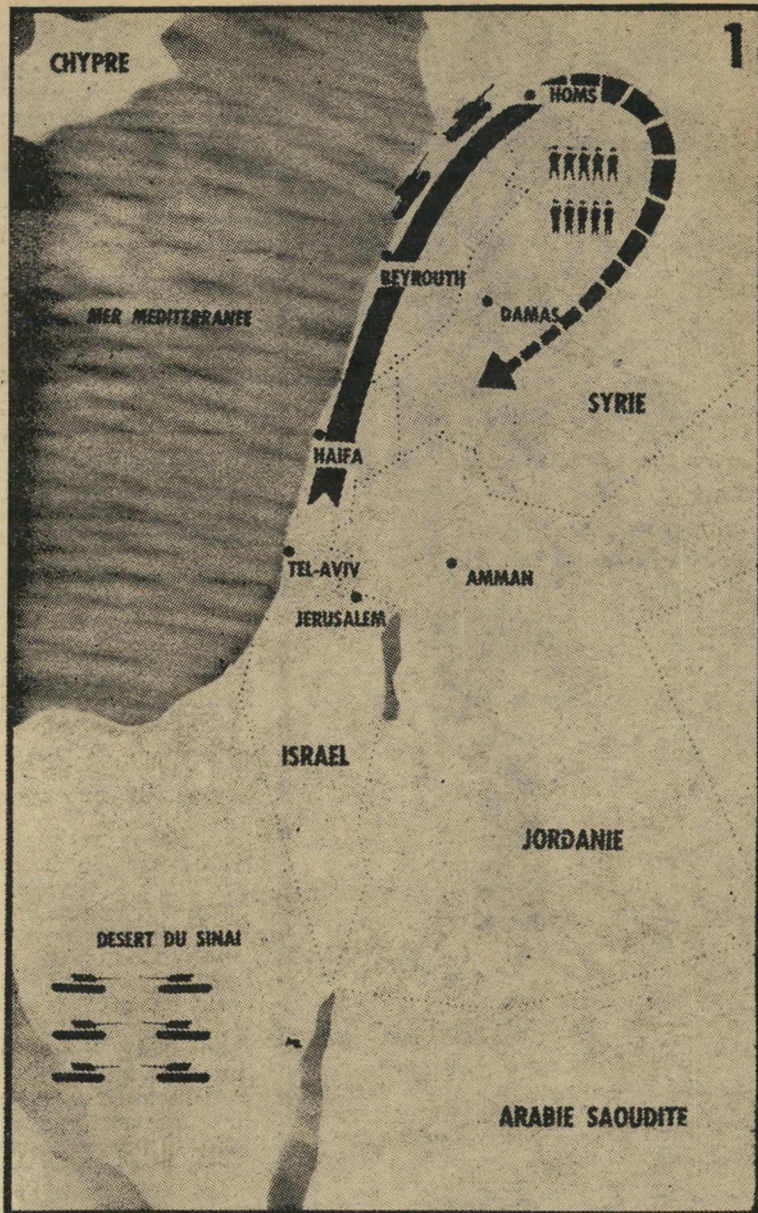
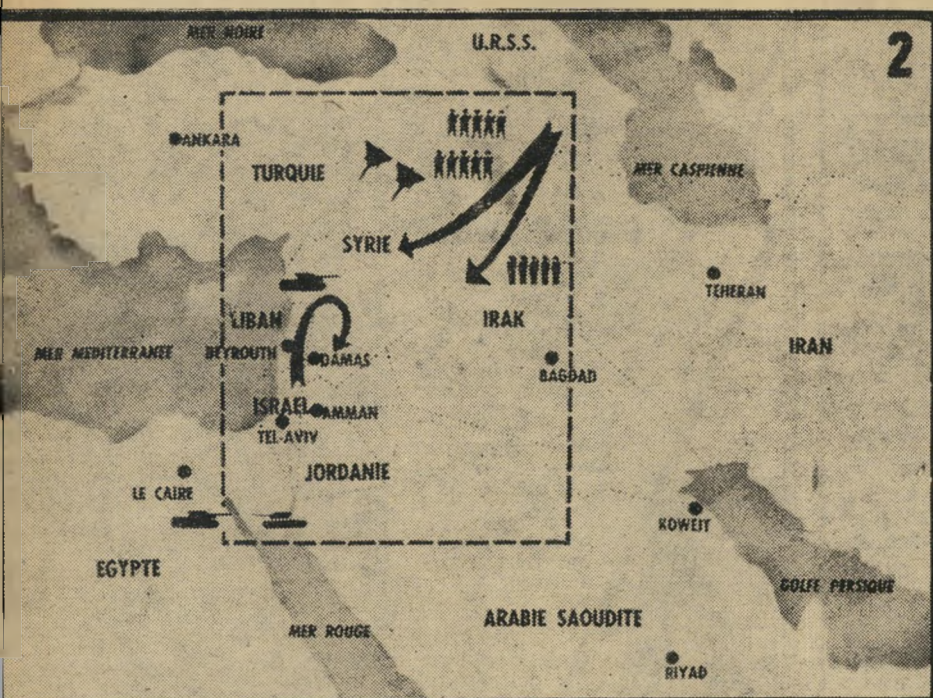

קסינג'ר, פורד ושלזינגר מתייעצים בבית הלבן על התוכנית לפלוש לנסיכויות-הנפט במזרח הדרומי

הצבאית תהיה קלה, כשכוחותינו יהיו מוכנים: הצי השביעי; ודיוויזיה אחת של נחתים בים-התיכון, מתוגברת על-ידי כוחות אמריקאיים המוצבים באירופה. כך נהיה מסוגלים להשתלט על 40% מן הנפט שבמפרץ הפרסי, ועל כל הנפט הלווי.

רבין: אני מודה לך. המחקר שלכם מורה כי, לטובתה אסור לישראל לצאת למילחמת-מנע. אני שמח שאתה מסכים אתי. אבל זה לא יספק ניצנים כמו שרון... וחשוב שלך הוא כה קטן, עד שאתה עלול לאבד

ומוען שהיא עלולה להביא להשמדתה של מדינת ישראל

יום הע' : כוחות צה"ל חוצים את גבול הלבנון. ה' כוונה : לפרוץ לאר' וההרים, להחריש בצפון במישור ה' בקט, להבקיע דרך מידבר חומס דרו' מה, לכיוון דמשק.

ע' + 2 : הרוסים מנחיתים שתי דיי וויזיות מוטסות ב' צפון סוריה, ואחת בעיראק, בע' + 3, מצטרפות אליהן טייסות יירוט, בסי' נ' עומדים ה' צבאות ללא תזווה.

ע' + 4 עד ע' + 6 : מוסקבה דורשת מ' אנקרה מעבר חופ' ש' במיצרים, ומ' טהראן מעבר אווירי חופשי בשיטחה, ל' יצירת גשר אווירי, תורכיה נערכת ל' צד הסובייטים, ה' צי השישי האמ' ריקני מתקרב, הב' רה דמשק מכותרת.

ע' + 7 : מצריים תוקפת בסיני, ה' טבעת מתהדקת סביב ישראל, ש' עליה מאיים גם כוח רציני מצפון. הע' רה האמריקאית מגיעה מאוחר מדי.

1 הפעולה תאריך יום אחד, והכוחות יתוגברו תוך שמונה ימים בגשר-אווירי. קיס'נג'ר : זאת, מתוך הנחה שהסובייטים לא יזווזו. יתירה מכך, איני רואה איך ייטלים הסעודים עם השתלטות כזו. אני אומר שוב, אין לנו הזכות לצאת להרי' פתקת זו, אשר תעורר חלחלה בלב בני-בריתנו האירופיים, שוודאי לא יסכימו לה'.

2 שלזינגר : המצב היה שונה, אילו התערבו כבר הסובייטים במיוחד-התיכון. למשל כתוצאה ממתקפת-מנע ישראלית. קיס'נג'ר : כן, זה היה מספק לנו את האמתלה הפוליטית. אבל אז היינו מפגרים בשלב אחד, בעוד שהסובייטים, בקווקז, סמוכים ממש לזירת-האירוע. בגלל מערך לא-נזהר, אני טוען שאנו חייבים לפעול ראשונים, שאם-לא-כן — נאחר את המועד. שלזינגר : ובכן, אתה מצטרף לרעיון הפעולה הזו?

3 קיס'נג'ר : לא! אני מתווכח על מיש-חקי-המלחמה כשלעצמו, אך אני מתנגד בהחלט למה שאמור להיות ביצועו המועיל. אני ממשיך לטעון שעלינו להתכונן לפעול לה זו באופן גלוי, לדבר עליה מעט, ובעי' קר לא לדחוף את עצמנו למצב שבו אכן נאלץ לפעול.

4 פורד : אני סבור שאתה צודק, וזהו האינטרס הגדול הישנה של תיאודור רוזוולט: "לדבר בנועם, ולהחזיק מקל גדול ביד..."

הקרמלין, במוסקבה. המאושאל גרצ'קין וקוסיגין מתבודדים.

קוסיגין : האם אתה סבור שהאמריקאים ינסו להשתלט על שדות-הנפט, ושי-הישראלים יתקיפו?

גרצ'קין : באופן תגויני, אינני סבור כך. זה עלול לפתוח תיבת-פאנדורה. נקי טתי כבר את כל האמצעים, ואני סבור שהם יצטערו על כך מאד.

קוסיגין : אכן, שנת 1975 תעבור (המשך בעמוד 18)

מדוע הולך יריב ?

מתי עבר החתול השחור בין רמטכ"ל מילחמת-ששת-הימים וראש אמ"ן שלו יצחק רבין ואהרון יריב?

לפי גירסת אחדים ממי שהיו אז ממקורביו רבין, קרה הדבר עוד ערב הקמת הממשלה הנוכחית. אז, במאמץ נואש למנוע את בחירת רבין, פירסם אלוף אחר של ששת הימים, עזר וייצמן, את המיסמך המרעיש שלו על "התמוטטות" רבין במאי 1967. לרבין היתה זו יכולה להיות מכת-מוות. היתה רק דרך אחת לקדם את פני הרעה: אלופי ששת-הימים היו צריכים להעיד בפומבי כי רבין לא התמוטט אז.

אלוף אחד התנדב מייד לפעולה. היה זה אריק שרון, אויבו של וייצמן. הוא קם ופירסם הודעה שטיהרה את רבין מכל רבב של חשד.

רבין ציפה להודעה דומה של יריב, שכינה אז כשר-התחבורה בממשלתה קיצרת החיים של גולדה. אולם הודעתו של יריב התמהמה. נשלחו שליחים, ואלה קיבלו מידי יריב נוסח, שניראה לרבין פושר מדי. שוב חזרו השליחים אל יריב, ושוב התנהל דיו-דברים.

יריב עם רבין וריין
נץ או יונה?

(המשך מעמוד 17)
לא רע, ואנו נכבשו מחדש עמדות רבות שאיבדנו בעולם הערבי, שהוא המפתח לעולם השלישי.

גרצ'קו: זוהי ההנהגה הנוחה לנו. זה גם מה שאני מקווה, ואז לא יקרה שום דבר חמור. אבל...

קוסטיגין: אבל?

גרצ'קו: אבל בניהאדם אינם נוהגים על-פי ההיגיון הצרף בלבד, וייתכנו הרבה יוזמות בלתי-מוצלחות. עליך לזכור את אחריותם של שירותי-הביון שלנו ב-1967 לפריצת מלחמת ששת-הימים. בסריאייא, הנמצאת בכל מקום, יש די אנשים בלתי אחראיים, ובישראל — די פטריוטים אכולי תסביך-מצדה...

קוסטיגין: כן. כמו ב-1914, כמו ב-1939 וכמו ב-1941. מה שעלול להיווצר איננו תמיד מה שהתחייב מן ההיגיון.

גרצ'קו: לכן עמדתי על כך שנהיה חוקים ככל האפשר ונכונים לכל אפשרות.

פריס, מירת מיואט — כנס של מומחים וכלכלנים של הוועדה מומחה א': בטוח של שנים-עשר החודשים הבאים, אין עדיין פיתרון טכני למבול הפטרודולארים שנגרם עליידי גיר אית מחיריה-הנפס. אנו משתדלים רק להר-וויח זמן. אבל מה אחר-כך?

מומחה ב': האם אתה מתכוון לומר שאין פיתרון פיננסי מאירי-ימים לבעייה העומדת בפנינו?

מומחה א': בדיוק כך. יש לראות זאת בבחירות. איפשרנו, עליידי הדהיקולוניזציה, היווצרות של מצב בלתי-נסבל, שאינו ניתן לפיתרון אלא בשתי דרכים: או משבר כלכלי חסר-תקדים — או פעולה-בכוח. עלינו לייצב מחדש את הקשרים ההגיוניים בין היצרנים לבין הצרכנים שנתקו באורח שרירותי.

מומחה ב': אבל זהו בדיוק העניין. קשרים הגיוניים אלה בין היצרנים לבין הצרכנים יכולים להיקשר מחדש עליידי משאומתן, ועליידי הכרה באינטרסים ההדדיים של היצרנים והצרכנים.

מומחה א': מהפה שלך לאוזן של אלוהים! לכן צריך לקוות. אבל גם השטן בעסק! ואם זה לא יצליח, תתחולל שואה.

עליידי ארבע שיחות אלו ביקשתי להציג בפניכם את התנונים המורכבים של הבעיות שמציגה בפנינו שאלת המיזר רח ב-1975. כל אחת מהשיחות היא כמובן דימינויות, אך אפשרות בחלט, מאחר שאני מכיר באופן אישי כמעט כל אחת מן הדמויות שנטלו בהן חלק. לסיכום, כמאמר חכמינו, עומדים בי פנינו סיכונים גדולים, ועלינו להכיר בהם. יש לדעת גם להסיק מכך את המסקנות: האיחוד החכרתי באירופה ובמערב רב כולו, והגברת המאמץ הלאומי בי תחום ההגנה. עיתותינו עדיין בידינו, ועלינו לדעת לנצלן.

בעיניים ישראליות

עיד כאן מאמרו של הגנרל בופר, מומחה ישראלי בכיר, שנתבקש עליידי העולם הזה להגיב על ניתוחו של הגנרל הצרפתי, ביטל אותו מכלילי.

בופר הוא איש רציני, "אך ה" תוכנית שלו מעידה על מושבתו האופיינית של קצין הרגיל לנתונים הצבאיים של מדינה גדולה, המשופת בכוחות. "בנתונים של מדינה קטנה, המוקפת אויבים ושלרשותה עומדים רק כוחות מוגבלים, מיבצע כזה אינו בא בחשבון." הסביר המומחה:

שום קצין ישראלי אחראי לא יקה בחשבון מיבצע השולח את מיטב כוחות צה"ל לאיגוף-ענק, הרחק בצפון-סוריה, כשהם חשופים להתקפת-נגד ולסכנת-ניתוק. מדינה קטנה צריכה לשמור על כוחותיה המוגבלים, כדי שאפשר יהיה לקדם פני סכנה בלתי-צפויה בחזית אחרת, ולהעביר כוחות במהירות מחזית אחת לשנייה. מה יקרה אם יימצאו כוחות צה"ל בצפון-סוריה, מצפון לדמשק, ובאותה שעה יפתחו המצררים בהתקפת-פתע בדרום?

מדינה כמו ישראל יכולה וצריכה לנצל את "הקווים הפנימיים" — מיקומה במרכז המערב, בין אויביה, תחת לחודר הרחק אל עורף האויב. עליה לתקוף — אם יוחלט על התקפה — במכה ישירה, כדי שאפשר יהיה בכל שעה להחזיר את הכוחות ולהשתמש בהם במקום אחר. הדבר אינו מוציא, כמובן, מכלל אפשרות איגוף טאקטי, אך מונע איגוף איסטראטגי מרוחק, דווקא מן הסוג המתוכנן עליידי בופר.

למד בביתך בהתכתבות

המכונים הבריטיים — המוסד הוותיק והמונחה בארץ להקניית השכלה בכתב מציע לך ללמוד בביתך את המקצועי עות הבאים בשיטות שונות בהצלחה בארץ ובחול, הלימודים הם תחת פיקוח ובהרכת צוות מורים ומפקחים שהם מטובי כוחות ההוראה בארץ.

20% הנחה לחיילים בשירות פעיל

לשם קבלת פרטים מלאים מלא את החלוש הרציב ושולח בחקדם אל המדור ליעוץ מקצועי ת.ד. 3314 תל-אביב. ה.ע. 5.2 מעונין בקורס — שם כתובת — סל.

אנגלית ושפות אחרות

1. אנגלית למתחילים
2. אנגלית למתקדמים
3. אנגלית כולל
4. אנגלית למשתלמים
5. אנגלית לבחינות בגרות
6. אנגלית בתקליט
7. קורספונדנציה מסחרית באנגלית
8. צרפתית למתחילים
9. ערבית מדוברת
10. ערבית ספרותית
11. גרמנית למתחילים
12. עברית — שיפור הסגנון
13. עברית — שיפור הלשון וההבעה
14. כתיב עברי
15. עברית למתחילים
16. עברית למתקדמים
17. עברית למשתלמים

טכנאות

1. שרטוט טכני — בנין ומכונות
2. טכנאות מכונות
3. טכנאות רדיו
4. טכנאות בנין
5. טכנאות חשמל
6. חשמלאי מוסמך

קורסים אחרים

1. עיתונאות ויחסי ציבור
2. פסיכולוגיה
3. מורים מוסמכים

המכונים הבריטיים

115 בוגרים 125,000 ש"ח לשנה נסיון

37 שנות נסיון

משרדי ייעוץ והקשמה תל-אביב: המדור ליעוץ מקצועי שד רוטשילד 99 תל. 624162

*** לחיילים, משוחררים ע"פ החוק — לימודים חיונים ***

חשבע 1953

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן חספ-רות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור וחסור כמל וחילוק יש למצוא איזו סיפרה מציין כל סמל של ריבוע.

תן טרמפ לחייל

חתול שחור ערב המינוי * שר-הסברה מאונס * הבאלאגאן הכללי

בממשלה * שערורית המשלחת של „טיים” * אייהזמנה לקיסניג'ר

הודשיים, ושהוא מוכן לבטל אז את המישרד.

ממשלת הגשש החיור

כ אשר הגיע המועד, עשה יריב את מישיגהו השני. תחת להציע את ביטול המישרד, הגיש תוכנית לפעולה. מדוע עשה זאת? לידידיו הסביר אז שלא נעים לו להופיע כאדם הבורח מתפקידיו — תחילה מן התחבורה, ועכשיו מן ההסברה. הוא רצה למצות, תחילה, את המכס — מום שניתן לעשות במישרד זה.

אבד בינתיים הזד' וגבר תיפוכו של „אהרל'ה” כשבא קיסניג'ר ארץ צה פעמיים, לא שותף שריההס' ברה בפגישות. אם כגלג אותו חתול שחור — אם כגלג חששו שיהרבה מעג המשתתפים בפגישות תעורר תיאבון אצל שותפיו הקואליציה — רבין החליט לשייך רק את אגון ופרס. יריב נשי אר בחוק, ופעם אף מסר לציבור הודעה כוזבת על תוכן השיחות, שהוכחשה פומבית.

לאחר-מכן הסתבר יריב, כאשר חתם על עצומה להקמת ממשלת-ליכוד-לאומי, שרבין ראה בה נציגות-סכין בגבו. בפרשת התתי נחלות בשטחים נראה כשותף לניצים. אבל בחו"ל התפרסם יריב דווקא על רקע מעשה שסתר את הקו של רבין בכיוון הפוך, ושהטביע עליו חותמת של יונה קיצונית. בעוד רבין חזר והדגיש כי ישראל לא תישא-ותיתן לעולם עם אש"ף, ולא תסכים לעולם להקמת מדינה פלסטינית בין ישראל לירדן, מסר יריב הכרזה שעוררה הד עצום בעולם. קבע יריב: ישראל לא תישא-ותיתן עם אש"ף כל עוד לא יכיר האירגון ביש"ר, ראל, לא יכיריו על נכונות לשלום עימה, ולא יפסיק את הטרור.

המשמעות המובנת-מאדיה: ישי ראד תהיה מוכנה להכיר באש"ף, אם אש"ף יכיר בישראל.

בעולם כולו גדלקו אורות ירוקים. הכל היו בטוחים שזהו מיפנה של ממשלת ישי ראל, וכי יריב מפרוץ כדור-ינטיון מטעם

יריב בדרך לבחירת רבין
„מיד לפה, מפה לפה...”

הלאומי לטווח ארוך, לעסוק בתיכנון מדיניות לאורך ימים.

שהותו הקצרה בממשלה הקרי דמת לימדה אותו כי בפני המזל שלה ניצבת בעייה ממאירה: לי איש מכין חכמה אין זמן לחשוב. כל שר רץ אחרי המאורעות כי תחום מישרדו, מככה שריפות ועוסק בעניינידיומא. בממשלה כולה אין אף אדם אחד המסוגל לחשוב על דברים בנחת, לנתח נתונים לעומק, לגבש תוכניות ארי טרנטיביות, ללכד ולהנחות מטה תיכנון המישרד מבניות בוערות.

יריב השק בתפקיד זה, נדמה היה לו שהכשרתו במטכ"ל צה"ל מתאימה אותו לכך. מבחינת האופי והטמפרמנט, נמשך לתפקיד כזה.

הוא גם הבחין בחולשת מעמדו של רבין ושלירעצמו בזירה המפלגתית הפנימית, ביקש להקדיש חלק מזמנו לאירגון עורפה המפלגתי של הקבוצה השלטת החדשה במדינה.

אולם כאשר דיבר על כל אלה עם רבין, נתקל בקיר אטום. יתכן שרבין כעס עליו בגלל „פרשת ההתמוטטות” „כפי שלחשו מאחורי הקלעים. אך ייתכן גם שהיתה לרבין סיבה פשוטה יותר: בציבור הושמעה ביקורת על ריבוי השרים-ללא-תיקים בי

לכסוף הסכים יריב למסור הדין תיקפה יותר. אך גם זו לא סיפקה את רבין.

כשנשאל על כך יריב השבוע, הגיב בפליאה. „אני שומע על כך בפעם הראשונה”, הטיב, „זה לא נאמר לי מעולם”. אולם, הוסיף, ייתכן שמישהו ממקורבי רבין אכן קיבל את הדברים כך.

כל המקומות תכוסים

ע ל כל פנים, יריב נכנס לממשלת רבין בהגל שמאל. על כך אין ויכוח. כמו אלופים אחרים, לא נכנס „אהרל'ה” יריב לחיים הפוליטיים בדרך הרגילה. אחרי שפרש מצה"ל, ב-1972, עמד להתמנות כעוזרו של משה דיין במישרד-הביטחון. במקום צבי („צ'רה”) צור. בהנע האחרון ממש, אחרי אסון מינכן, חטפה אותו גולדה. ראש-אמ"ן המשוחרר היה דרוש לה, כדי לקדם את פני הביקורת הציבורית על הליקויים במאבק נגד הפיראיון. יריב הפך יועץ שלה, הכין את כתבי-ההגנה שהיה למחרת האסון.

בירח-דבש קצר זה הבטיחה גולדה ליריב מקום בטוח בכנסת. בטכס חגיגי מסר לו מזכ"ל המפלגה, אהרון ידלין, את כרטיס-החבר של מפלגת-העבודה. אחרי מלחמת

יריב מוז גמאסי בקילומטר 101
חתול שחור בדרך

ממשלה החדשה (גלילי, האוגור, אלונזי) אבא אבן התלוצץ על „תיקים-ללא-שרים ושרים-ללא-תיקים”. רבין לא רצה בשר-בליתיק רביעי, והוא היה זקוק למישהו שיקבל על עצמו את מישרד-ההסברה. הוא לחץ על יריב, ויריב הסכים לקבל את המישרד. היתה זו הטעות הגדולה של שניהם.

מדוע לא ביטל רבין את מישרד-ההסברה מיד עם בואו לשלטון? כבר לפני-כן הסתבר, כי במישרד הישראלי אין מקום למישרד זה.

„מיניסטריאון לתעמולה” הוא סממן-היכר אופייני למישרד סטאליטרי, החולש על אמצעי-התקשורת, המחזיק בטלוויזיה וברדיו והנותן פקודות לעיתונות. עצם השם מעלה את דמותו של הד"ר יוזף גבלס, איש-הפרופאגאנדה של אדולף היטלר, שהיה מצוה מדיניים על עורכי העיתונים מה לפרסם ומה לא.

בישראל אין הדבר אפשרי — אפילו רצתה בכך הממשלה.

הממשלה יכולה לנהל תעמולה בחו"ל — אולם דווקא שטח זה הוצא מתחום מישרד-ההסברה עוד מראשיתו, בגלל התנגדותו של שריהחן אבא אבן, אבן, ואחריו אלון, טענו כי ההסברה היא חלק בלתי-נפרד מתפקידי השגרירות בכל ארץ, ואיימו כי משברים ממשלתיים אם ילקח מהם התפקיד, כך לא נותר לשריהסברה אלא לשמש כדובריה-הממשלה — תפקיד הקיים בכמה

יוס-הכיפורים הפך יריב דמות בינלאומית בקילומטר ה-101, כאיש-שיחו של האלוף המצרי עבד-אל-ראנס גמאסי.

אולם כשהחליטה גולדה להכניסו לממשלה, אחרי הבחירות, כבר התאכזר לו הגורל. כל המקור מות הטובים היו תפוסים. נותר רק תפקיד אחד: שריהתחבורה. יריב נאלץ לקבלו.

בשביל אדם פעלתני, הרוצה להזיז דברים, היתה זו חוויה נוראה. מישרד-התחבורה שקוע בבזבז עמוק, ההזנחה מצד השרים, בזה אחר זה, ממש כרמל ועד שימיעון פרט וסגנון גד יעקובי, הפכה אותו מישרד חשור-מרפא. כלל שהעמיק יריב להיכנס לעניינים, כן השתכנע כי על מישרד-התחבורה רובצת קללה, וכי גם גאון אירי-גוני אינו מסוגל להושיע.

נפילת ממשלת גולדה היתה ליריב כגאון לה. הוא ברח ממשרד-התחבורה כל עוד נפשו בו. כאשר נפל הפור על יצחק רבין, נשם לרווחה. הוא היה בטוח כי עכשיו יקבל תפקיד על פי בחירתו.

ואכן — יריב ורבין יכלו להיות שותפים אידיאליים. שניהם היו במטכ"ל בימי זוהרו, שניהם היו שרים צוערים שנכנסו לכנסת ולממשלה רק ב-1974, בצניחה ישירה, ואז עבר אותו חתול שחור.

יריב רצה להיות שרי-בליתיק, כדי לטפל בשורה של עניינים שהיו קרובים לליבו. בעיקר רצה לטפל בבעיות הביטחון

השר יריב חותם על הצהרת האמונים בכנסת
חתולים לבנים בבית

רבין. אולם רבין עצמו נרגז, דאג להכחשת הדברים מטעם הממשלה. הדבר לא הרתיע את יריב, והוא חזר לאחרונה שוב על נוסח זה. התוצאה: כאשר נמסר על התפטרותו, היו המומחים בעולם כולו משוכנעים כי התפטר על רקע אי-הסכמתו למדיניות האנטיפלסטינית ה-קיצונית של רבין.

ברגע זה נחשב יריב בחו"ל, להפתעתו, לראש המחנה הפרו-פלסטיני של המימסד הישראלי.

(המשך בעמוד 26)

מדינות דמוקרטיות, כמו צרפת, בדרך של שר. שימיעון פרס, קודמו של יריב, הבין את תפקידו כך, ודיבר בהנאה ובהרחבה. הוא השתתף בכל הפגישות עם קיסניג'ר, שחל לספר על כך בטלוויזיה.

ניחמה אותו הבטחתו של רבין שיבדוק את העניין מחדש תוך

נערת-עיסוי סילביה ברזילי

לעשות את עבודתו נאמנה. הוא פתח את תיקה של סילביה ומצא בו בין השאר גם צמר-גפן ונייר-טואלט. לגבי שוטר ב' מישטרת תל-אביב, אלה הן ראיות חותכות לכך שסילביה אכן עסקה בזנות. לסילביה עצמה היה הסבר שונה: „אני עכשיו בהריון, בחודש השני, ולפעמים יש לי שיטפידים. בשביל זה יש לי את הצמר-גפן. הנייר-טואלט הוא במקום מיט-פחות-אף. כשיש לי נזלת, אני מקנחת בו את האף.” הסבירה לשוטר. צ'ק-על-סך המישים לירות, שנמצא בתיקה של סילביה, היווה אף הוא, משום-מה, ראיה לכך שהיא עוסקת בזנות. הצ'ק, שהוחזר לה לאחר-מכן, נלקח על-ידי המישטרה.

כאשר הגיעה הכבודה כולה למטה מחוז מישטרת תל-אביב, בצפון רחוב דיונגוף, פרקו ממנה השוטרים את שלושה הצעי-רות ואת מנהל-המכון, ירמיהו ענתות. ש' אותו נהגו הצעירות לננות בפני חלקות בכינוי „אדם”.

הבלש שהיה האחראי על הפלישה מיהר להתקשר לביתו של מפקדו, ולבשר לו על ה„מציאה” בדמות אשת השוטר. חמ"סד מיהר לתחנת-המישטרה, והוא-עצמו ערך את חקירתה של סילביה.

עיסוי

במדור המדור

דבר, אבל זכרתי מה הם עשו לצפניה, איך הם הרביצו לה. „כששאלו אותי אם חייתי מקיימת מגע עם הקליינטים. הכחשתי את הכל. אני לא קיימתי מגע עם אף אחד. אני רק יודעת שהבחורות האחרות אולי כן היו מקיימות מגע. היו כאלה שביקשו ממני לשכב איתם, וכשסירבתי, הם הלכו לבחורה אחרת שעבדה במכון. „השוטרים אמרו לי שאם אני לא אחתום על הצהרה שעסקתי בזנות, הם יחזיקו אותי הרבה ימים במעצר, ובעלי יסבול. ברנע שנודע להם שבעלי הוא שוטר אצלם במדור, הם איימו עלי כל הזמן שהעניין ייזק לו. בסוף נשברתי, והסכמתי לחתום על הצהרה שעסקתי בזנות.” בהתייעצות שערכו אנשי המדור אמר-כו, החליטו לעצור את שתי הצעירות האחרות ואת בעל-המקום, אולם לשחרר את סילביה בערבות-עצמית. למישטרת תל-אביב היה ברור כי הסיפור על אשת השוטר שהודתה בכך שהיתה זונה, וכי את הכסף שהרוויחה מסרה לבעלה, לא יוסיף לשמח חטוב של המישטרה.

הודאה

תחת לחץ

כשהגיעה סילביה לבסוף לביתה, במרכז שכונת התיקווה בתל-אביב, היא סיפרה לבעלה על המעצר ועל ה-הודאה. „כל העניין לא מצא חן בעיני מהתחלה.” סיפר השבוע רחמים ברזילי, צעיר תימני יפה-תואר בן 23. „אמרתי לסילביה עוד בהתחלה לא ללכת לעבוד שם, אבל היא התעקשה. חוץ מזה היינו צריכים כסף, אז בסוף לא היתה לי ברירה, והרשיתי לה לעבוד במכון. „אני בטוח שסילביה לא שכבה עם הקליינטים. אני יודע שהיא חתמה על הצהרה שהיא כן עשתה את זה, אבל אני

שכן רחמים ברזילי היה חברו-לעבודה של השוטר. בעלה של המעסא, אשר הי' מישטרה החליטה כי היא עוסקת בזנות, ואשר אותה תפס כשהיא עוזרת לחייל צעיר לאונן, היה לא אחר מאשר אחד מבלי המדור המרכזי, אותו מדור ב' מישטרה שחולייה שלו פשטה על מכון-העיסוי.

אשת שוטר או לא — הבלש החליט

המבוקש אלי בולקין, מי שהיה מעורב באחת מפרשות-הרצח שהסעירו את המדינה (בתמונה עם צעירה שאינה קשורה לסי-109), מבוקש על-ידי המישטרה כחשוד בשותפות במכונת-העיסוי — בתי-הבושת.

ב ירי בלשי המדור המרכזי, שפרצו בשעות אחר-הצהריים של אחד מימי השבוע שעבר למכון-העיסוי ברחוב דיונגוף 92 בתל-אביב, היה מידע מוקדם על מה שבאמת התרחש בדירה שבקומה ח' ראשונה.

לפי המידע שבידיהם היה המקום, ש' נשא על דלתו את השלט התמים „מסגים, קוסמטיקה ופדיקור”, בתי-בושת, שבו קיבלו בעלי כאבי הגב והשרירים, נוסף לעיסוי, גם שירותים שונים לגמרי. הבלשים ציפו למצוא במקום יצאניות עם הלקוחות שלהן, על-חם, אולם הם נדדו חמו כליל, כאשר זיהו את המסו'טיות. בפתח התייצב בפניהם אהרון צפנייה, אשר אחרי-כך נודע להם כי הוא הי' גיזבר של המוסד. „אתם לא תכנסו אל הבחורות!” קרא לעברם. השוטרים לא התרשמו מצפניה ביותר, איכו אותו ופרצו לשלושה חדרים שבהם שהו באותה עת שלוש צעירות, עם לקריותיהן.

אשת בלש-המישטרה

ה שוטר שנכנסם לחדרה של סילביה ברזילי, נדהם. סילביה עסקה אותה שעה בהענקת עיסוי משוכלל לחייל צעיר. גמרתו לעשות לו את המסו' והתחלתי לעזור לו לעשות הרפיה.” סיפרה השבוע סילביה. „הרפיה זה לעזור לקליינט להגיע לפיגיש, לגמור.” בלשון-החוק היבשה מוג' דרת ההרפיה של סילביה כאוננות. לשוטר נדמה היה כי הוא מכיר את סילביה. „מי אתו?” שאל אותה. „אני מס' ז'יסטיט.” „מה עושה בעלך?” „הוא פועל פשוט,” השיבה סילביה. באותו רגע נזכר השוטר מגיין הוא מכיר אותה. „את אשתו של רחמים ברזילי!” קרא בתדהמה.

צאו שם את אשתו של הקולגה

שוטר רחמים ברזילי

צפניה. הוא היה רושם בספרי-חשבונות את הכסף שקיבל, והיה מחתים אותנו על יד הסכום. הייתי מספיק איוזה שמונה עד 12 גבי רים ליום. אני יודעת ששתי הבחורות האחרות היו מספיקות הרבה יותר. הי משכורת ש"אדם" הבטיח לי היתה 1500 לירות נטו לחודש. אחרי-כך הסתבר לי כי הבחורות האחרות מקבלות לפי מיס"ס הקליינטים שלהן: 30 לירות על כל אחד. הבנתי ש"אדם" סידר אותי, שהן מקבלות הרבה יותר כסף, ודרשתי ממנו לקבל כמוהן. הוא הסכים, אבל אז בא (המשך בעמוד 28)

ולקח אותי לחדר אחר. הוא חסביר לי את חבובות שאני צריכה לעשות. הפנישה איתו היתה במקום שברחוב טרומפלדור בתל-אביב. אחרי-כך הוא העביר אותי ל"רחוב דיונגוף. אני חושבת שיש לו איוזה חמישה מכונים כאלה בתל-אביב. "לפי הדברים שלו, מה שהייתי צריכה לעשות שם זה מס' לקליינטים והרפייה. אני לא חושבת שזה כל-כך נורא. זה היצר הטבעי של הגבר. להיפך, לפעמים זה עוזר לאנשים. בעיקר שמחתי כשבאו חיילים. "המחיר שהיינו לוקחות מהקליינט היה 100 לירות. היינו לוקחות ממנו את הכסף לפני התחלת הטיפול, ונותנות אותו לי

כאיש המדור המרכזי. יודע מה השיטות של המיטסרה להוציא הודאות, ואני בטוח שהם איימו על סילביה ולכן היא חתמה. "למחרת בבוקר, המשיך רחמים, "הלכתי לעבודה ופגשתי את המפקד שלי, המפקד פקח פרידמן. בעיניים שלו ראיתי שהוא יודע הכל, וכי החברים שלי יודעים הכל. ידעתי שהוא רוצה שאני אתפטר, או נני גשתי אליו ודיברתי איתו, ושנינו הסכמנו שאני אתפטר מהמיטסרה.

"אני בטוח שזה גם יותר טוב בשביל סילביה, שעכשיו לא יעמידו אותה למיטסרה. סיפוריה של סילביה, צעירה בת 21 ילידת קובלנקה, הוא סיפור קלאסי של צעירה שהסתבכה עם החוק ועם החברה. סילביה בילתה את מרבית שנותיה ב"בירת-העמק, עפולה, יחד עם מישפחתה שבה תישעה ילדים. מגיל צעיר פורנסה סילביה את הבית.

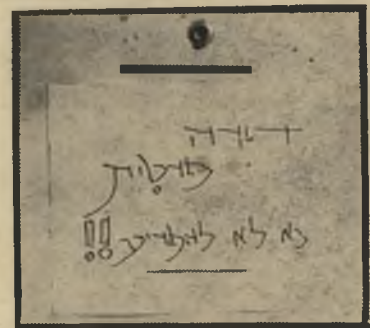
אמה מאושפות מזה עשר שנים בבית חולי-רוח ואילו משכורתה של אביה, כי פועל, אינה מספיקת כדי להאכיל תישעה פיות רעבים.

סילביה (מלכה, לשעבר) בעלת הגיורה החטובה והעניינים המחייכות בממזירות, הלבושה תמיד בצורה המבליטה היטב את חמוקיה, היתה חתיכה ידועה בשכונה שלה בעפולה. שימעה הגיע עד לחיפה, שם שירת רחמים ברזילי בחיל-הים. הוא בא לראות אותה, ניכורה, והשניים נישאו.

הם קיבלו דירת-חדר דלה בשכונת ה"תיקוה מהוריו של רחמים. הבעל הצעיר עבד אז במינון בבריכת גורדון בתל-אביב, אולם המצב הכלכלי הקשה החל

המוסד השלט בחדר-המדורגות בכיכר דיונגוף בתל-אביב מכון את הקוחות לעבר המכון שבו ניתנו שירותים אשר, לסע' נת המיטסרה, היו בניגוד לחוק.

השכנים שלט על דירתו של השכן של המוסד, יחיאל ביינקופף, שאותו הסרדו לקר חות של המכון, מכריז כי זוהי דירה פרטית ולא עסק ציבורי.

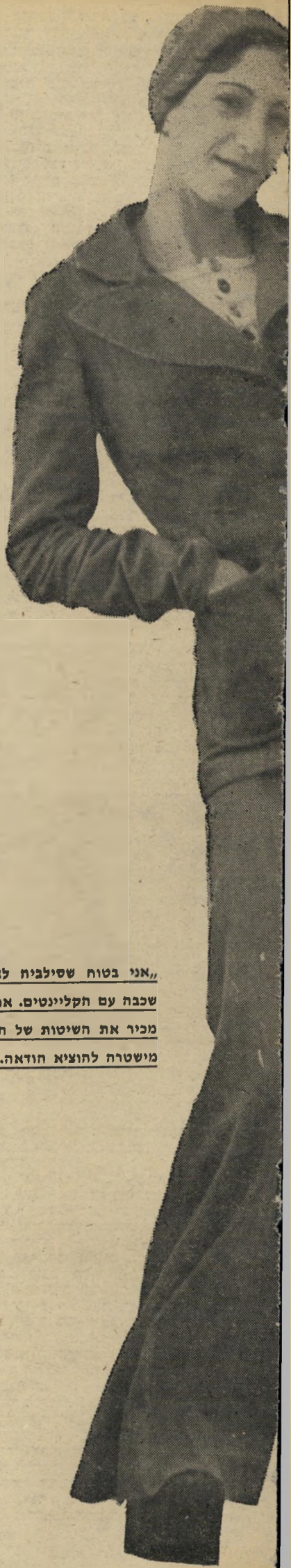
נוגס קשות באושרו של הזוג הצעיר. המריבות ביניהם תכסו והלכו, ושכנים בשכונת התיקוה מספרים על זעקות שהיו בוקעות תכופות מדירת-החדר של הזוג. השניים החליטו לשפר את מצבם הי כלכלי. רחמים התגייס למיטסרה והתי קבל כחוקר במדור המרכזי, ואילו סילביה מצאה בלוח המודעות-הקטנות בעיתון מר דעה המציעה עבודה למסז'יסטית, ואינה מצריכה ניסיון מוקדם.

הנחה

לחיילי צה"ל

לכתי וכתובת יחד עם רחמים, "סיפרה סילביה. "קיבל אותי המ נהל, שהציג את עצמו כ"אדם". הוא לא נתן לרחמים להיות נוכח בשיחה שלנו,

"אני בטוח שסילביה לא שכנה עם הקליינטים. אני מכיר את השיטות של ה-מיטסרה להוציא הודאה."

בכיכר דיונגוף

בדירה שבה פתוחים התריסים התנהל אחד העסקים המצליחים של תל-אביב. לדברי המיטסרה, אפשר היה לקבל כאן עיסוי ואוננות תמורת 100 לירות, אותו טיפול, כאשר המעסה עירומה תמורת 150 לירות, ומגע מיני תמורת 200 לירות.

מרי קוואנט, האופנאית הכינה לאומית המכתיבה מה נלכש וכיצד נתאפר.

כבר בימי קדם סכו נשים את גופן במיני שמנים, בשמים ומלחי אמבט. בת שבע רחצה באמבט על הגג כשדוד המלך חמד אותה. קליאופטרה רחצה בחלב אתונות ושאר היפהפיות בהיסטוריה היו להן סודות אמבט שונים ומשונים — יין, חלב, מי עשבים ועוד. מסורת האמבט מפותחת עד היום באירופה כשחסידותיו מוכנות לחישבוע שהאמבט מרגיע, מרענן ושומר על עלומיהן.

בארץ דחקה המקלחת המהירה את מקומו של האמבט. עתה, בימי החורף הקרים, אין ספק שכדאי לנסות ולהתרפא באמבט חמים ואפילו להפיק תרועה מכך.

סוד האמבט המהנה והחשוב לגופך טמון בהרכב התכשירים שאת שמה לתוכו. אם את מסתפקת באמבט קצף בלבד — חזורי למקלחת הספארטנית (כי זה ביזבוז משווע של אמבט ללא

בath crystals המרככים את המים בעלי ניחוח נעים וצבע מרגיע (ירקרק) כף אחת של מלחי אמבט אלה מספיקה לפעם אחת. bath essence תרכיב של מבחר שמנים טבעיים המופקים מצמחים. שמנים אלה עדינים מאוד ולא מקנים לך הרגשה שומנית. הם מרככים את עור הגוף ומספיגים לתוכו את החיות הדרושה לו. ל-bath essence מספיקה כמות של פקק אחד.

הכנת את האמבט המושלם, הכנסי לתוכו, השמיעי לעצמך מוזיקה שקטה והתענגי.

לאחר "שעליית מן הרחצה" והתנגבת, השלימי את פעולת האמבט עם body balm — לחות מזינה לגוף המעניקה לעורך רוח קטיפתי. הספיגי אותה על כל הגוף.

ואחרון אחרון חביב וריחני — splash cologne — בושם עדין בעל ניחוח של פרחי בר. הבושם מופק ממבחר פרחי בר מכל העולם כולל פרחים אקוטיים. ועתה את גינותיך ורעננה להמשך הערב.

לשאלות * תשובות

לאירית ב.: עיניים ירוקות, גדות לוח וכולטות אפרי בגוונים כהים המעניקים לעין מראה עמוק. הצלליות המומלצות לך הן go green (שילוב של שני גוונים ירוקים וטורקז). האייפור נעשה לפי סדר זה: ירוק בקבוק כהה מקו הריסים עד שקע העין, אל תחרגי משטח העין לכיוון הדקה! את עצם ארובת העין משחי בטורקז במדויק לפי מבנה העצם. את הירקרק הבהיר העלי מתחת לגבה. שטששי את כל הצלליות.

הדגישי את קו הריסים באיי ליינר שחור כשאת יכולה להרשות לעצמך פס עבה מן הרגיל. הדגשה זו תעניק לעינייך מיסגרת ותמתן את בליטתן. ריסים מלאכותיים מתאימים למבנה העין שלך. הם יוצרים צל על עינייך.

שרה ויינמל: לשאלתך איך לספג בפנים לפני האייפור: נקי את הפנים פעמיים ביום ב-cold cream (קרם ניקוי המסיר היטב איפור) וחטאי וייצבי במי פנים toning lotion המחזאים

מרכו ההדרכה של מרי קוואנט פתוח לשירותך וזהנאנתך כואי לערכך עצמך כחירושי האופנה האחרונים של לונדון. כואי לקבל ייעוץ אישי בטיפוח ואיפור פנים. כואי ותהיי אורחת שלנו. מרכו ההדרכה של מרי קוואנט, ת"א, רח' רחל 6, פתוח כימים ג' ירח' בשעות 4-6 אחה"צ. להתראות.

אל תתעצלו לכתוב למדור על בעיות היופי שלכן, כל פנייה תיענה הן באופן אישי והן בכתב. כתבו אל "מרי קוואנט", ת.ד. 40020, ת"א.

(המשך מעמוד 14)

ביותר שניתן להטיח בכל מיטטרה שהיא: חוסר-אונים ואי-יכולת.

אם מקבלים כנתון נכון את טענת המיש"טרה כי ביכונסקי אומנם רצה את רחל הלר, המסקנה הטיבעית היא כי באחת הפעמים הנדירות שבהן הצליחה מיטטרת ישראל לשים ידה על רוצח, היא איפשרה לו לצאת נקי מכל עונש, רק בגלל חוסר היכולת והכישרון שלה.

אם יתברר לבסוף כי ביכונסקי אכן לא רצה את הלר, יקשה להבין את אורגניית האשמות שאותה ערכה המיטטרה וגדו משך החודש וחצי האחרונים. מרוצח-סתם הפכו את ביכונסקי מרגל טרזקיסטי, אויב-הציבורי-מיספר-אחד, סוטה-מין מסוכן וגנב ערמומי. רק חסר היה שהמיטטרה גם תאשים אותו בנהיגה בלתי זהירה.

ספיקות חמורות. לאחרונה הוטלו על מיטטרת ישראל תפקידים חדשים. אין זו עוד מיטטרה של מישחקי שוטרים-יגנבים, של שוטירות המחלקות דו"ח-חתימה ושל תיזמורת המיטטרה. עתה מופקדת מיטטרת ישראל גם על הביטחון הפנימי של המדינה מפני פעולות פידאיון, מפני הישגות אסונות כמו אלה של מעלות, קריית-שמונה ובית שאן, תוך שהיא משנעת את הארץ כולה בגיוס ההמוני למישמר-האזרחי.

כניעתה של המיטטרה במיקרה של יורם ביכונסקי מעוררת ספיקות חמורות לגבי כושרה לעסוק בתפקידים ביטחוניים שאינם מיטטרתיים טהורים.

מדיניות

אבן בדרך לזינבה

כאשר אדם משתחרר מן

הממשלה, מתחיל מוחו

לפרוח שוב

מה קורה למוחו של אדם בישראל, החדל מלהיות שר?

לא פעם מתגלים אצלו סימנים של אדם המחלים ממחלה קשה. מוחו, שחדל מלתפקד במשך זמן רב, מתחיל לפתע לפעול. הוא נראה כפרח אחרי הגשם הראשון. זה קרה לא פעם בעבר. אליהו ששון השתחרר מן הממשלה אחרי שנים רבות

אחרי-שלב" על פי חזרת קיסניגר. הסיכוי האנושי רבין-אבן בוודאי ממלא תפקיד בחידוד העימות בין הגישות.

ניגוד גובר. הצרה היא שאין בישי ראל שום מוסד המסוגל לדון ברצינות בעימות בין שתי גישות עקרוניות אלה. הממשלה אינה ערוכה לשום דיון רציני (ראה עמודים 18-19). בכנסת הנוכחית אין מי שישוו דיון כזה — וגם לא ח"כ אבא אבן עצמו. הטלוויזיה והרדיו הולכים בתלם ואינם מסתכנים בוויכוחים מסוכנים, ובציבור אין מוסדות המסוגלים לקיים עימות בדרג מחשבתית גבוה.

אולם הוויכוח ממשיך להתנהל מתחת לפני השטח. ביקורו של גרומיקו בדמשק ובקאהיר, והניגוד הגובר בין קיסניגר ומוסקבה (ראה הנדון), ידרבנו אותו.

מיפלגות

דובר על תנאי

מאיר זרמי הסכים

לתנאי — וכעת הוא

מכה על חטא

דובר-מיפלגת-העבודה הוא אחד מתפקידיה המפתח במיפלגה זו. דובר-המיפלגה בתקופת הבחירות האחרונות, יורם פרי, הצליח להפוך את התפקיד בעל השפעה רבה וקרישקפציה אישי. אחד המינויים הראשונים שאותם רצה לבצע ראש-הממשלה, יצחק רבין, כאשר נבחר לתפקיד, היה למנות את פרי כיועצו וכדובר ראש-הממשלה, אולם פרי ביכר לקבל שליחות בלונדון.

את פרי החליף באופן זמני אחד מפקידיה הוותיקים של המיפלגה, צבי הרמור. הרמור הצליח לשרת תקופה מסוימת את מוכרי-המיפלגה — אהרון ידלין ואהרן-כך את המוכר הנוכחי, מאיר זרמי.

אך אפילו לזרמי, אשר אינו מכיר כנחם של יחסי ציבור ודוברות טובים, התברר כעבור תקופה קצרה כי הרמור מהווה כישלון מוחלט בתפקיד זה. במאמצים רבים הצליח זרמי למצוא ל-הרמור תפקיד אחר, בלישכת-העיתונות הממשלתית. הרמור הסכים לעבור לשם,

מזכ"ל זרמי וראש-הממשלה

כן דובר? לא דובר?

אולם היתנה תנאי: במידה שכעבור חודש ירצה לחזור, יפנו עבורו את תפקיד דובר-המיפלגה.

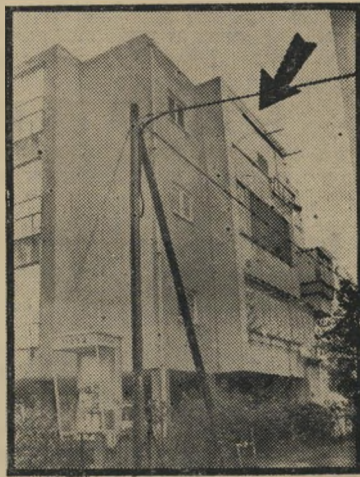
סליחה על הטעות. זרמי, שלא היה מוכן לאבד את ההזדמנות להחליף את הרמור, הסכים לכל תנאי. מייד הצליח למצוא איש-מיקצוע מתאים: אוהד קריב, בעל משרד ליחסי-ציבור, חבר-מיפלגה נאמן וממקורבי היונים במיפלגת-העבודה. משך חודש תמים כיהן קריב כדובר מיפלגת-העבודה. ואו, שב והתדפק על דלתו של זרמי עד הסכם כולל, במקום להחזיר זרמי חזרה למיפלגה. ואו, שב והתדפק על דלתו של זרמי עד הסכם כולל, במקום להחזיר זרמי חזרה למיפלגה. ואו, שב והתדפק על דלתו של זרמי עד הסכם כולל, במקום להחזיר זרמי חזרה למיפלגה.

אנשי הלישכה נאחזו בסעיף זה במיכרו, והסבירו להרמור כי עליו ללכת הביתה. הוא חזר אל זרמי. זה נאלץ לקיים את הבטחתו. התחזירו למישרה הישנה ולבקש מאוהד קריב סליחה על הטעות בת החודש. כך זכה הרמור במישרה חשובה הרבה יותר ממישרתו בלישכת-העיתונות הממשלית. בזכות העבודה שאין לו השכלה אקדמאית.

דירת המנכ"ל החדש

מזל-ביש ממש רודף את "הבנק-לפיתוח התעשייה". יושב-הראש הקודם שלו, נגיד "בנק-ישראל" של היום, משה זנבר, הסתבך בדירת-הפאר שהבנק מכר לו ב-תנאי-חינם. והנה, מיקרה דומה בדיוק אירע גם למי שעתידי לקבל השבוע את המינוי כמנכ"ל החדש של הבנק.

"הבנק-לפיתוח-התעשייה" הוא המכ-שיר הפיננסי המרכזי במשק התעשייתי, ובו תלויים אלפי מיפעל-תעשייה. מנכ"ל הבנק הוא כלי-כח, ועל-פי רצונו הטוב נקבע קיומו של כל מיפעל המקבל ה-וואה בבנק. לכן חשוב כי בראש מוסד זה יעמוד אדם ישר, חסר-פניות ובעל עבר ללא רבב. במיוחד חשוב להקפיד

דירת המנכ"ל
הלוואה עומדת

על כך בימים אלה, כאשר חדשים-לבקרים נחשפת פרשת-שחיתות חדשה, ומנהלים נעצרים ומועמדים למישפט.

כדי למנוע התפתחויות מקבילות גם ב-"בנק-לפיתוח-התעשייה", הרי לזיזות שר-המיסחר-התעשייה, חיים בר-לב, האחראי על הבנק מטעם הממשלה, כמה עובדות על המועמד להיות מנהל ה-כללי, דוד פרידמן.

פרידמן נכנס לעבודה ב-"בנק לפיתוח-התעשייה" בשנת 1962, כגיזר ואחראי

על הקופה. מנכ"ל הבנק אז, ועד היום, היה ד"ר אברהם נאמן, לשעבר החשב-הכללי באוצר. נאמן הגביל עצמו לעיסקי-ההלוואות בלבד, השאיר את כל ה-,פויילע-שטיק" לגוף הקרוי ועדת-סגני-יושב-ראש-מועצת-המנהלים, שכללה את ציגי הבנקים הגדולים, ונשלטה על-ידי משה בנו גיטר מ-,דיסקונט".

בשנת 1970 הודיע פרידמן כי הוא יוצא לחופשה בת כמה שנים מן הבנק. הוא קיבל מינוי של מישנה למנהל-הכללי של "בנק-ארץ-ישראל" - בריטניה. ה-מינוי היה חלק מהסכם בין "בנק-ישר-אל" ל-"בנק-בריטניה" (ראה ידיעה אח-רת במדור זה). הדבר הראשון שפרידמן עשה היה לקחת לעצמו הלוואה של 25 אלף לירות, לכמה עשרות שנים. דבר זה היה מקובל מאוד בין חברות לבין מנה-ליהם הכלליים, שכן הן העדיפו לתת הטבה מוסווית בצורת הלוואה עומדת למי שבא לעבוד אצלם.

אולם כעבור שני חודשי עבודה בלבד הודיע פרידמן על שובו ל-"בנק-לפיתוח-התעשייה". ידידי האישי מזה שנים, משה זנבר, התמנה כיושב-ראש מועצת-המנהלים של "הבנק-לפיתוח-התעשייה" והציע לפרידמן תנאים טובים ביותר כדי שיחזור.

ראשי "בנק-בריטניה" הצטערו, אומנם, אבל נאלצו להסכים, וכבר-ד"ר אגב שאלו מה בנוגע להלוואה שלקח לעצמו. פרידמן השיב ב-,מה תפאום?" שכן לדבריו, היתה זו הלוואה עומדת. ראשי הבנק טענו כי היא ניתנה כהלוואה עומדת למי שעתידי היה לעבוד בבנק כמה שנים, ולא חוד-

שים מעטים. פרידמן התעקש, ובשל סי-בות שונות לא פנה הבנק לבית-המישפט. (הסיבה העיקרית: זמן קצר לאחר-מכן התמנה זנבר כנגיד "בנק-ישראל". "בנק-בריטניה" היה תלוי ב-"בנק-ישראל", ולא רצה לפגוע בידו של זנבר).

כיום יש כונס-נכסים ל-"בנק-בריטניה", וזה תובע החזרת חובות וערבויות מכל מיני חברות החייבות לבנק. מושמעת טענה כי הוא מנסה לגבות גם את חובו של פרידמן, אם כי פרידמן אמר ל-"העולם הזה" כי אינו חייב לבנק אף פרוטה - דבר שבינו לבין האמת אין ולא כלום.

אולם באותה תקופה קצרה שפרידמן היה ב-"בנק-בריטניה", הוא הספיק לק-חת גם כמה אלפי לירות הלוואה מן ה-חברות הכלכליות של המפד"ל (פרידמן הוא יהודי דתי). רק מיקרה הוא כי גופים אלה נזקקו לאשראי גדול מ-"בנק-בריטניה", שפרידמן בא לנהלו. כאשר הלך פרידמן ל-"בנק-לפיתוח-התעשייה", עשה עמו זנבר הסדר שלא נשמע כמותו בישראל.

לפרידמן היתה דירה ברחוב אבטליון 13 בבני-ברק. ה-"בנק-לפיתוח-התעשייה" קנה ממנו את הדירה בסכום הקרוב ל-מאה אלף לירות, השכיר את הדירה חזרה לפרידמן במחיר אפסי, והעניק לו זכות לקנות את הדירה מן הבנק כעבור מיספך שנים במחיר מינימלי.

הסדר זה שימש, שנה לאחר-מכן, תק-דים לוועדת-הסגנים, כאשר אישרה ל-מ-כור לזנבר את הדירה של הבנק, שבה התגורר. הם הסתמכו על התקדים של ההסדר שעשה זנבר עם פרידמן, טענו כי עתה הוא מחייב אותם לגבי זנבר.

כמו לגבי זנבר, ודאי כי הבנק משלם עבור פרידמן גם את מסי-ההכנסה והמיסים על המתנה שקיבל ממנו בצורה כזו.

אותם סגנים אישרו בשבוע שעבר את פרידמן כמנכ"ל הבנק, הרימו כוסית לכי-בודו. יד רוחצת יד.

איך הפסיד הדואר 12 מיליון?

בשנת 1971 חשו חכמי הדואר כי משהו כאן לא בסדר, מינו ועדה פנימית לקביעת מחיר חדש לסירטי-הניקוב. ה-וועדה מצאה כי המחיר שיש לקבוע הוא 8.5 לירות הגליל. הוועדה קבעה, אבל הדואר המשיך למכור במחיר הישן. למה? ככה.

רק באוקטובר 1974 הוציא משרד-הדואר חוזר, ובו הודעה כי הוא מפסיק למכור סירטי-ניקוב, והודיע על ארבעה או חמישה ספקים מורשים שרק הם יוכלו למכור סרטים אלה.

הספקים המורשים נקבעו ללא מיכרז. דובר הדואר מסר, כי כל מי שיוכיח שבידו הסרטים המתאימים, יוכל להצ-טרף לרשימה.

מעריכים, כי הפסדי הדואר כתוצאה מן השיכחה להעלות את המחירים מס-תכמים ב-12 מיליון לירות.

התעשרות

מדהימה

כל מי שרוצה לקבל מושג על מימדי צמיחת ההון בישראל, יקח לתשומת-ליבו את הרצאתו של המפקח-על-הבנקים, ד"ר מאיר חת, שהתקיימה לאחרונה. הוא גילה, כי בשנת 1952 היה התוצר הלאומי הגולמי 1.8 מיליארד לירות, ואילו ההון כנגד התוצר היה לפחות 1.2 מיליארד לירות (התוצר משקף נכ-סים, ההון משקף איגרות-חוב והתחיי-בויות הוניות של המשק).

ואילו בשנת 1973 היה התוצר הלאומי 37.5 מיליארד לירות, וההון מולו 80 מיליארד לירות.

מכאן שכמות ההון - התחייבויות כספיות, גדלה בעשור האחרון פי-שמונים כמעט, לעומת גידול של פי-עשרים לערך בנכסים!

כמות הון אדירה זו נמצאת ברובה בידיים פרטיות. אלה הם המתעשרים ה-חדשים של ישראל.

מדוע לא מונה מנכ"ל?

עשה זאת. נגיד הבנק, זנבר, לא גילה את תוכן מיסמך זה לחברי ועדת-הכספים של הכנסת שחקרו בפרשה. הוא מסביר את מחלדיו בלחישות של ספיר, או ב-חוות-דעת מישפטיות שמנעו ממנו, כב-יכול, לפטר את מנכ"ל "בנק-בריטניה", יהושע בן-ציון.

אבל מה מנע ממנו למנות מנהל-כללי משלו לבנק?

המיסמך המופיע כאן הוא יחידי-במי-נו. הוא מוכיח, יותר מכל דבר אחר, את הטיעונים הכוזבים שבהם מלעיט נגיד "בנק-ישראל" משה זנבר, את הציבור ואת הכנסת. המיסמך הזה הוא הסכם שנחתם בדצמבר 1970, כאשר "בנק-ישר-אל" הציל את "בנק-בריטניה" על-ידי הזרמת 12 מיליון לירות בריבית נמוכה. לפי המיסמך היה "בנק-ישראל" ראשי למנות מנהל-כללי לבנק. אך הוא לא

6 (א) מוסדכם לא יפנה מנזל כללי נוסף בלי לקבל הסכמת מראש.

(ב) אם אדרוש זאת, יפנה מוסדכם מנהל כללי נוסף שיוסכם על ידי, תוך 6 ימים מיום קבלת הדרישה.

7. ההוראות הכפופות בככתב זה תקומנה בעין עד שיטולקו במלואם האמצעים הכספיים המועמדים לרשותכם על פי ההסכם שנחתם היום.

בכבוד רב,
מאיר חת
המפקח על הבנקים

המיכתב שלא הוצג בכנסת
מיסמך מוכיח

ציצי' וההטבות

מתחת לשולחן

מי שחושב כי ראש עיריית תל-אביב, שלמה (ציצי') להט יודע לעסוק רק בשוטרים ובולשים, טעות בידו. הנה סיפור נחמד וחביב, על הפטנט של עיריית תל-אביב להעלאת משכורות לכל מי שהיא רוצה ביקרם, מבלי לשלם מסי-הכנסה.

לעירייה יש מה שקרוי יחידה-לחזות-פני-העיר, שבראשה עומד גרשון יובל. רישמית, תפקידה של היחידה הוא לש-טט במרחבי העיר, ולדווח על כל מקום שבו ניתן לשפר את חזות העיר - אם על-ידי טיוח קיר, או קיצוץ עץ.

למען האמת, היחידה הוקמה עוד על-ידי העירייה הקודמת, ויוזמה היה ארי-אל עמינד. השלב השני היה לנצל את היחידה לשיפור חזות משכורותיהם של פקיד-העירייה. העירייה בחרה כמה עש-רות פקידים שחפצה ביקרם, מינתה או-תם כמשוטטים-מצמצנים של היחידה הזו.

תפקידם הרישמי של אלה הוא לשוטט אחרי שעות-העבודה שלהם, ולדווח ליח-ידה על כל מופגע חזותי. ברור שהם ראויים לתגמול, וזה ניתן להם בצורת תשלום מיוחד על קילומטראז' של 600 קילומטר לחודש. סכום זה הוא נטו, והוא מהווה תוספת הכנסה לכל מצוי.

לפני ימים אחדים הוציאה העירייה כמה פקידים מבין המצמצנים הללו, הכי-ניסה במקומם אחדים מיקרי ההנהלה החדשה. למה שלא ייהנו גם הם?

השאלה היא, האם בולשים הבולשים של ציצי' גם אחרי אנשי היחידה המיו-חדת, לברר אם הם מצמצים על חזות העיר בזמן העבודה - או, אולי, אחרי שעות העבודה, שאז החשיכה מפריעה, כיודע, להצאות.

הורוביץ, לנסקי

וסי'בור רוזנבאום

נגיד-לשעבר הורוביץ
רישיון מוקפא

בשנת 1966 ביקש טיבור רוזנבאום, בעל "הבנק-הבינלאומי-לאשראי", לפתוח סניף בישראל. נגיד "בנק-ישראל" אז, דוד הורוביץ, התנגד לבקשה, אולם התקשה לעמוד בלחצים שהופעלו עליו מכל צד למתן רישיון לרוזנבאום. בסופו של דבר נמצא פיתרון: הוא הודיע לרו-זנבאום כי עד שלא יגיש תביעות-דיבה נגד העיתונים שפירסמו כאילו משמש הבנק שלו צינור להברחת כספי-הפשע של מאיר לנסקי, לא יקבל רישיון.

הסיפור פורסם, כידוע, ברחבי העולם בשבועון "לייף". העיתון הישראלי היחי-די שפירסם אז סיפור זה היה "העולם הזה". אולם לנגיד "בנק-ישראל" היה די במה שפורסם, למניעת הרישיון מ-רוזנבאום.

חמש שנים לאחר-מכן החליף משה זנבר את הורוביץ, ובין הדברים הרא-שונים שעשה היה הפקדות כספים של "בנק-ישראל" בבנק של רוזנבאום.

במדינה

שירותים

חיסכון בסל-הקניית

מאבקו של שריחחלקאות

במאפית השוקים — חפץ

לאורח רבע מיליארד לירות

חיוך של ניצחון נח לאחרונה דרך-קבע על פניו של שריחחלקאות, אהרון און. ואין פלא בכך. הוא יודע שהוא עשה את זה. מאמציו הוכתרו בהצלחה, לאחר שישת חודשי מאבק — והאורח יצא נשכר. לפני כשישה חודשים יצא אהרון און במיבצע הוולת-מחירים של התוצרת ה-חקלאית, כשמטרתו הכפולה המוצהרת: לסייע לאורח לחסוך בהוצאות-הצריכה שלו ולאון את תקציבו, ולהקטין את מתח-הרווחים — המופרז, לדעתו של השר — של המתווכים בין החקלאי לבין הצרכן. כאשר הצהיר השר כי בכוונתו להויל את המחירים, כימעט שלא התייחס איש ברצינות רבה מדי להודעתו. שכן, תח-זיותו לגבי תוצאות המיבצע ניראו ודור-דור מדי. אך כיום יכול און לחייך בי-סיפוק. המיבצע הוכתר בהצלחה. מילחמה גלויה במאפיה. לגיבו הצהרתו לפני חצי-שנה, אמר און כי ניתן בהחלט להילחם באנשי המאפיה השולטים בשוק-השיווק של התוצרת החקלאית, ול-

דובר דרוקר
מילחמה עד-חרמה

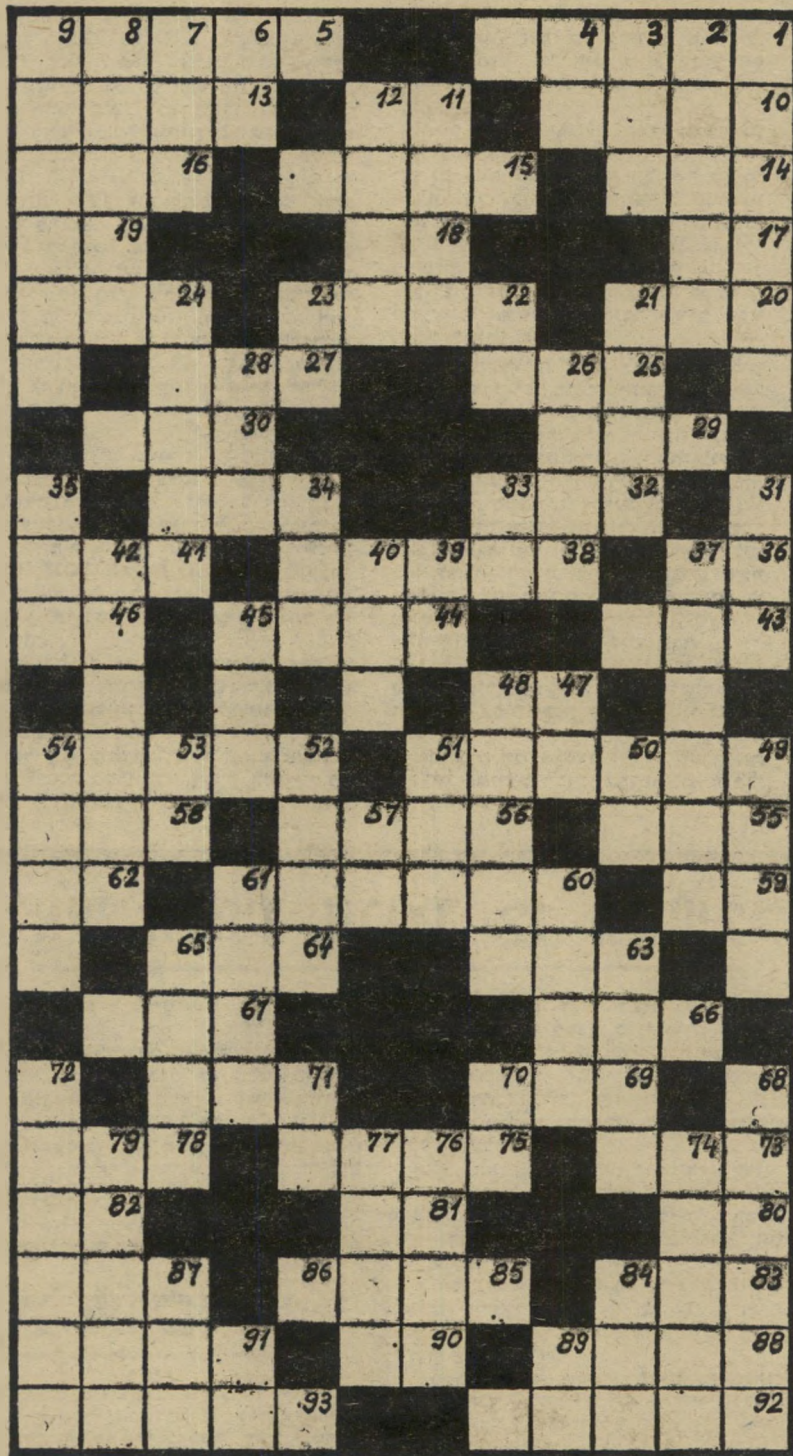
אלצם להוריד את ריווחיהם. הוא ידע היטב, כי רק גוף ממשלתי יוכל ליטול על עצמו את המשימה הזו. הוא ידע גם כי יודק לאומי-לב בלתי-מבוטל כדי לצאת בגלוי נגד קבוצת-לחץ מאורגנת היטב, הכוללת גם גורמים אלי-מים פלייליים, והמסוגלת — כתגובת על הכרות-המילחמה מצידו — להסוך את הי-שוק כולו להוהירובוהו.

המתווכים מכרו, למשל, לאורח, בשוקי-התיקווה והכרמל, קילו עגבניות במחיר 1.80 ל"ר. החקלאי קיבל עבור קילו העגבניות הזה לירה אחת בלבד. עבור קילו מלפפונים גבו מן האורח 1.90 ל"ר, שעת שהחקלאי קיבל עבורו לירה אחת בלבד. ראה און כי רע, והגיע להסכם עם רישות הסופרמרקט והשופרסל, לפיו תח-חייבו אלו להסתפק ברווח מכסימלי של 25 אחוז בלבד ממחיר הסחורה, תמורת השיווק. מייד הצטרפו ל-120 התנויות של הרשתות הללו גם כ-120 תנויות פרטיות. חצי מיליארד בשנה. קהל-הקונים גילה את הסוד תוך זמן קצר, החל מרכז את קניות התוצרת החקלאית בתנויות אלו, שם הסך מחיר הירקות זול יותר מאשר בשוק.

השבוע גילה יגאל דרוקר, דובר משרד-החקלאות, את היקף תוצאותיו הממשיות של המיבצע. כתוצאה מהוולת המחירים שיום השר אהרון און, הסך הצרכן הישראלי בתוך חצי שנה כ-250 מיליון לירות. בשישה הי-חודשים הבאים, טוען השר, יחסוך הי-ציבור סכום דומה. מי הם אותם עשירים מופלגים, אשר יכלו להרשות לעצמם לוותר על רבע מיליארד לירות תוך שישה חוד-שים? האם התעניינו בהם איפעם שיל-טונות-המס?

1953

תשובץ העולם הזה

אימתה-יופחד. (90) תן! (91) אכסדרה. (92) שאין לו סוף ושיעור. (93) מאד-מאד.

מאונץ:

(1) זמרת ישראלית צעירה. (2) ריחיים. (3) פרגול. (4) כן. באנגלית. (6) יוסי-טוב. (7) היכלים! (8) ציפור-שיר. (9) רישות. (11) נכנס קסטרו. (12) מעונות השנה. (21) נכנס לנעליה של גולדה. (22) חומר-ציפוי שקוף. (23) מילת-חיוב. (24) גל עצים בוערים. (26) שומר. (28) פיסת-עור. (31) פיסגה. (33) אדון. (34) חיסול. (35) אילץ מטוס לנחות. (37) עגור. (39) מין עש. (40) סופר אמריקאי (ש"מ). (42) מבנותיו של המלך ליר. (45) תא בצמחים מחוסרי-פרחים. (47) קיים. (48) חיליו-עדה. (49) עץ-פרז ירוק-עד. (50) רטוב. (51) יתרומם. (52) מעשייה. (53) מטבע יפני. (54) עץ שחור קשה. (57) מכינוי האלוהות. (60) ברזל מוקשה. (61) "פרוטקשן". (63) שיר אופראי. (65) העלאה למעלה. (68) יישוב בערבה. (70) מתווי-הגנינה. (71) בהמה דקה. (72) לוחם-שורים. (74) מולדת. (76) בית פרטי הנחשב כמותרות. (77) לה. (79) עציץ נאה למרפסת. (84) הביטו! (87) ירדו מדרך הישר. (89) גוף שלישי רבים. (91) כן. בספרדית.

מאונץ:

(1) התחלה. (5) הובי. (10) ארצו של עם מיקראי מבני כנען. (11) שים על גבך וסחוב! (13) מורה-רוח הודי. (14) מחוז באנגליה. (15) פלג. (16) כלל גוריה של נקבת בעלי-חיים. (17) מכינוי האלוהות. (18) יבשה מוקפת ים. (19) קרום העינב. (20) סוף. (22) נור. (24) מלחין צרפתי. (25) חיש-מהר. (27) לעומת. (29) עווית עצבנית בפנים (לועזית). (30) עיר בין תל-אביב לירושלים. (32) תנומה. (34) הודעה אלחוטית. (36) יריבין. (38) הוצאת מוניטין. (41) צרתה של שרה אמנו. (43) מדינה בימי התנ"ך, צפונית לישראל. (44) מדינת באפריקה. (46) מונח בתורת-החשמל. (47) בחוטם הבהמה. (49) אדם-דם. (52) צבירה לימים קשים. (55) מן החושים. (56) יוצא-דופן. (58) דיאלקט. (59) קריאת-ייגון. (60) מין דג. (62) מבלה את הלילה. (63) עץ מידיברי. (64) באמצעותו מכונים את כל-הרכב. (66) גשם קפוא. (67) בושם מיקראי. (69) ייגה. (71) מאבני החושן. (73) מישור גבוה. (75) ריקוד עממי. (78) הפחת ממחיי-רותך! (80) פנים ללא ראש. (81) יתקע את אוהלו. (82) הוזה, ההוא. (83) גורל. (85) מך. (87) זוג סופרים ישראליים (ש"מ). (88)

קשקשת 1953

הפעל את דימויך ונסה למצוא לציור שלמטה כותרת מתאימה. אשר תסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת: קשקשת, ת.ד. 136, תל-אביב. ההגה דרות הקולעות ביותר תפורסמה, ובעליהן יזכו בכרטיס כניסה זוגי לקולנוע דרייב-אין בתל-אביב, קול-נועי-המכונות היחיד בישראל.

קשקשת 1951

● שני אפריקאים אומרים קידוש על הגביע.

רינה כהנה, דרך חברון 123,

ירושלים
● שני כושים עבריים מדימונה מצו-מים למשיח.

מאיר אנצ'ן,

רח' אביגיל 4, רמת-גן

● שני שחקני-כדורסל "ישראליים" (מייבוא אמריקאי) נושאים עיניים לי-גביע אירופה.

גמילה לראון,

ת.ד. 4784, תל-אביב

● אשתו של הרב גורן מתפללת ליד

הראי שיפסיקו את "ניקוי ראש".

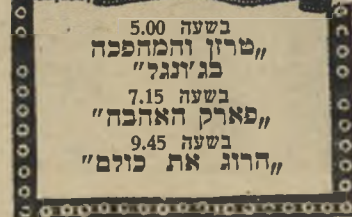
מנחם חפץ,

רח' ז'בוטינסקי 10, תל-אביב

● שתי מעצמות-העל זו מול זו — מיורח לעומת מערב.

אלישבע זכאי,

רח' קריניצי 16, רמת-גן

בשעה 5.00

"טרון והמהפכה

בג'נרל"

בשעה 7.15

"פארק האהבה"

בשעה 9.45

"הרוג את כולם"

בשעה 11.00

"הרוג את כולם"

בשעה 11.00

"הרוג את כולם"

בשעה 11.00

"הרוג את כולם"

בשעה 11.00

"הרוג את כולם"

בשעה 11.00

"הרוג את כולם"

בשעה 11.00

"הרוג את כולם"

בשעה 11.00

"הרוג את כולם"

תעודה

ספורי צביקה

החורף בעיצומו. הכל התייקר. הטלויזיה, אם יש מה לראות בה, אוזלת באחת-עשרה. לא כדאי לצאת מהבית (כי החורף בעיצומו והכל התייקר - ראה לעיל). אז מה עושים?

נכון - מישחקים חברתיים. והיום נציע לכם את המישחק "סיפורי צביקה". זהו מישחק חברתי למבוגרים, ללא הגבלה של מיספר המשתתפים ואפילו (הפלא ופלא) נשים יכולות להשתתף.

חוקי המישחק הם כאלה: עם כיבוי הטלויזיה נשארים כולם ישובים בסלון שותקים, כי אין על מה לדבר. יקום אחד המסובים, יכריז בקול "סיפורי צביקה" ויספר את הסיפור הראשון והקבוע של צביקה (ראה להלן). אחריו חייב כל אחד בתורה, בכיוון השעון, לקום ולספר את הסיפור הבא של צביקה, כיד האילן תור הטובה עליו, כשמספר למספר חייבים גם להתיקדם במילחמה אחת.

המישחק אינו מסתיים וגם אין בו מנצחים. הכל נעשה למען הצחוק הבריא, השעשוע המהנה והבידור המבדר.

נביא לכם דוגמא של חמשת הסיפורים הראשונים, כולל הסיפור הראשון הקבוע, כפי שסופרו באחד ממישחקי "סיפורי צביקה" בסלון אי-שם בארץ:

סיפור ראשון - קבוע

זה היה ככה - רצנו, אני וצביקה, בתעלה ופתאום, מתוך איזה כוך, יצא מולנו סודני ענק עם קלצ' ניקוב ביד, הספקתי לדחוף את צביקה ולהפיל אותו לארץ ואז הסודני הרביץ צורר ואני נחרתי. ואני צביקה.

סיפור שני - אילתור ראשון

מילחמה אחרי זה שוב רצנו בתעלה ועוד פעם הור' פיע מולנו הסודני הענק עם הקלצ'ניקוב, אבל הפעם היה תורי להינצל. צביקה עוד הספיק לדחוף אותי על הארץ, הסודני הרביץ את הצרור שלו וצביקה נחרג. עוד פעם צביקה.

סיפור שלישי - אילתור שני

במילחמה השלישית אני וצביקה שוב רצים בתעלה והנה עוד פעם מופיע הסודני עם הקלצ'ניקוב. צביקה קפץ לדחוף אותי, אני קפצתי לדחוף אותו וככה, מתוך בילבול, נשארו שנינו עומדים. הסודני, בלי חוכמות, הרביץ את הצרור ושנינו נחרגנו. צביקה ואני. ואני צביקה.

סיפור רביעי - אילתור שלישי

במילחמה הבאה אנחנו רצים כרגיל בתעלה. פתאום אנחנו שומעים צעקה - "היי, צביקה!", אנחנו מסתובבים ומי אנחנו רואים מולנו - את הסודני. "אהלן צביקה!" צועק לנו הסודני ומכניס בנו צרור לא-נורמלי.

עוד פעם נחרגנו. צביקה ואני. ואני צביקה.

סיפור חמישי - אילתור רביעי

אין דבר, אני אומר לצביקה, במילחמה הבאה אנחנו נתפוס אותו בביצים, את הסודני, ונקרע לו את התחת. אז במילחמה הבאה אנחנו רצים בתעלה וכל

לתלמיד-ה

כיתה

פירוט ההישגים לשליש

תשל

המקצוע	הציון
תנ"ך	60 א'א'ג דצ'ג א'ל'ג
עברית - ספרות	60 א'א'ג דצ'ג א'ל'ג
חיבור	60 א'א'ג דצ'ג א'ל'ג
לשון	60 א'א'ג דצ'ג א'ל'ג
תורה שבע"פ	60 א'א'ג דצ'ג א'ל'ג
אנגלית	60 א'א'ג דצ'ג א'ל'ג
ערבית	60 א'א'ג דצ'ג א'ל'ג
מתמטיקה - אלגברה	60 א'א'ג דצ'ג א'ל'ג
הנדסה	60 א'א'ג דצ'ג א'ל'ג
היסטוריה	60 א'א'ג דצ'ג א'ל'ג
ידיעת הארץ	60 א'א'ג דצ'ג א'ל'ג
וכו' וכו' וכו'	60 א'א'ג דצ'ג א'ל'ג
תאריך	חתימת המחנך
	קו'ג' נ'ג

הזמן יוריס. צביקה יורה ואני מחפה. נגמרת לו המח' שנית, אני עובר קדימה ויורה, והוא מחפה. וככה אנחנו נוצים כל הזמן ויורים. פתאום מופיע הסודני וצביקה ואני צוחקים וקוראים, "אהלן צביקה!" ומכניסים בו צרור כזה שקורע אותו לחתיכות.

הוא נחרג במקום. רק רגע צביקה, אומר לי צביקה, בוא נראה איך קוראים לו. בכל זאת, אנחנו חרי מכירים שנים. אני מתכוף, מפשפש לו בכיסים ומוציא את התעודת-זהות המסריחה של הנבלח. קראו לו צביקה.

פיליפ לאוסון חוקר (I)

פיליפ לאוסון חוקר כי הוא בלש. הוא בלש כי אני עשיתי אותו בלש. יכולתי לעשות אותו מאהב דגול, יכולתי לעשות אותו לוחם אמיץ, יכולתי לקרוא לו אפרים, יכולתי לעשות אותו הכל. אבל אני קראתי לו פיליפ לאוסון ועשיתי אותו בלש. וככה הוא יהיה עד שיימאס לי. האמת היא שאין בכלל פיליפ לאוסון ושהוא לא בלש ושהוא לא חוקר שום דבר. גם את זה אני קבעתי. כי אין לי חשק לתאר ולשמור על הגיון והמשכיות ורצף וכו' וכו'. ואם הוא איננו אני לא צריך לספר לכם מי אמת שלו ואיפה הוא גר ומה צבע העיניים שלו ומה מספר הנעליים שלו. וכאן אנו מגיעים לאפיונה הראשונה הנקראת:

לא רק שהיא לא בהריון

- זה גם לא ממך

צילצול בדלת. "ח. אדוני" הודיע המשרת. "הכנס אותה" הורה פיליפ. "אני בהריון" אמרה ח. ביובש. "את צריכה כסף?" שאל פיליפ ברוד. "לא. זה עוד לא בטוח". "יהיה בסדר" הבטיח פיליפ. "תודה" חייכה ח. יומיים לאחר מכן. צילצול בדלת. "א. אדוני" הודיע המשרת. "הכנס אותה" הורה פיליפ.

"אני זקוק לך" מילמל א. "מרת שושנת התרעלה חולכת ומסתעפת והמשרתה חסרת-אונים". "אתה השתגעתי?" "הרי פיליפ את קולו, מה אתה רוצה מהחיים שלי?" "חשבתי לרגע שאתה בלש" התנצל א. "סליחה". "חמ...הממ" חימחם פיליפ, "ומה שלום החברה שלך?" "אתה מתכוון לה?" "הודיע א. בשמחה: "זה בסדר. היא לא בהריון". "יפה" פלט פיליפ אנהת הקלה, התרווח בכיסאו ופיטס את מקטרתו, "ובקשר לשושנת התרעלה..."

הברקה

טוב למנחים, בדריגים, זמרים וכו'. עולים לבמה, נוגשים למיקרופון ואומרים: "שמע ישראל אדוני אלוהינו אדוני אחד שניים שלוש ניסיון". מצחיק מאוד.

0316028

קרבי ביב

יש לו אהבה לבנה

והוא משתוקק

להתחתן איתה

במבט ראשון קשה לזהות בו את הבלש רודף הצדק שאפט, גיבור הסידרה הטלוויזיונית. גם במבט שני ושלישי צריך להתאמץ קצת כדי לגלות כי הגבר הנאה וגבההקומה הוא אכן אותו גיבור שחוסר-עור המבקר לאחרונה תכופות על מסכי-הטלוויזיה בישראל, ואשר בא לכאן להשתתף בהסרת ג'ניוס (מקום, יהל"ר מיס).

ריצ'רד ראונדטרי בן ה-33, לבוש מכי נסי ג'ינס מהותים וחולצת-טריקו כחולה, שרוע גינוח על כורסה, בלובי של מלון

המורה הבמאי מנחם גולן מד"ר את כוכב סדרת ג'ניוס, השחקן רוברט שו, כיצד להימלט עם שלל היהלומים השדודים.

דיפלומט וזמין עיניו בנוף הירושלמי ה"מקסים הנשקף מבעד לחלון.

אהבה בשחור-לבן

כדי כך שקט פה, הוא אומר. "אחרי שאתה קורא בעיתונים על המצב במזרח-התיכון, אתה חושב שאתה בא אל הרגע. והנה, פה כל-כך שקט. מאוחר יותר הוא ניאור לספר כי בליל אמש, כאשר התחוללה סופה עזה, ניצור במהלך משנתו והסתתר מתחת למיטתו, כשהוא לוחש בקול נפחד: "הו, אלוהים, הם שוב התחילו עם ההפצצות!"

ובורמנית היריה בשני ילדיו קלי וג'י קול, באהובתו, השחקנית קאתי קרוסבי, ליבנת-העור ובאפשרות שאם תתפוס אותו המילחמה במזרח-התיכון, יהיה מנותק ל"חלוטין ממנה ומהכלבים והחתולים המשרי תפוס שלהם, שליהם נשאה קאתי לש"מור בביתם שבבורלי-הילס.

הסופה גם החזירה אותו שנה אחת לא"חור, אל יום סגרירי של חודש נובמבר, עת נחת בגמלי-התעופה של בירות יחד עם השחקנים ריי מילנד, מרי-זוה נאט ומכס פון-סידוב, כדי לשחק בסרט כושל בשם השגרירות. המראה שקידם את פניו אז, בבירות, לא היה מלבב ביותר. היו אלו ימי אחר-המלחמה, וגמלי-התעופה רחש חיללים, טנקים וגושאי-סילים.

ריצ'רד ראונדטרי, ככל שחקן זר המ"בקר בישראל לצורך עבודתו בלבד, אינו מתעקש ביותר בכיסוף היהודי-ערבי. אר"תו לא מעניין במיוחד מי צודק ומי אינו צודק. הוא בא לכאן כדי לעבוד, וכל מה שמעניין אותו הוא לסיים את העבודה ול"שוב הביתה, אל קאתי שלו העובדת כעת על תקליט אריינג'ג.

במבט עצוב בעיניו הוא מודה כי הוא מתגעגע אליה מאד, וכי הוא מרגיש נורא לבד. והעתה מה, מכסיקו, שם שיחק

ידיב (המשך מעמוד 19)

מדוע, אם כן, החליט סופית להתפטר? **התשובה: תיסכול כללי.** לפני כמה חודשים העלה, יחד עם גד יעקובי, שורה של הצעות כדי לשים קץ לבאלאגאן הכללי בממשלה, המתנהלת יותר כוועד-קהילה בעיירה יהודית מאשר כממשלה ראוייה-לשמה. הוצע להכין דיונים מראש, לחלק חומרי-קע בכתב, להגיש הצעות אלטרנטיביות לעיון, לקיים דיונים מוקדמים בוועדות וכו' — דברים שהם מובנים מאליהם במסג"ל ובגופים דומים. ההצעות נתקבלו עקרונית, אך לא היה כל סיכוי שיבוצעו אי-פעם.

למעשה אין הממשלה הנוכחית מתפקדת כממשלה — לא היא ולא קודמותיה. אין בה דיונים רציניים לעומק, אין בה רוויזיה על קווי מדיניות, אין ביקורת על ביצועי החלטות, אין בה תכנון לטווח ארוך — ואין בה שום גוף המסוגל ככלל לעסוק בכך אה.

צוות חדש בא תחת הצוות הקודם — אך דבר לא השתנה. שום אתגר חדש — החל בבעייה הפלסטינית וכלה בבעיות המצוקה — אינו זוכה בה בטיפול חדש. הממשלה חיה כמו בעולמו של הגשש החיוור — "מיד לפה, מפה לפה, ומתחת לשולחן..."

יצחק היקר...

י תכן שהקש ששבר את גב הגמל סופק עלידי "פרשת טייס" לא הסיי גרייה, אלא השבועון האמריקאי הנושא שם זה.

עורכי טייס הביאו למרחב מישלחת רמת דרג כימעט ללא-תקדים. המישלחת כללה את ראשי החברות העיקריות של ארצות-הברית, החולשות על 25% מן ההכנסה הלאומית האמריקאית. הם ביקרו במצריים ובסוריה, התרשמו לסובה משני הנשיאים, ביקורה בישראל היה שואה. הם יצאו נעלבים, משוכנעים כי התייחסו אליהם כאל דבילים, וכי פיסטו אותם בנאומים אוויליים. היה זה כישלון נחרץ של "ההס" כרה" — **אולם מישלחת-הסברה עצמה לא נגעת כלל בפרשה זו, מאחר שהאורחים היו אנשי-חוק, טיפל בהם משרד-החוק.**

"הציבור שומע שההסברה נכשלה", התמרמר יריב באוזני מקורביו, "ואינו יודע שמשרד-ההסברה אינו אחראי כלל להסברה בחו"ל. למה לי לסבול מן הביזיונות שאיני אחראי להם?"

יריב עצמו מסביר כי ההחלטה להתפטר עמלה אצלו בהדרגה, וכי העיתוי נבע מכמה שיקולים:

- ענייני משרד-ההסברה נכנסו למסלול למ, עם קבלת משרדים, תקציב ותקן, וכך תם השלב הראשון של התפקיד.
- עוד מעט יתחיל "מיבצע-קיסרינג" חדש, ואז יהיה קשה להתפטר, מבלי שייחסו לזה משמעות נסתרת.

ברגע האחרון נספג עד כך ג'י רם שלישי. במקרה נודע ליריב כי ועדת-אגרינט עומדת לפרסם את הדו"ח הסופי שלה. הוא הבין שאם יתפטר לאחר-מכן, יחפשו את הי סיבה לכך בדו"ח זה, ובתקופת כהונתו של יריב כראש אמ"ן, משום עד היה עליו להתפטר בחיי פוזר, לפני פירסום הדו"ח.

אחרי שמסר בסודי-סודות לרביץ על החלטתו להתפטר, ניסה ראש-הממשלה לשמור את העניין. למרות שיריב הבטיח לו כי לא יתקף אותו ואת הממשלה, הרי עצם ההתפטרות ירד עליו כמכה מסוכנת, בשעה שממילא אין לממשלה יוקרה רבה. אולם יריב עמד על דעתו, ואחרי שבוע של שיחות העמיד את רביץ בפני עובדה מוגמרת, במילכתב שנפתח במילים "יצחק היקר..."

מה יעשה יריב עתה? הוא נשאר ח"כ. היתה לי חווייה מעניינת, ואני רוצה לעבד את הלקחים" אמר בהלצה לאנשים שצילצלו אליו, או שביקרו אצלו בביתו המרוחק בטוב-טעם, בנוה-הגן, שם הוא חי עם אשתו נחמה, שני בניה ושני חתוליו הסיאי-מיים הלבנים.

אחרי פרישת עזר וייצמן מצמרת חרות, ופרישת אריק שרון מן הי כנסת, היה יריב האדוף השלישי הפורש מתפקיד פוליטי בכיר. עם כל ההבדלים שבין שלושת האיי שים, יש מכנה משותף אחד לי שלושתם: הם לא הצליחו להסיי תג לבאלאגאן השורר בחייום הי פוליטיים במדינה.

טונו

ספורט טונו

השבוע
מינימום הכרס הראשון

450.000 ל"י

מינימום כלל הכרסים

מיליון ל"י

יום חמישי — המועד האחרון
למסירת הטפסים

עשה לך מנהג קבוע —
מלא טונו בכל שבוע!

המועצה להסדר ההימורים בספורט

בין מאמינים ואתיסטים

בין השנים 1929—1935 היה משבר עולמי. מיליונים נהיו מחוסרי עבודה וסבלו ממצוקה ועוני. מצב זה שימש קרקע טובה לקומוניסטים ורעיונותיהם. מבחינה רעיונית עיונית יש קווים משותפים בין אלה למאמינים, אבל ביסודו של הדבר יש ניגודים מהותיים. דוגמא:

בזמן שהוא נתקל כוהן-דת בהפגנה של מבטלים, הם קיבלו אותו במלים: "הנה בא הנציג של הקדוש ברוך; איך האלהים שלך מרשה ניצול וחרפת רעב מהעמלים כמוני?" כוהן-הדת הנבהל רק השיב: "אתם צודקים". אם כך, השיב דוברם: "תצטרף אלינו, אם אתה גבר ולא סמרטוט", ברגע הזה בא רוח הקודש אל המאמין ונתן לו השראה. הוא השיב להם: "גם לי יש שאלה אליכם: האם יצאתם היום בשלום מהבית?!" דוברם השיב: "זה ניתן רק לעשירים, ולא לנו, המנוצלים והחסוטים". "תשמע", הגיב המאמין: "כמו שאתה רוצה שיתנהגו אתכם המנהלים, כך תתנהגו אתם עם החלשים מכם, כגון בני ביתכם. זה כל בשורת ישוע המשיח בשניה אחת."

יסוד הרעיונות של אתאיסטים היא תורתו של דרוין. למה היא נמשלת: לגיף אחד קרתה תאונת דרכים, וכתוצאה מזה הוא נהפך ללא תשלום, רק מתוצאת מקרית: למכונית.

עוד משל: צרור של ניירות נורק מחלון. האם הם יגיעו באיזשהוא סדר לאיך? אבל ילד קטן בחצר יכול לסדר מהם איזה שהוא סדר כמשחק. כנגד זאת טוענת תורת ההתפתחות: בתקופת זמנים ארוכים מאד אבל תוך זמן קצר יושמדו הניירות האלה על ידי הגשם והשמש. ילדים משחקים בחוף ים והם שוכחים צעצועים שם. האם הכוחות הטבעיים שפועלים שם, גם כן יכולים להרכיב אותם כמו הילדים? התורה של דרווין טוענת בוודאות שאכן כך: אולם במציאות יורסו הצעצועים האלה לחלוטין כבר בתקופה קצרה.

דוגמאות חיות: סוכן קומוניסטי פגש ברועה צאן, והתחיל לשוחח אתו, ובמהירות הרגיש שהוא כלל וכלל לא היה טיפש. לכן ניסה הסוכן להשפיע עליו, "חברי, לך נעשה עוול של ממש מהחברה, בן אדם כמוך עובד כרועה חיות". הוא ענה לו: "גם משה רבנו וגם דוד המלך היו רועים כמוני — חבל עליך", השיב הסוכן, "שאתה עוד מושפע מסיפורים פרימיטיביים כאלה", ופרש לו את תורת ההתפתחות של המדע המודרני. אז השיב לו הרועה: "אני רואה במו עיני שזה לא עומד במבחן הממשות. הנה תבט מסביבנו: אנו רואים כי לצמחיה הרעה, הקוץ והרעל שולטים עכשיו בצורה בולטת. בכל הדורות לא לחמו נגדם. אולם הטובים נאכלים מהר. תגיד לי כיצד יתכן אם כך, את העובדה כי בכל זאת אין שינויים בתקופת הזמן של מאות בשנים בצמחי בר? אלא אם כן על ידי האלוהים!"

השליח הקומוניסטים פג שבכפר הנמצא בג'ונגל בן המקום, שבשל בשר בסיר גדול וקרא בספר התנ"ך. השליח ההוא שאל אותו: "חברי, איזה ספר אתה קורא?" "את כתבי הקודש" השיב לו הטבח. "איזה סיפורים מיושנים מתקופת האין יודע", ענה השליח. "אדוני", השיב לו הטבח, "לולא הספר הזה התנ"ך, הייתי עושה ממך מה שאבי עשה. הייתי עושה ממך עכשיו חתיכות ומבשל!"

בנימין ברנר

בהפקה בהסרטה, מציג ריצ'ארד ראונדטרי העוויות עליזות לעיני המצלמה

שני ושארפנט וכל השאר

במיסדרונות מלון דיפלומט. המיטרה בעיקבות שוודיה-הלומים. ראונדטרי וברברה סייגאל, יחד עם פרי הקטן, ממחרים להיכנס למכונית הממתינה להם בחוק. הם נוסעים למישחק-הכדור-סל ישראל-שוודיה. רוברט שו עולה לחד-רו שבמלון כדי לראות את אשתו ובנו. מאוחר יותר יירד אל הבאר כדי ללגום כמה כוסיות, ככל אנגלי הגון. הבמאי מנחם גולן עדיין מתרוצץ בשטח. דואג שהכל יהיה בסדר. אריק, המפיק בפועל, מחלק כסף, כי אף אחד — כידוע — אינו עובד חינם. רק צ'ירצ'ין הוקן והר טוב, איש-הקולנוע הוותיק, נמצא בכל המ-קומות בעת-העונה-אחת ומחלק תה וקפה לכל דורש. תם יוס-צילומים נוסף.

שגיבורה הראשי, במקרה זה, הוא השחקן הבריטי רוברט שאו. בין צילום לצילום מספיק רוברט שאו גם להתפעל מפסטיבל מרי יור בטלוויזיה הישראלית. מרי יור היא אשתו של השחקן, והיא שווה איתו ועם בנו איאן בארץ. "הסרט שאינו בטלוויזיה כאן עלה לי בבריאות", מספר שאו, "הוא היה כל-יך גרוע, עד שמרי ואני חיסלנו בקבוקי ויסקי רבים כדי לשכוח מה שראינו. הסרט הבא בפסטיבל הזה אצלכם הוא הרבה יותר גרוע מהראשון, ומי יודע מה יבוא אחריו." הוא מסכם בחיוך מזמזם.

רוברט שאו, עסוק בעצמו ומרוכז מאד בתפקיד, משנן את הטכסט לפני כל סצינה ומנצל כל רגע פנוי כדי לנזע על הכיסא הנושא את שמו, נוסח הוליווד. הוא ידיר דו-תמי מאד עם אנשי הצוות, מחזר אחר המלבישה, מרים את הבמאי מנחם גולן בידיו, ומשתף-פעולה עם עיתונאים. הוא שופע מחמאות לשחקן הישראלי שייקה אופיר, המשחק לצידו בסרט, "שחקן מצר-יין", הוא אומר, "שחקן מצויין".

מנחם גולן — איש חדש

האווירה על בימת-ההסרטה רגועה. משתה קרה, כנראה, גם לבמאי גולן. לא עוד גערה בנוסח, אצלך בתעודה כתוב שחקן, או סנדלר? לא עוד צעקות לעבר הצוות הטכני. מנחם גולן החדש, הרגוע, מחלק הוראות מדויקות בקול שקט. דואג בין השאר גם לעניינים הטכניים, ונענה ברצון לבקשתו של גדי דנציג, עורך-הצלם, לשמש לרגע כניצב כדי ש-אפשר יהיה לכוון את המצלמה. מחוסרת-עבודה בינתיים, מסתובבת בר-שטח גם ברברה סייגאל, יחד עם בנה הקטן, פרי. היא משוחחת בחופשיות עם הטכנאים ועם השחקנים. ברברה לא קראה מה שכתבו עליה בעיתוני ישראל, גם לא מה שכתבה עיתונאית מסויימת אחת. קראו, הם, שברברה האוהבת לעומת זאת, במיוחד, החליטה להחרים אותה עיתונאית, סירבו לאפשר לה להיכנס לבימת-הצילום מים לצורך כתבה.

השעה כבר שמונה בערב, אך המצלמות עדיין מטרטרות. ריצ'ארד ראונדטרי ורוברט שאו, ואחיהם שייקה אופיר, אריה מוסקונה והמפיק-בפועל אריק דיכנר, המ-שמש גם כניצב, מבצעים ריצת-מאראתון

גורדון פארקס חיפש שחקן חדש ובלתי-ידוע לתפקיד הראשי בסרט שאפט. טעי-מיו של הבמאי היו עימו, אך הסיבה המכ-ריעה ביותר לחיפוש אחר כוכב אנונימי, מודה היום ריצ'ארד, היתה פשוט חוסר-תקציב.

שאפט הפך להיט בן-לילה, תוך זמן קצר ביותר כבר נישא השם שאפט בפי כל. המוסיקה של אייוק הייס לסרט, שהיה מלווה על טהרת בני הגזע הכושני, זכתה בפרס האוסקר באותה שנה ושאפט הפך לא רק סרט להיט כי אם גם תקליט רב-מכר.

מייד אחר-כך באה ההצעה לשחק בסרט נוסף בסידרת שאפט. ראונדטרי, עדיין מסוחרר מן ההצלחה הבלתי-צפויה, הס-כים מייד. כך נולדה יצירה נוספת אילה שאפט, שגרפה רווחים באותו היקף. שאפט מיספר שניים הביא לריצ'ארד ראונדטרי הצעה נוספת. הפעם — סידרת-טלוויזיה שלמה שגיבורה הוא, כמובן, שאפט האגדי, ההופך עולמות — הכל למען הסדר הטוב והצדק האנושי.

הסידרה הזו מעייפת את ריצ'ארד כהר-גו. בניגוד למצופה, הוא אינו מרוצה כלל מכך שהיא מוצגת כעת בישראל, נמאס לו, פשוט נמאס לו. כבר אחרי צילומי הסרט השני בסידרה הטלוויזיונית הבין כי עשה שגיאה, וכי הוא שונא את שאפט — שהביא לו את הפרסום והתהילה — שינאת-מות ממש. החלטתו הבאה בתור היתה לשנות את דימויו האישי בעיני הקהל, ויהי-מה.

כצעד ראשון מחק את השפם; צעד שני, קיצץ את שערותיו; צעד שלישי — המיס כמה קילוגרמים מיותרים. והרי הוא, המור-צר המוגמר: יפה-תואר, תמיר, צנום ומק-סים — השחקן ריצ'ארד ראונדטרי. הדבר האחד הטוב שהביאה לו סידרת-הטלוויזיה בכל-זאת, ובכך הוא מוכן להור-דות, היה השחקנית קאתי קרוסבי, שניכר בו בעליל כי הוא אוהב אותה מאד. תוכניתם הקרובה של זוג השחקנים המאוהב היא להתחתן ולהוליד ילדים. ניסיונם של ידידי הטוב ביותר השחקן-סידני פואטייה, ושל אשתו ג'ואנה שימ-קוס, הוכיח שילדים מעורבים הם מהיפים והמוצלחים ביותר. אומר ריצ'ארד.

שלוש קומות מתחת ללובי של הר-מלון, בחדריה-שירותים של קומת הר-חנויות במלון, מפורקד הבמאי הישראלי מנחם גולן לכל אורכו על הריצפה, ומחרה-מחזיק אחרי הצלם אדם גרינברג. הם מצלמים את סצינת חדר-החנויות של הסרט

התלמיד
השחקן האנגלי רר ברט שו, מטובי הר שחקנים בעולם, מקבל הוראות ממנחם גולן, בסרט שבו הוא מגלם את ראש כנופיית-השוודים והמוזח המתכנן.

בסרט בשם ששט, על חייו של רובינוון קרוו, לצידו של פיטר אוטול. "העבודה עם פיטר אוטול", אומר רי-צ'ארד, "היתה חוויה. כשאני פוגש בבן-אדם, אני פתוח אליו. קודם-כל אני מציץ לו את עצמי. אם הוא מציץ לי את עצמו, הרי יש לנו בסיס לידידות. אבל אם הוא מעמיד-פנים, העניין אבוד. אני יודע ש-פיטר אוטול נחשב אדם קשה. אבל אני התייחסתי אליו מלכתחילה כאל בן-אדם, לא כאל כוכב. לכן, הקרח בינינו נשבר מייד."

להיט בן-לילה
וכבו של ריצ'ארד ראונדטרי דרך לפני כארבע שנים, שעה שהבמאי

הכוכבים
ידידות התרקמה על בימת-ההסרטה בין ברברה סייגאל, האמריקאית ההיפית, לבין שו, השחקן האנגלי הוותיק והסולידר.

(המשך מעמוד 21)

(המשך מעמוד 13)

העניין עם המישרה הארצית וקילקל את כל העסק. למישרה יש גירסה שונה לחלוטין לגבי מה שהתרחש במכוניתהעיסוי של "אדם", הוא ירמיהו ענתות. כשהביאה המישרה את ענתות עצמו, יחד עם שתי הנערות אותן הוחלט להביא בפני שופט, ואשר שמן נאסר לפירסום מחשש שמא יתנכלו לחייהן, טען החוקר המישרתי, רסר"י יחזקאל נחום, בפני השופט: "תפסנו במקום לקוחות. מפי הלקוחות התברר כי במקום נעשו עיסוי ואוננות תמורת 100 לירות. עיסוי ואוננות כאשר הבחורה ערומה תמורת 150 לירות, ומגע מיני תמורת 200 לירות. נחקר לקוח שבא במגע מיני תמורת 200 לירות. "חקרנו ארבעה לקוחות שעשו עיסוי

נערות עיסוי ברזרי
המישרה מאשרת

עם אוננות תמורת 100 לירות. נחקרה בחורה שעבדה במקום. גם נתפס ושוחזר הגיבור. תפסנו כספים, ותפסנו את היומן של הגיבור. באמצע החיפוש הופיע ירמיהו ענתות וטען כי הוא רק שוכר הדירה. נתפסו מטליות, ושלחנו אותן לבדיקת זרע."

איפה

אלי בולקין?

בשלב זה חטיון התובע לחלל אולם ביתהמשפט פצצה, המסעירה עתה את כל העולם התחתון של תל-אביב. "למישרה ידוע", טענה המישרה, "כי לי ענתות, שהוא בעל עבר פלילי עשיר, יש שותף נוסף. השותף הוא אלי בולקין. אלי בולקין היה גיבור פרשת רצח שושנה פליגלמן בת ה-16, אשר הסעירה בזמנו את הארץ כולה. בסופו של מישפט יצא בולקין זכאי, אולם שמו ידוע היטב הן לעולם התחתון והן לבלישי המרכזי. המישרה עדיין מחפשת את בולקין. ירמיהו ענתות נעצר ל-10 ימים. למרות התנגדותו של עורך-הדין שלו ישעיהו לויט, ואילו שתי הצעירות שנתפסו יחד עם סילביה הובאו בפני שופט, ושוחזרו בערבות עד למישפטן. מולה של סילביה, הבחורה מעפולה, האיר, תודות לכך שבעלה היה שוטר, היא שוחזרה ואפילו לא הובאה בפני שופט. לשאלת כתב העולם הזה, הגיב סגן ניצב משה שרף, דובר מישרת מחוז תל-אביב: "לא הבאנו את סילביה ברי זילי לבית-המשפט אחרי שהיא נעצרה ונחקרה, מפני שהיא חדשה. כך אנו נוהגים גם לגבי בנות חדשות אחרות. היא לא היתה מוכרת לנו מקודם. "אשר לבעלה, רחמים ברוזילי — הוא התחיל לעבוד במישרה ב-13 בדצמבר 1974, והתפטר ב-27 בחודש ינואר 1975. לולא התפטר, היינו מפתרים אותו."

הצליח תמיר לזכות בשני ניצחונות גדולים במילחמתו על הירושה: מכונית-הכתיבה, ונערות המרכז-החופשי. לגבי מכונית-הכתיבה היתה מילחמת-החלוקה קלה. בידי המרכז-החופשי ארבע מכוניות-כתיבה שלמות: שלוש בתל-אביב, ואחת בירושלים. תמיר קיבל שלוש ובידי שוטק נשארה אחת. אולם לגבי הפקידות, אשר לפחות שלוש מהן הן בחורות יפהפיות, היתה המילחמה קשה יותר, כאשר תמיר מסרב לוותר אף על חזית אחת מהארבע. לגבי מזכירתו האישית, נורית חפץ, נערה בתימית, המתגוררת בדירה פרטית שלה יחד עם אחותה, לא היה כל ספק. ברור היה כי היא נשארת עם תמיר. ביום הפילוג הסתובבה נורית במיסדרונות הי כנסת כשהיא חיוורת, ועיגולים שחורים תחת עיניה. כמו הבוס שלה, הבינה את משמעותו החמורה של הפילוג לגבי תמיר, והדבר פגע בה קשה. הפקידה עליוה מסילתי, נערה בריאת גוף וגבוהת-קומה, הוכיחה בעבר את נאמנותה לתמיר, כאשר נעלה מגירות ב' מישרד הראשי ומנעה משוטק כל גישה אליהן. גם לגביה היתה תמיר בטוח. הפקידה השלישית, חנה דסה, צעירה גרושה, המתגוררת עם הוריה ברחוב איי דלסון בתל-אביב, לא יכלה להביע את נאמנותה לתמיר באופן אישי, מאחר ש' היתה רחוקה למיטתה אחרי תאונת-דרכים. אולם, כאשר טילסן אליה תמיר, מיהרה לבשר לו כי היא נשארת איתו. אך לתמיר היה ידוע על פקידה נורית ספת, זו של סניף ירושלים של המרכז החופשי, גלי גילעד. גלי אינה מפורסמת כמו שלוש האחרות, משום שהיא מעדיפה לעבוד במישרד במקום להתחנך בחברייכנסת ובאישים חשובים, אך היא לא פחות יפה מן האחרות. עוד לפני שנפגש תמיר עם שוטק לשיחה מסכמת, הוא הזמין את גלי לשיחה במיזנון הכללי של הכנסת, וניסה להשיג פניע עליה להישאר איתו. גלי הודיעה לו כי היא מעדיפה את שוטק ואולמרט על פניו ועל-פני גוף, והופיעה באופן הפיגנתי למסיבת-העיתונאים שערכו שניים אלה בכנסת.

תקליט

חינם

תמיר יושב עדיין על הטלפון ועורר רך מאות שיחות עם חברי-התנועה, ומשפיע עליהם להצטרף אליו. הוא אינו חוסך את שיבטו משוטק, וטוען נגדו שהוא: "פלגן, שמעולם לא תרם שום דבר לכנסת. חברייכנסת גרוע. אם היה לו מוסר, היה פורש מהכנסת ומחזיר את המנדט שלו." ואילו הקללה הגדולה ביותר, לדעת תמיר, שאותה הוא משמיע נגד שוטק, היא: "חרות'ציק". לגבי אולי מרט מודה תמיר כי: "הוא בחור מוכי שר, אבל לא-ישר ותקע לי סכין בגב, רק בגלל זה שביכרתי את עקיבא על-פניו." אולם גם שוטק אינו טומן ידו בי צלחת. על תמיר ידע להגיד השבוע: "הוא בור חסר-תרבות. מעולם לא קרא ספר טוב, שחצן וקמצן." צעיר חברי הכנסת, אחוד אולמרט, מצטרף גם הוא להשמעות, כשהוא מפנה את חיצו לעבר חברי-הכנסת הצעיר האחר, עקיבא גוף, הידוע גם כזמר. "הוא בדרן ממדרגה שלישית. לא מסוגל להיות עצמאי לדקה אחת. מוכרח תמיד לשרת מישהו." עקיבא גוף עצמו לא היה שותף למילחמת-ההשמעות בין הבוס שלו לבין שני הפורשים. בשבוע-הפילוג בילה גוף ירחי דבש בשארם-אל-שייך, וכשהוזעק על-ידי תמיר חזרה לתל-אביב, מיהר לחשבויר לצרכן. לראות כיצד הוא מצליח בעסקיו. חנויות המשביר לצרכן פתחו במיבצע-מכיר רות מיוחד: לכל הקונה 2 תקליטים מועד נק שי חינם — תקליט אירינגן ובו שנים-עשר שירים בביצועו של גוף, כאשר השיר הראשון הוא שיר-פירסומת להמשך ביר לצרכן.

ברור כי הדי הפילוג במרכז-החופשי יעסיקו את העיתונות עוד זמן רב, כאשר אף אחד מארבעת חברי-הכנסת לא יחמיץ הזדמנות להשמיץ את יריבו או להגיב על השמצת יריבו עליו. עדיין לא ברור עד כמה יוסיף הפילוג הזה לדמוקרטיה הישראלית, אך אין ספק שהוא יספק הרבה צבע לשיחות יושבי מיזנון-הכנסת, וכותרות למדורי הרכילות בעיתונים.

החזון הופך למציאות

והדמיון לעובדה בסרט "החדש העובדת"

שמש ירוקה

SOYLENT GREEN

צרטון לי טיילור, צ'אק ג'וזף, אדוארד ג'י הסטון, יאנג קונורס קוטן רובינסון

הצגת בכורה ארצית

קולנוע "דקל" ת"א — 9.30 — 7.30

חנייה בשפע צמודה לבית-הקולנוע

סרט CIO בצבעים MGM רק למבוגרים

מי צחוק??

לפני שיטילו מס על הצחוק בואו להתבדר עם אלן ארקין גיימס שאן בקומדיה חמשגעת

הנושטרה כושתוללת

Freebie and the Bean

הצגת בכורה ארצית בקולנוע "בן יהודה" תל-אביב

נלבים

עזרת-שעשועים

כלבים בעלי תעודות-יוחסין זפלי שוגי כלבים וגורים ברי-איים, חתולי-בית וחתולתולים, סימפל וטרינרי יומיומי, פנ-סיון לכלבים וחתולים, אמב-טיות נגד טפילים.

אגודת צער-בעלי-חיים, תל-אביב, רח' סלמה 30, יפו. טל. 03-827621

מיבצע מיוחד לחיילים

כל חייל שיחתום בחודש פברואר מנוי על

"העולם הזה"

יקבל הנחה של 40 אחוז

השבועון יישלח רק לדואר צבאי

החל השלב המכריע

במישפטו של יוזם

אחת מפרשיות ההתרמית

הגדולות של דורנו

עדיין קשה לדעת מה היה היקף פעילותו, אך ידוע כבר שרוברס פסחוביץ היה יוזמה של אחת מפרשיות ההתרמית הגדולות של דורנו.

על חלקו המכריע בפרשה זו מבקשת עתה ממשלת שווייץ ממדינת ישראל להסיר גירו לידה. הוא מבוקש על כך שהוציא במירמה 10 מיליון פרנקים שווייציים מן הבנק השני בגודלו בשווייץ, יוֹבִי־אֵס.

הקרב על ההסגרה החל כשנה לאחר שנסתיים השלב המוקדם, ניסיונו של הבנק לקבל את כספו חזרה. היה זה ניסיון שהצליח רק באורח חלקי. נציגו של הבנק בישראל, ערן רדיהרין אליהו מירון, הצליח לשם ידו על רכוש של פסחוביץ המוערך בשני מיליוני פרנקים, כולל וילת-הפאר שלו בסביון.

גיוס העיתונות. לקראת המערכת הימישפטית המתרגשת ובאה, מגייס פסחוביץ את כל האמצעים שברשותו. בין השאר הטיל על איש יחסיציבור מיוחד להשפיע על עיתונאים, כדי שיכתבו נגד ההסגרה לשווייץ.

כך, למשל, לפני שגבתו דברים אלה, פנה כתב העולם הזה אל פסחוביץ בבקשת תגובה. שעות אחדות לאחר-מכן טילפן אל הכתב אלי ניסן, עורך התוכנית חוקר בטלוויזיה. ניסן סיפר כי שמע מפסחוביץ על הדברים העומדים להתפרסם בעולם הזה, ואמר כי ברצונו להסביר לכותב את הניבטים השונים של ההסגרה לשווייץ. ניסן סיפר לכתב כי בשעתו טיפל בפרשיות ההסגרה, לצורך כתבה בטלוויזיה. טיפל גם בפרשת פסחוביץ והוא מכירה היטב. כעת, אמר, הוא מוכן להעמיד את החומר שאסף לרשות הכתב, כדי להקל עליו.

כתב העולם הזה, שמאז החל אוסף חומר על הנושא היה מוטד בשעות הקטנות של הלילה בצילצולי-טלפון עלומיים, פנה אל דן שילון, מנהל מחלקת-החדשות בטלוויזיה, וביקשו לבדוק את דברי ניסן. שילון השיב כי בטלוויזיה אין כל תוכנית העוסקת בהסגרה, אף לא בשלבי הכנה, אם-כי ייתכן שבשעתו טיפל ניסן באיסוף חומר בנושא זה.

בבית-המישפט יודק פסחוביץ טענות מישפטיות, שאותן יציג פרקליטו, אליקים העזני, טענתו העיקרית תהיה, כי פסחוביץ לא עבר כל עבירה לפי חוקי שווייץ. הוא אף הביא עד-מומחה משווייץ, כדי שזה ישכנע את בית-המישפט בטענותיו. **זיוף ציורים ושמורות.** בקשת-ההסרה השווייצית היא בצורת ספר עבה, הי מכיל תצלומי מיסמכים רבים. הבקשה מספרת כי בין חודש נובמבר 1968 לבין אוגוסט 1969 הוציא פסחוביץ במירמה כספים מן הבנק יוֹבִי־אֵס, בצירוף ובמקומות אחרים בשווייץ.

את הסכום העיקרי (10 מיליון פרנק) הוא משך מן הבנק כנגד עירבון שהפקיד בו. עירבון זה היה תמונות, בצירוף אישור של מעריך ידוע, שווייץ של הציורים, לפי חוות-דעתו של המעריך, היה גבוה מן הסכום שמשך פסחוביץ מן הבנק. אך כי אשר נבדקו הציורים, מאוחר יותר, התברר כי הם חסרי-ערך, ולכן לא קיים כלל העירבון כנגד סכום-העתק שמשך.

פרשת הציורים קשורה בפרשה אחרת, שטרם פורסמה, ואשר היא שהביאה לגילוי התרמית. בהתאם לעדות שבבקשת-ההסרה, עסק פסחוביץ גם בזיוף שטרות של חברה קנדית גדולה, יחד עם ישראלים אחרים, בשם משה בריהרברג, ואיטלקי בשם לואיג'י דיליאנו, זייפו השלושה 22 שטרות של החברה הקנדית טריידרס גרופ, בסך כולל של 2.2 מיליון דולרים, והגישום לבנק.

פסחוביץ טוען כי הגישם לגוביניה, וכי לא ידע כי הם מזויפים. התביעה, מצידה, טוענת כי נתן את השטרות כעירבון נגד כסף שמשך. זייפן-השטרות לואיסיפיליס קמוריאנו העיד בבית-המישפט בשווייץ כי זייף את השטרות עבור השלושה, שאותם הכיר בקפה טברה בפרנקפורט, ואשר אמר (המשך בעמוד 31)

אם אתה צעיר

ורוצה לחסוך בוא לעבוד בנמל אילת

לנמל אילת דרושים עובדים עד גיל 35.
אחרי שירות צבאי
ובעלי כושר גופני טוב
למקצוע הסווארות.

בעבודה זו תוכל להגיע
למשכורת ממוצעת של - 1,500 ל"י
נמו לחודש.

ישנה אפשרות להכנסה נוספת
על ידי עבודה בשעות נוספות.

מגורים וארוחות יינתנו לך
בבית הנמל (מלון) במחיר מינימלי
כך שתוכל לחסוך את מרבית משכורתך.
לבעלי משפחות
תינתן עזרה בדיוור לאחר תקופת ניסיון.

כמו כן דרושים
מחסנאים
בעלי ידיעה בעברית ובחשבון.

המעוניינים לעבוד בנמל אילת
יפנו בכל יום שישי
בין השעות 9.00 - 12.00
למשרד הראשי - רשות הנמלים
בית מעיא, דרך פתח-תקוה 74 תל-אביב.

קופסא 4 חדר 426
נא להביא תעודת זהות
ופנקס מילואים.
ניתן גם לפנות בכתב
למדור כח'אדם
נמל אילת - ת.ד. 37, אילת.

לשכת הברסום הממשלתית

רוצה לדעת על
מה מדברים כולם?

קרא את שניים

ספרו החדש של ארנון הדר

הספר שאתה חייב לעצמך!
המחיר הקטלוגי - 20 ל"י

מחיר מיוחד לתקופה מוגבלת - 16 ל"י

להשיג בחנויות הספרים או ישירות ב"ספריית מעריב",
ת.ד. 20208 ת"א בצירוף המחאה ע"פ - 16 ל"י.

בעיות ולבטים
בחי המין

מאת

הד"ר מרדכי זידמן

חוצאת רשפים

חקליסים לאסכנים

חיסול מלאי תקליטים קלאסיים
תוצרת חוץ

במחיר מיוחד!

19.75 ל"י במקום 45 ל"י

גיטבורג מוסיקה
רח' אלנבי 48, תל-אביב
טל. 57773

כך פועלת ההסברה הפלסטינית:

ברגע זה הגיע למקום חתול שחור. על מה אתם מדברים? שאל החתול. האם ראית יונה לבנה קטנה? שאלה אותו ה' יונה. הלוואי שהייתי רואה! אמר החתול. משום שאני היא היתה כבר בקיבתי. היונה המשיכה לעוף. כאשר ירדה הח' שיכה חזרה היונה לקינה ושם, להפתעתה, מצאה את בתה. צהלה היונה: את כאן! היכן היית כל הזמן? השיבה היונה הק-

סיפור. הסיפורים הם, לכאורה, תמימים, לקוחים מאגדות העולם ומישל-העמים. הם מלווים באיורי-גראפיקה מודרניים, הם מושכים תשומת-לב מיידית. הקורא הנוטל אותם לידו אינו מבחין כלל שמדובר כאן בתעמולה כלשהי. הנה, למשל, החוברת הנושאת עליה את השם: היונה הלבנה. וזו לשון הטכסט הר' מלווה את ציוריה הצבעוניים: "יונה

THE SPIRIT OF THE HORSE NEVER DIED HO-WEVER. HE PRAYED THAT SOMEDAY, SOME-HOW, HE WOULD RETURN TO THE LAND OF HIS BIRTH AND NEIGH A WARNING TO ALL HIS FRIENDS, "NEVER GIVE UP YOUR FREEDOM FOR A SINGLE DAY!"

סיפור הסוס שני ציורים אלה (למעלה ומשמאל) לקוחים מתוך חוברת ציבעונית תמימה, המספרת את סיפור הסוס שהסכים לוותר על חרותו ולעבוד למען סוחר. בסופו של דבר ניסה הסוחר ללמד את הסוס לעבוד מבלי לאכול. מוסר-ההשכל בסופה של האגדה: "אם הפכת לעבד פעם — תהיה עבד תמיד."

שלגיה, סינדרלה והשפן הקטן מתגייסים לאנל-פנתח

טנה: ברחתי מהבית. איך יכולת לברוח מאמך האהבת אותך? שאלה האם היונה. רצייתי לראות את העולם ולזנוק-מה איך בדתי את דרכי! אמרה היונה הקטנה. ואיך מצאת את דרךך חזרה לקן? שאלה האם. באמת אינני יודעת! השיבה היונה הקטנה. הסבירה היונה לבתה: כל אלה ש' עזבו את בתיהם ואיבדו, יוכלו לחזור, משום שאהבתם לבתיהם תביא אותם חזרה לקיניהם."

עד כאן לשון הסיפור הילדותי, ללא פרשנות, ללא מוסר-ההשכל מוכתב. רק כי שמבחין הקורא ביוצרי החוברת ובהוצאה שהוציאה אותה לאור, הוא יכול להבין כי מדובר כאן בתעמולה פלסטינית. תאמר זכריה כתבה את הסיפור. עבדאללה ריז' האללה עיטר אותו. וההוצאה שהוציאה אותו ומפיצה אותה ברחבי תבל היא ה' צאת דאר אל-פאחא אל ערבי בבירור.

ייתכן שסיפורי אגדות הילדים, כמו סיני דרלה, שילגיה וסיפור השפן הקטן ששכח לסגור את הדלת, משמשים אומנם לצרכי חינוך במחנות הפליטים הפלסטיניים. כפי שטוענת ההוצאה לאור, שכן כמה מאגדות אלה מסתיימות בלקח ברור: זכורו של הפלסטיני היא להילחם על ביזו. אולם החוברות המהודרות, שאי-אפשר לא להתפעל מהן, מופצות ברחבי-העולם באנגלית, בצרפתית ובספרדית, "להנאתם של ילדי העולם", כפי שכותבים מפיצי ה' חוברות. אין ספק: חומר תעמולה מסוג זה וברמה כזאת מצריך משאבים אדירים. אולם מילבד ההשקעה הכספית גיכרים בחוברות-התעמולה המוטוות כסיפורי-יל' דים תמימה גם הרבה כישרון, תכנון, מח' שבה יתבנה פסיכולוגית.

פעם היו תכונות מעין אלו מודבקות ארי טומסית לג'ניוס היהודי. היום יכולה ה' הסברה הישראלית והיהודית בעולם ללמוד הרבה מ"העבודה הערבית" הנעשית בת' חום האסכרה והתעמולה.

לבנה נחתה על גדת. הנהר כשהיא מת' יפחת בקול. ראתה אותה דגה ושאלה אותה: מדוע את בוכית? האם אינך חשה בטוב? השיבה לה היונה: 'אני בוכה מפני שכאשר חזרתי אל קיני, לא מצ' אתי בו את בתי. אני מפחדת שהיא תעתה בדרך הביתה.'

אני אעזור לך, ואחפש אותה בנהר, אמרה הדגה. תודה לך, השיבה היונה, אבל את לא תמצאי אותה שם. ציפור עם שתי כנפיים לא תוכל לחיות במים. המ' שיכה היונה לעוף ולחפש את בתה. היא עפה מעל לשדות. לפתע ראתה חמור אוכל חציר. נחתה היונה לידו ושאלה אותו אם ראה יונה קטנה. איזו שאלה סיפסית' אמר החמור. האם ראה מישהו אייפעס חמור המסתכל לשמיים? אני מסתכל תמיד לאדמה, כדי לראות היכן צועדות רגלי'

הארבה בא ציור זה לקוח מתוך חוברת-הסברה פלסטינית המופצת ברחבי העולם והמעידה כיצד גייסו הערבים את כל אמצעי-התעמולה המודרניים לרשותם. בסיפור, הנושא את הכותרת, "הארבה בא" אין תעמולה ישירה.

Contribute to the "ARAFAT BURIAL FUND"

Hitler slaughtered 6 million Jews under the disguise of "Arbeit Macht Frei" (Labor Makes Freedom). Arafat & his henchmen butcher Jewish children under the euphemism of a Palestinian Democratic State.

HELP US! HELP JEWS!!!

Make Checks payable to:
JEWISH DEFENSE LEAGUE
1133 Broadway, New York, N.Y. 10018

התליין מודעה של הליגה להג' נהייהודית מבליטה את ההבדל בין החסברה היהודית לערבית.

מחיר קודם!

לאור ההצלחה והדרישה הגדולה אנו ממשיכים ומאפשרים לכל הצרכנים ש- לפני הפיחות לא הספיקו לרכוש טל- וויזיה, לקנות עד 15.2.1975*) במחיר שלפני הפיחות מקלט טלוויזיה חדיש, עם כל השיכלולים האחרונים.

(*) או עד גמר המלאי.

2990

5 שנים אחריות חנם לחלקי חילוף
(אם יתקן בשרותי פילוט)

להשיג בחנויות חשמל בכתובות הבאות:

ר"מ: 66 הרצל	ת"א: ארלוזורוב 53
חולון: סוקולוב 120	ת"א: הרצל 68
מ"ת: חפץ חיים 2	ת"א: סלומון 20
ב"ב: רבי עקיבא 33	ת"א: החגנה 71 (חתקה)
בתיים: רוטשילד 36	ירושלים: הלני המלכה 1
ב"ש: העצמאות 27	חיפה: האן, שרה 4

פ.י.ס.

קוסמטיקה לנעלים?

*אפשרי בהחלט!

עם התכשירים המקוריים תוצרת אנגליה לצביעה, צחצוח, חדוש ונקיטת נעלי עור זמש, ואבזרי שמירה לנעל

שיווק: איריסקה בע"מ, החשמל 19, ת"א, טל. 624865

במדינה

(המשך מעמוד 29)

רו לו כי הם עוסקים במסחר עם ישראל. פרשה זו התגלתה כאשר שלח הבנק את השטרות לבדיקה לחברה הקנדית ונתגלה כי הם מזויפים. בעקבות זאת נבדקו גם הציונים ונתגלו כחסרי-ערך. עקיפת העיקול. פסחובין הגיע אר- זה ופתח חשבון משותף לו ולאשתו אל- זה, בבנק לאומי בכפר-סבא (שם התגוררו הוריו). חשבון זה מורה על העברות של מיליוני פרנקים במזומן לגרמניה, עבור אישים שונים. ביום בו הוטל עיקול על רכושו, הועברו 200 אלף פרנקים לגרמניה. פסחובין התגורר בסביון, בוויולה מפואר- רת שלא היתה רשומה על שמו, והחל עוסק בעסקים שונים. הוא ניראה לעיתים תכופות במיסעדה המפוארת אל-סיד, ש- שופצה בסך של 200 אלף לירות. אולם המיסעדה רשומה על שם חברה בשם ל. א. ה. קונטיננטל, שפסחובין אינו מ- סיע בה כלל.

מנהל-המיסעדה העיד כי הוא מקבל הוראות מעורך-הדין חיים מאירי, שהוא עורך-הדין של פסחובין. סופר גם, כי ברכישת אל-סיד עסק ישראלי בשם מרסל הורוביץ מפרנקפורט, שהיה מעורב, לפי חודשים אחדים, יחד עם פסחובין, בהבא- תו ארצה של הקבלן הבורח אברהם גונן. בחדש ספטמבר 1973 קיבל בנק יר-ב- אס צו-עיקול על כל רכוש של פסחובין, לשם החזרת הכספים. בין השאר עוקלו חפציו-ערך שונים שנמצאו בוויולה בסביון. אך זמן קצר לאחר-מכן הבריה פסחובין חלק מן החפצים המעוקלים למיסעדת אל-סיד, הכניס במקומם לביתו חפצים אחרים, חסרי-ערך.

השיב המכריע. הדבר נודע לעורך- הדין מירון, נציגו של הבנק השווייצ- וזה הגיש קובלנה פלילית נגד פסחובין ונציגיו, על הברחת רכוש מעוקל. המיסטרה פתחה בחקירה שיכלה לגרום לצרות רבות. פסחובין התפשר עם נציג הבנק, הסכים לתת את הווילה (שלא היתה רשומה, כאמור, על שמו), ועוד רכוש, תמורת ביטול הקובלנה. בימים אלה החל מתברר בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב, בפני השופטת חנה אבנור, שלב-ההסגרה במישפט של רור ברט פסחובין, שלב זה עשוי יהיה להכ- ריע את גורלו.

כנסת

זמנות ומריבות

פערה בוועדת

אש"ד-קרמון

ישיבת ועדת-הכספים של הכנסת, שני ערכה ביום השישי האחרון בבניין בנק ישראל בתל-אביב, היתה קצרה מהרגיל. הי- ישיבה, שהחלה בשעה 10 בבוקר, עמדה להסתיים בשעה 11.20.

יוש-בראש הוועדה, ח"כ ישראל קרגמן, ראה שאין לו רוב להעביר מיספר תחל- טות, מאחר שח"כ המפד"ל אברהם מלמד החליט להצטרף באותה ישיבה להצבעת האופוזיציה. קרגמן עמד לסיים את הישיבה, מרבית הנוכחים כבר קמו ממקומם, כאשר לפתע נפתחה הדלת בסערה גדולה. בפתח ניצב חבר-הוועדה ח"כ ד"ר יהודה בן-מאיר, מצעירי המפד"ל. כדרכו אחר בן-מאיר לישיבה, וכשנסכנס בסערה, אי- פילו הרים את ידו כדי לבקש את רשות הדיבור, מבלי שיידע כלל מהו נושא הדיון. ישיבות ואש"ל. חברי-הוועדה פרצו בצחוק, ובן-מאיר הבין כי משהו לא בסדר. כאשר התברר לו כי הגיע לסופה של הישי- בה, התרגז. "אני לא מסכים שהישיבות תהיינה כלי-כך קצרות", קרא לעבר קרגמן, "אתה סוחב אנשים מכל רחבי הארץ לישי- בות רק בשביל דמי האש"ל שלך?" כיוון מקבלים יוש-בראש הוועדה וכל חבריה את דמי-האש"ל שלהם לפי מיספר הישיבות שבהן הם משתתפים, ובכנסת נהוג לכנות את ישיבות ועדת-הכספים, הנערכות מדי- יום-ביומו, כישיבות אש"ל-קרמון.

קרגמן התרגז. "לא מספיק שאתה מאחר בשעה וחצי, עוד יש לך החוצפה לדבר? חוליון שכמוך!" קרא. בן-מאיר לא נשאר חייב. הוא הורה לקצרת הוועדה, שכבר ארזה את ניירותיה, לרשום בפרוטוקול כי הוא נגד נעילת הישיבה, וכי מגמתו של היוש-בראש בישיבות אלה היא רק לקבל אש"ל. קרגמן התרגז, והורה לקצרת לרשום כי בן-מאיר אחר בשעה וחצי. משך חצי-שעה התווכחו השניים על חודה של רבע-שעה, כשכל חברי ועדת-הכספים נהי- נים מ-סינמט בלש."

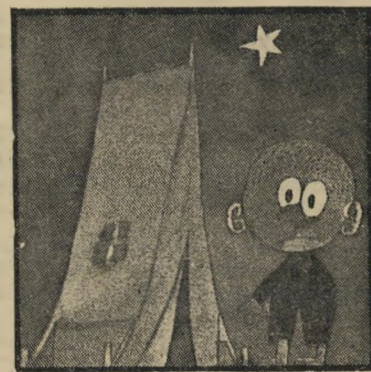
"לתרנגולת יש בית. ביתה של חתר- נגולת הוא הלול." כך פותחת חו- ברת תעמולה פלסטינית צבעונית, מאוירת בגרמפיקה מודרנית, שבמבט ראשון אינה נראית כלל כחומר-תעמולה.

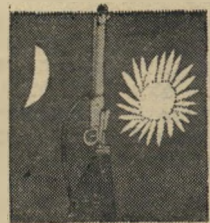
"לשפן יש בית. ביתו הוא המאורה," נמשכת המעשייה, הנראית כסיפור- לילדים. "לסוס יש בית. ביתו הוא האורות. החתול אוהב לשוטט ברחובות, אבל גם לו יש בית שאוהב וגאה בו."

"לכל אחד יש בית. בית הוא המקום שבו מוצאים שלוה ואושר..." מסיימת החוברת את ההקדמה, לפני שהיא פותחת במסר-ההשכל המתחייב מ- אמת חיים זו לגבי הפלסטינים.

"פלסטיני אין בית. האוחלים ותמיב- נים שבהם הוא גר אינם ב-יתו של הפלסטיני הוא בפלסטין, אבל הוא אינו גר בביתו כיום. אויבו של הפלס- טיני הוא זה שכבש את ביתו."

HOW CAN THE PALESTINIAN REGAIN HIS HOME? BY STRUGGLE AND SACRIFICE A PALESTINIAN CAN REGAIN HIS HOME. A PALESTINIAN WILL RETURN HOME. FOR THE PALESTINIAN HOME BELONGS TO THE PALESTINIAN.

חסימות של חוברת-התעמולה הפלסטי- נית: ביתו של הפלסטיני שייך לפלסטיני.

איר מעשתגע עס

רוצה לומר, קרא בחתרנושות, "שביגלל טירופס של כמה מנחגים מיקריים סבלנו אלמייס שנים של גלות ורדיפות?"
זוהי שאלה המחויבת תשובה. לא רק כדי להבין את העבר, אלא בעיקר כדי לעמוד על הסכנות הנוראות הקמונות בהתפתחויות מסוימות בחווה.

אורי אבנרי

לפני כמה ימים שוחחתי עם אחד מראשי המדינה על ענייני דיומא. דיברנו על האפשרות שמערך-כוחות לאומני-דתי יגיע לשלטון במדינה, ויביא לחורבן בית שלישי. הערתי כי כבר היו דברים מעולם, שהרי הבית השני הגיע לקיצו באותה דרך.

האיש פקח את עיניו בתדהמה, כאילו לא חשב על כך מעולם. "האם אתה

בית השני חרב ביגלל שינאת-חינם. מילחמות-יהודים סערו בין חומות ירושלים הנצורה, אח קם על אחיו, ועל כן הצליח האוייב לכבוש את העיר ולהחריב את בית-המקדש.
כך למדנו כולנו בבית-הספר. סיפרו לנו זאת מאות פעמים, כאמת היסטורית שאין להרהר אחרית.
וכמו הרבה, "אמיתות היסטוריות", היא מתמוטטת כרגע שמת-חיים להרהר בה רציניות.

האם חיתה נטושה או מילחמת-אחים בין היהודים? בוודאי. המורדים הקיצוניים לחמו במורדים המתונים. תקיצוניים יותר לחמו בקיצוניים פחות.
יוסף בן-מתתיהו לחם ביוחנן מגושי-חלב, ומלך היהודי אגריפס, ידיד הרומאים, לחם בשניהם. האדומים לחמו בירושלמים. בתוך ירושלים קמה האוכלוסייה, בהנהגת

חורבן הבית: המנורה על שער-הניצחון של טיטוס

הכתן הגדול, על הקנאים, והטילה עליהם מצור בבית-המקדש. שימעון ברגיורא לחם ביוחנן, ויוחנן באלעזר בן-שימעון. כל אלה שחטו איש את רעהו, חטאו ושרפו, עד לרגע שבו החלו אילי-המצור של הרומאים הולמים בחומת העיר ממש.
הסיעות השונות השמידו חלק מן המזון שנצבר לשעת מצור, ורבים מטובי הלוחמים נפלו לא בחרב הרומאים, אלא בידי אחיהם.
כל זה נכון. ואולם —
ואולם, האם היה גורל המלחמה משתנה אילו היו כל היהודים בארץ מאוחדים? האם היתה ירושלים ניצלת אילו התאחדו כל הקנאים, וכל העם היה סר למרותו?
בקיצור: האם היה ליישוב היהודי בארץ-ישראל דאז סיכוי כלשהו, גם במצב איריאלי של אחדות לאומית, לנצח את רומא?
התשובה מובנת מאליה, ללא צל צילו של ספק:
לא.

מלחמות-האחים הכתימו את המרד היהודי. הן בוודאי הקלו על ניצחון הרומאים. אולם תוצאתה של מערכה זו, אחרי שהתחילה, לא יכלה להיות מוטלת בספק אף לרגע קט. היתה זו מערכה אבודה מראש, שלא יכלה להסתיים אלא בדיכוי המרד, כיבוש הארץ, לכידת ירושלים, היסוד הקהילתי היהודית וחורבן בית-המקדש.

„בדם ואש יהודה נפלה“

אנחנו גדלנו בארץ בצל המיתוס הגדול של מרד הקנאים. לימדו אותנו להעריך את גבורתם, את העוזם „מעטים מול רבים“, את החלטתם הנחושה להיות כבני חורין — או למות.
„קמנו שבנו, צעירי אונים, / קמנו שבנו, אנחנו ביריונים, / לכבוש את ארצנו בסער מלחמה, / לגאול את אדמתנו ביד רמה. / בדם ואש, / יהודה תקום תקום...“ כך שרנו כשהיינו נערים, כשלכנו שופע גאווה ונעלינו רוקעות בסך על כבישי פלשתינה (א“י).
„היו לנו הגיבורים / בריכוכבא והמכבים...“ וכך הלאה. בבית-הספר, בתנועת הנוער, במחתרת, העבירו לנו ענייני הצעירות את הדמויות הסגוגניות של אלעזר בן-יאיר, שימעון ברגיורא, יוחנן מגושי-חלב וחבריהם, ונטעו בליבנו את הרצון להידמות להם.

מאת

אורי אבנרי

אך מעולם לא שמעתי משהו — בבית-הספר, בתנועה, בספרייה-היסטוריה — מציג את השאלה הראשונה המתבקשת לגבי מרד הקנאים:
מדוע הכריז היישוב היהודי בכדי מלחמה על רומא?
ההיגיון אומר שזוהי, בעצם, השאלה הראשונה החייבת להישאל. אולם, כאילו בהסכמה אילמת, אין היא מועלית לעולם.
וממילא גם אין משיבים עליה.
המרד מתואר כדבר מובן מאליה, שקרה והיה צריך לקרות. התיאורים מוקדשים לגבורתם העילאית של היהודים — גבורה שגם הרומאים הודו בה בפליאה, ושאפשר לינוק ממנה השראה גם כיום.
אולם גבורה טיקאית אינה הוכחה לתבונה. מה היתה התבונה שבחברות המרד הגדול?

זבוב נגד פיל

בזכור לרגע את הנסיבות ההיסטוריות של „המלחמה היהודית“. בצד האחד: היישוב היהודי בארץ. לא כל העם היהודי, ולא כל הארץ. בצד השני: האימפריה הרומאית. לא מעצמה עולמית בלבד, אלא המעצמה היחידה בעולם התרבותי דאז.
אילו הכריזה מדינת-ישראל היום מלחמה על ארצות-הברית, היה זה מעשה-טירוף. אילו הכריזה מלחמה על ארצות-הברית וברית-המועצות גם יחד, היה זה טירוף כפול ומכופל. אולם פערי-הכוחות בין ישראל הריבונית לבין מעצמות אלו הוא כאילו-כאפס לעומת המער שהיה קיים בין היישוב היהודי הקטן, חסר הצבא, לבין האימפריה הרומאית.

היהודים ישבו אז רק בחלק מן הארץ, בעיקר ביהודה ובגליל. הצטרפו אליהם האדומים. עריה-חוף היו ברובן בידי „יוונים“ — בני עמים שונים שאימצו לעצמם את תרבות-יוון. השומרון היה בידי העם-האח, שעמו היו היהודים מסוכסכים מאז ימי עורא ונחמיה. היהודים מעבר-לירדן סרו למרות המלך אגריפס. שהעמיד את צבאו לרשות הרומאים. אך לא השתתפו במרד הקנאים. טיבריוס אלכסנדר, המושל היהודי שני שלישים של העם היהודי כבר היו אז מחוץ לגבולות הארץ — בארס-נהריים, בפרס, באלכסנדריה, במצריים, ברומא עצמה ובכל רחבי העולם התרבותי. רבים מהם היו שקועים בסיכסוכי-דמים עם שכניהם, בערים המעורבות, כשהם טובחים וגטבחים חדשים-לבקרים. אך הם לא השתתפו במרד הקנאים. טיבריוס אלכסנדר, המושל היהודי של אלכסנדריה, היה אחד מעוזרי הראשיים של המצביא הרומאי, אספסיינוס. זה היה, עליכן, המחנה היהודי: תושבי הערים והכפרים של יהודה והגליל, יחד עם האדומים, ללא אירגון צבאי של ממש, ללא גייסות מאומנים, ללא נשק יעיל, ללא שילטון לאומי יציב, ללא שליטה על שטחים גדולים מארץ גם בימי-הזוהר של המרד, קודם בואו של אספסיינוס בראש לגיונותיו.
ומולו: האימפריה שחשתרעה משולי מידבר סהרה ועד לגדות הריין ותדאנובה,

ממימי הפרת ועד לערפילי סקוטלנד. קיסרות בעלת צבא סדיר עצום. פאומן ומתורגל, מוכן בכל עת.

כל זה היה ידוע, כמובן, גם למורדים עצמם, ערב הכרזת המלחמה. פלאחיוס יוסטוס (הוא יוסף בן-מתתיהו, מראשי המרד בראשיתו, הרפתקן, בוגד, נוכל ותיסטוריון) מביא, בסיפורו על המלחמה, נאום ארוך, שנישא באוזני ההמונים בירושלים בפי המלך אגריפס. המלך מנה אחד לאחד את כל העמים המפוארים הסרים למרות רומא, ואינם מעלים על דעתם למרוד בה, וקרא: "...היכן האנשים, היכן כל-יחנשק, שאתם סומכים עליהם? היכן הצי, שיטאטא את הים הרומאי? היכן הכסף למימון המערכה? וכי סבורים אתם שהינכם יוצאים למלחמה במצרים או בערבים? הביטו נא באימפריה רחבת-הידיים של רומא, וראו-נא את חוסר-האונים שלכם! הרי כוחותינו נחלו לא פעם מפלות אף מידי שכנינו, בעוד שהנשק הרומאי ניצח את העולם כולו! ...הבה נכיר במציאות! האם עשירים אתם מן הצרפתיים, חז' קים מן הגרמנים, חכמים מן היוונים, רבים מכל אוניות העולם?"

ייתכן שאחרים מכס מדמים לעצמם כי המלחמה תתנהל עליפי כללים מוסכמים, כי הרומאים יסבירו לכס פנים אחרי ניצחונם, וכי לא יבקשו למד אתכם לקח. למען יראו עמי העולם וייראו, עלי-ידי שריפת עירכם הקדושה והשמדת עמכם כולו. ...לא רק לנו, היהודים החיים בארץ, צפויה הסכנה, אלא גם לכל היהודים החיים בערים אחרות, שהרי אין איזור בעולם שאין בו מושבה יהודית. אם תצאו למלחמה, כל אלה ייטבחו עלי-ידי יריביהם, ובגלל איזולתם של מעטים, יישפכו נהרות של דם יהודי בכל עיר-..."

ייתכן שהדברים אינם אותנטיים, ושיוספוס שם בפי המלך היהודי נאום שחיבר לאחר-מעשה. אך גם בילעדיז היה המצב גלוי לכל בר-דעת, קודם המעשה. כיצד, אפיכר, הוחלט על המרד? מי החליט? היכן? מתי?

למות בלי לכבוש את ההר

ה תשובות לכל השאלות האלו שרויות בערפל. מעטות התקופות בימיי-קדם שר עליהן יש עדויות כה ממצות כמו זו דווקא. ובכל זאת — תשובות אין. מדוע? האם משום שמה דוריי-דורות מתחמק מהן עמנו? יוספוס שלא היה עדי-ראייה בלבד, אלא גם השתתף במאורעות עצמם, כפוליטי-

מלחמת הקנאים בספרו של יוספוס *

קאי צעיר ושאפתני, טוען בתיאורו המפורט שהמלחמה פרצה בגלל מיגרש בקיסריה. מעשה בחלקת-אדמה של יונו, שהיתה סמוכה לבית-יכנסת יהודי, וביגללה התלקח סיכסוך.

"במשוואה לאסונות הנוראים שהביאה המלחמה, העיזה שנת ה'י' תה זעירה", מציין יוספוס עצמו.

בפרק אחר מייחס יוספוס את פרוץ המלחמה להחלטתו של אחד אלעזר, בנו של הכהן הגדול, ששיכנע את הכהנים בבית-המקדש לאסור קבלת מתנות וקרבות מידי נוכרים. כתוצאה מכך הוסקה הקרבת הקורבן לאלוהים לכבוד רומא והקיסר, כפי שהיה נהוג, והדבר היה כהכרזת-מלחמה.

האם גורמה המלחמה בגלל מעשי השחיתות והעריצות של הנציבים הרומאיים? הם לא היו שונים מן הנציבים במאות מחוזות אחרים של האימפריה, שהיו כולם מושי-חמים פחות או יותר, ורודפי-בצע פחות או יותר. פוליטיקאי רומאי היה גאלץ לבזבו הרבה כסף על שקיבל מינוי כזה, ובתגונו ליעדו השתלל לסחוט את נתיניו כל-ימיו. אך עמים אחרים, שסבלו ממכה זו לא פחות לא מרדו.

האם קוממו הרומאים נגדם את תושבי הארץ עלי-ידי התעללות ללא-נשוא באמנותם

שלישי העולם: סנאטורים רומאיים (במיזבח ברומא)

הדתית? לא-דווקא. הרומאים היו אמונים על תורת השילטון, וידעו שכדאי להם לטפח כל פולחן דתי מקומי. בניגוד לאנטיוכוס אפיפנס, גילו סובלנות רבה בענייני דת. אכן, בולט לעין ההבדל העצום בין מרד החשמונאים ובין מרד הקנאים. לא רק מרחק של עשרה דורות מפריד בין שניהם. החשמונאים מרדו נגד דיכוי דתי בלתי-נסבל. היה להם מנהיג מוכר בכל שלב משלבי המאבק. הם לחמו בממלכה חלושה, מנוזלת, מפולגת ומתפרקת. הם גילו כישרון פוליטי רב, ידעו לנצל את המאבקים בין הפלגים היריבים במחנה האוייב, ובר-בזמן לקשור קשרים עם רומא הרחוקה, שכווכבה אך תחל דורך באופק.

הקנאים, לעומת זאת, אסרו מלחמה על אויב חזק ומגובש, כאשר המצב בארץ היה קשה אך נסבל. הם פעלו ללא כעלי-ברית, ללא אר' ריינטציה על מעצמה כלשהי. וכאמור — ללא מהיגות הראוייה לשמה.

אפילו מרד בריכוכבא, כעבור פחות מ-70 שנה, שהיה לא פחות מטורף ממרד-הקנ' אים, נערך לפחות תחת מנהיגות מאוחדת ויעילה, ותוך שיתוף-פעולה עם רבות מן הקהילות היהודיות שבחוץ לארץ.

האם פרץ מרד הקנאים מפני שאהבת-החירות היהודית לא ידעה מעצור? אם כן, כפי ששאל אגריפס בנאומו, מדוע קיבל היישוב היהודי בורעות פתוחות את סומפסוס, בבואו ארצה בראש ליגיונותיו?

זאת ז'בוטינסקי, שעשה לא מעט לטיפוח הרומנטיקה של המרד, סיים את הימנון תנועתו במלים: "למות או לכבוש את ההר! / יודפת, מסדה, ביתר". אולם אלטרנטיבה כזאת לא היתה קיימת מעולם — לא ביוסף, שנכבשה אחרי מצור אכזרי, לא במצדה, שהחזיקה מעמד ללא תוחלת עד להתאבדות הקיבוצית, ולא בבית-הר, שגורלה נחרץ מראש.

אפשר היה רק למות. לא היה כל סיכוי לכבוש את ההר. כל אלה היו מיבצעי-התאבדות לאומיים.

מיגרש בקיסריה

מ תי נחרץ דינו של הבית השני לתורכן? מתי הוחלט לפתוח במרד הגדול, חסרי התוחלת, נגד מעצמת העולם?

מבחינה דרמטית, מוטב היה לתאר כנס היסטורי של ראשי הקנאים, שבו נתקבלה ההחלטה הגורלית. אולם לא היה כנס כזה, ושום החלטה כזאת לא נתקבלה מעולם.

המרד פרץ, כאילו, באקראי, מעצמו. מעשה גרר מעשה. התנגשות קטנה עם השילי טון הביאה להתנגשות גדולה יותר. עד שיום אחד, בלחם המאבק, עבר העם את הגבול שממנו אין שיבה. זה היה כנראה בנובמבר שנת 66 לספירה, כאשר מסע-העונשין של הנציב הרומאי קסטיוס הובס עלי-ידי לוחמים יהודיים בלתי-סדירים בשערי ירושלים, והושמד במנסותו לבית-חרון.

החלטה המרד לא נתקבלה בפנהדרין, או באחת המיפלגות הגדולות — הצדוקים והפרושים. לא הכוהן הגדול נתן את האות, ולא כל מנהיג לאומי מוכר אחר. הדבר פשוט קרה, בהסכמה ספונטאנית, תוך תגובה על המאורעות.

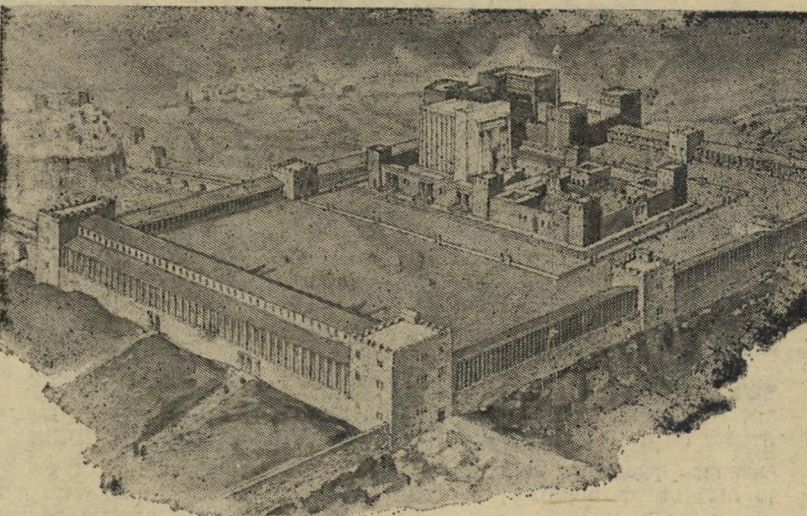
יוספוס, שניצל את סיפורו לפריעת חשבונות אישיים, מנסה להציג תמונה פשטי-גית: קבוצות של קנאים מטורפים, בהנהגת בני-בליעל תאביר-שררה, הטילו את חיתיתם על העם ואילצוהו לצאת למלחמה. אולם אף תיאורו של יוספוס עצמו מפרץ תמונת מגמתית זו. ברור כי לפחות בשלבים הראשונים של המרד תמכו בו גם היסודות המתונים בציבור, ומנהיגיו המוכרים. מלחמות-האחים לא היו בין שוחרי-שלום, שהרי נגדו למרד, ובין שוחרי-המרד. הן גיטשו בין מיפלגות וכתות שונות, שכולן כאחת דגלו במלחמה. מה ושמ תבעו אורחיה של עיר נצורה לפתוח את השערים בפני חרר מאים, תחת להפקיר את עירם לכיבוש ולחרבן. אך גם תובעי כניעות מקומיות כאלה לא כפרו במרד כולו.

ככל שנמשכה המלחמה, והמצב נעשה גושא יותר, כן גברה כמובן חשפתם של

הלוחמים הקיצוניים, שהתקבצו סביב אישים כאריזמטיים עזירצונו. אך רובם של אלה היו בראשית המרד, מנהיגים מקומיים בלבד. **אין, איפוא, מנוס מן המסקנה שהיישוב כולו נאחז בריבוק המרד, ורק לקראת אבדונו כמרצת-אמוק חסרת שיקול והיגיון.** אם להשתמש בדימוי מודרני: היישוב דמה למטוס שנכנס לסיחורר, ואין עוד אפשרות לשלוט בתנועתו. תאוצת הנפילה גוברת מרגע, עד לתרסקות.

„עצרו את העולם...“

דבר אחד ברור: לא חסרו ביישוב היהודי מנהיגים מוכשרים. להיפך: מאז הכיבוש הרומאי ועד לחורבן הבית היה היישוב היהודי בארץ משופע במדינאים. הכוללים שבהם היו בני השושלת האדומית — אנטיפאטר, הורדוס, אגריפס הראשון וחסני. לפחות שלושת הראשונים היו גאונים מדיניים. הם הצטיינו בכל התכונות שהיו דרושות למנהיגי עם קטן בתוך אימפריה עולמית. כאשר המטרה היא להחזיק מעמד, לשמור על מירב השליטון העצמי, לשגשג מבחינה מדינית, כלכלית ותרבותית. הורדוס הגדול היה מיפצת כדמות אדם, אבל דעםישראל היה מתת מן השמיים. בתמרנו בין השליטים היריבים כרומא, הציג את היישוב מפורענות, הכטיח לו אוטונומיה מרחיקת-לכת, הרחיב את גבולו המדיני ובנה את בתי-המיקדש המפואר שהרחים את העולם. אולם ליהודים היתה אנטיפאטיה לאנטיפאטר. הם שנאו את הורדוס, זילזלו בנכדו ובזו ליגו, אותו אגריפס שהזרים בפני ההתמרדות. כל המעלות והיתרונות של שיל-טון הורדוס לא עמדו לו. בהיותו אדומי, בן שבט שגוייר רק לאחרונה בכוח. אחרי כיבוש ארצו בידי החשמונאים, לא נתקבל הורדוס כיהודי כשר למהדרין. הורדוס היה ריאליסט עילאי. הוא ביקש לכונן שיטה, שהיתה מאפשרת להקליה היהודית להיות במציאות הקיימת. הוא יצר קשר ישיר בין ירושלים ורומא. מנע את שילטון הנציבים הרומאיים החמסנים, הוריד עד למינימום את התערבות מעצמת-העל. הוא לא הכיר רק במציאות הגיאופוליטית של כוחות חומריים, אלא גם במגמה הקוסמופוליטית של ההתפתחות התרבותית. תחת שילטון רומא משטה תרבות עולמית חדשה, יוונית-לאטינית, שקלטה יסודות תרבותיות רבות. הורדוס ביקש לשלב את שתי התרבויות — העולמית והיהודית, בית-המיקדש והאמפיטאטרון. מבחינה זו דמה הורדוס להרצל ולרוח הציונות המודרנית. הוא לא ביקש לשחות נגד הזרם העולמי, אלא עימו.

שיחזור בית-המיקדש בימי הורדוס

כל זה נדחה עליידי היישוב היהודי, באקט לאומי מודע. הורדוס לא היה רק שנוא כאדם, אלא כל שיטתו והשקפתו היו לזר. היישוב לא רצה להסתדר עם העולם, לא מבחינה מדינית ולא מבחינה תרבותית. קו ישר מחבר את האבות, שנאו את הורר דוס והבנים, שיצאו למרד בנציבים שבאו במקומו. היהודים בארץ התמרדו לא רק נגד השליטון של רומא, אלא גם נגד ההתפתחות התרבותית של כל העולם. הם פרשו מן הציבור העולמי, מכל הבחינות. העולם כולו צעד בכיוון אחד, היישוב היהודי סטע בכיוון ההפוך. העולם צעד לקראת רציונאליזם גובר, היישוב היהודי בארץ שקע במיסטיקה דתית-לאומית, משיחית, אנטי-רציונאליזם. **הסיסמה יכלה להיות: עצרו את העולם, אנחנו רוצים לרדת.** מתי התחילה ההתבדלות היהודית מן העולם הפוליטי והתרבותי?

היא לא התחילה כדחיית הורדוס. הורדוס לא נתקבל, מפני שהיה חריג. נגד תפיסתו נגדה את רוח ההתפתחות של היישוב היהודי. הוא צעד נגד חץ הכיוון.

הורדוס התיימר להמשיך בשושלת המלכותית המסורתית, שעימה בא בברית נישואין בנשוא לאשה את מרים החשמונאית. אך איש לא יכול היה לשכוח כי מרד המכבים פרץ על רקע דתי מובהק, תוך דחייה מודעת ומותלטת של המגמות התרבותיות ששלטו בעולם.

מילחמת המכבים לא היתה התקוממות לאומית רגילה נגד שילטון זר. היהודים קיבלו את אלכסנדר מוקדון בורעות פתוחות, כפי שקיבלו את פני פומפיוס לאחר מכן. במשך כ-175 שנים חיו בשלום תחת שילטון יווני-מקדוני ויווני-רומאי, שמחים בחלקם. רק כאשר ניסה אנטיוכוס אפיפנס לדכא בכוח את הדת היהודית, והכפיה התרבותית הצטרפה אל השילטון הזר המדיני, פרץ המרד של מתתיהו ובניו. מערכת-החינוך הישראלית, מגן-הילדים והלאה, מסלפת את תוכנו של מרד זה, כדי להטביע עליו במאוחר חותם „ציוני“ (כפי שהיא עושה לכל ההיסטוריה היהודית הרבנית). לפעטיגו היקרים נאמר „היהודים“ מרדו ב„יוונים“, ופרקו עול זרים. המרד החשמונאי לא היה מכוון נגד „היוונים“, אלא נגד מלכה סורית, שרק שיכבת-שליטים דקה בה היתה ממוצא יווני ומקדוני. הצבא שעמד מול המכבים לא היה צבא יווני, אלא צבא סורי. אלא שהמלכה הסורית הזאת היתה חדורה תרבות יוונית, שהיתה אז תרבות קוסמופוליטית. כמו התרבות המערבית בימינו.

מילחמת המכבים לא היתה רק מלחמה מדינית נגד שילטון זר, שהתערער מכפנים, אלא גם (ואולי בעיקר) מלחמת-אזרחים בתוך היישוב היהודי. „המתיוונים“ שנדרפו עד צוואר עליידי המכבים ונהרגו בהמוניהם, במרחץ-דמים ממושך, לא היו קומץ של בוגדים, אלא חלק גדול של היישוב שאימץ לעצמו את התרבות העולמית השלטת, „המודרנית“. אין כל אסמכתא לכך שיסודות אלה — שהיו, אולי, רוב בעם, ובודאי היו רוב בקרב השכבה המשכילה והמנהיגה — היו אנטי-לאומיים (במושגים שלנו). או שלא שאפו לחרות מדינית כשאר בני היישוב בארץ, או כציבור החילוני במדינת-ישראל בימינו.

המאבק בין המכבים לבין יריביהם בקרב היישוב היהודי לא היה, כך נדמה, מחלוקת מדינית, אלא מחלוקת תרבותית-רעיונית: מכאן, החלמה עיקשת לרובק בתרבות דתית צרה, המנותקת מכל המתרחש בעולם, ומכאן נכונות לשבט את היישוב היהודי בהתפתחות העולמית. המחנה הראשון לא זה בלבד שניצח, אלא שהשמיד באופן פסי את כל המחנה השני. בכך העלה את היישוב היהודי על הדרך שהובילה לחורבן הבית השני. אך ניתן לערער גם על אחריותם הראשונה של המכבים לתהליך זה. ולהקדים את המועד. האם לא נקבעה הדרך כבר בצעדי הראשונים של היישוב החדש, כאשר החוזרים מגלות בבל קבעו לעצמם דפוסי-חיים בדלניים קיצוניים. גירשו את „הנוכריות“ (כלומר, בנות-הארץ שהתגיירו)? האם גישתם העויינת לשומרונים ולשאר בני-הארץ, ביניהם נכדי הישראלים שלא הוגלו בימי סרגון ובבוכדנצר, תחת ללכד את כולם באומה החדשה (כפי שעשו בני-ישראל בימי שאול ודוד), לא היו כבר הכרעה להינתקות ולהתבדלות מוחלטת?

אם אכן זאת היתה המגמה ההיסטורית של הבית השני, מראשיתו ועד סופו, הרי שכל התופעות הנוגדות — והן היו רבות — היו רק חריגים בנתיבי-משמעותיים, שלא יכלו לשנות את מגמת ההתפתחות.

ברוקלין במצרים

ש להיסטוריה של הבית השני מרכיב אחד הגשכת לעיתים קרובות, או שמשמעותו אינה מובאת בחשבון כראוי.

בכל ימי הבית השני, לא היווה היישוב בארץ רוב בעם היהודי. רק מינוט מבין הגולים חזר מבבל — ויש להניח שדווקא העשירים והמבוססים נשארו במולדתם החדשה, עשו בה חיל ונפשות. גם היישוב היהודי במצרים, שקיבל תגבורת גדולה מהארץ בימי חורבן הבית הראשון, פרח. הפוריה היהודית חדרה לכל פינות העולם התרבותי דוא, מצרפת ועד פרס. אלכסנדריה התחרתה בירושלים כמרכז יהודי, כשם שניו-יורק מתחרה בישראל כיום.

כל היהודים האלה שלחו דורות לבית-המיקדש ותמכו במימסד היהודי בארץ, כמו שעושים היהודים כיום. המגבית היהודית המאוחדת פעלה כבר אז. וכמו היום, סירבו רוב היהודים לבוא לארץ-ישראל, אלא כעולירגל וכתייירים.

התפשטותה העצומה של היהדות בעולם לא היתה תוצאה של ריבוי טבעי. היה זה ריבוי בנתיבי-טבעי, בדרך הגיון. היהדות היתה דת מיסיונרית, והמונים בקרב כל העמים עברו אליה.

לפני עלייתה המסחררת של הנצרות, שלא היתה למעשה אלא כת יהודית פורשת, שהשתלבה בתרבות העולם, הציף גל יהודי את העולם.

העם היהודי של ימינו הוא בנה של פורה אדירה זו. ריבוי הטיפוסים הגזעיים, שאפשר להבחין בו בכל רחוב בישראל, מעיד על התהליך וועל המשכן ברבות הימים. היהודים בעולם, בניהם של מתגיירים, שכניהם של „יוונים“ (כלומר, בני כל העמים, שקיבלו את התרבות הקוסמופוליטית של התקופה היוונית), היו מן הסתם פחות קנאים בבדלנותם התרבותית מאשר היישוב בארץ. הדבר מסביר את העובדה שרוב העם היהודי לא הצטרף למרד הקנאים, למרות מילחמות-אחים ופגורמים שאירעו בערים המעורבות לפני המרד.

אך יש גם מקום למחשבה אחרת. אין אנו יודעים הרבה על תנועת הירידה מן הארץ אל הפורה הזאת. כשם שכל ישראלי יכול היום להגר לברוקלין, להתאקלם מייד בקהילה היהודית שם ולהישאר „יהודי טוב“, כן יכול היה אז כל איש מיהודה לעבור לאלכסנדריה, למרסיי או לרומא, ולהתקבל בורעות פתוחות על-ידי הקהילה. **כמה יהודים מבני הארץ עשו זאת, כמרצת-הדורות ההם? האם אין מקום למחשבה כי דווקא היסודות ה„מודרניים“ הפנו עורף ליישוב שבו גברה הכפייה הדתית והקנאות הקיצונית?**

על כל פנים, אין שום בסיס לאגדה, הנלמדת בבתי-הספר הישראליים בימינו, כאילו היה עמ-ישראל מרוכז במולדתו עד לחורבן הבית, ואז התפור בעולם. הפורה היהודית היתה עובדה קיימת מאות בשנים לפני חורבן הבית. אולם עם חורבן הבית (ועם החורבן השני בימי ברי-כוכבא) הושמדה הקהילה היהודית המדינית שהתאבדה.

„העולם כולו נגדנו...“

חשוב להבין את מהות ההתאבדות — כאזהרה לדורנו. ההתאבדות הסמלית במרומי המצדה, שסיימה את מרד הקנאים, היתה סיומה של דרך שלא יכלה אלא להוביל אל הייעוד הטראגי הזה. **אי שם בהיסטוריה של הקהילה הישראלית השנייה — ואולי עוד בראשיתה — היא עתה על פסים, שהביאו בעיקבות אל החורבן.**

מה שקרא „תסביך מצדה“ אינו המצאה של ימינו, והוא נולד דורות רבים לפני המעמד במצדה. זוהי תערובת של מיסטיקה לאומית-דתית, משיחית ומתבדלת, המפנה את גבה אל המציאות המדינית והתרבותית בעולם. בהיותה אנטי-רציונלית, היא מוכרחה להתנגש עם התהליכים העולמיים, ולהביא במקדם או במאוחר לחורבן. היה זה, כמדומני, טאקטיס שדיבר על „פורר טבטוניקוס“, השיגעון הלאומי של הגרמנים, המביא שוב ושוב למלחמה. „תסביך מצדה“ הוא שיגעון לאומי מסוג אחר, המוביל להתאבדות.

הדבר צריך לשמש לנו אזהרה בימינו.

הציונות ההרצליאנית היתה תנועה מדינית ורציונלית, לא משיחית ורגשנית. הסמלים הדתיים שימשו לה רק כקישוט. היא שמה לעצמה יעדים ממשיים, והיא השיגה אותם ברוח מופתחת. תוך מיצוי האפשרי בכל שלב, ותוך דחיית הקיצוניות הלאומית-דתית. רוח-מצדה לא שלטה במנהיגות שדגלה ב„ציונות מעשית“, בעוד עז ועוד דונס ובתוכנית-החלוקה. חיים וייצמן היתה מתדורה מודרנית נבונה של הורדוס, ובני-גוריון היתה תחוק מדמותו של יעקוב ברי-גורא.

אולם בחינה מדוקדקת יותר מראה כי המרכיבים היות-רעיוניים של תסביך מצדה היו קיימים תמיד בתנועה, מוכנים כמד עת להתפרץ ודהשתלט. מאז מילחמת ששת-הימים, הם מתגברים במהירות מבחינה.

הלקחת הצבאיות שרקו בטליוויה לצלילי „העולם כולו נגדנו“, ההנאה המאסוכיסטית שבה מתקבלים האסונות הדיפלומטיים של ישראל, הסיפוק למראה בידודה המוחלט של ישראל באו"ם ובמשפחת-העמים, הנכונות לפעור-התום בין ישראל ובין ארצות-הברית אחרי שכבר נפערה בין ישראל ובין ברית-המועצות — כל אלה הם סימפטומים למחלה נפשית ממארת.

הרות הדתית-לאומית-מיסטי של „גוש אמונים“ הגורר אחריו את ממשלת ישראל, האהדה הלאומית שליוותה את ועידת-החרות בחברון, הגלישה הכללית לימנה לעבר רוחו של מנחם בגין, חוסר-האונים של ממשלת-ישראל מול הביטחון העצמי הגובר של המספחים והמתנחלים — כל אלה מכורים את ההיסטוריה. **העולם כולו הולך בכיוון מפורש. ישראל של ימינו מפנה את גבה אל העולם הזה, והולכת בכיוון הפוך. אם יימנע תהליך זה, מוכרחה לבוא להתנגשות בינה ובין העולם — בדרך הזה או בדרך הבא.**

לעיתים, בהאזיני לנאומו הוצבי-האש של מנחם בגין, ובהרהרי אחרי משמעות הצעותיו, עולה על דעתי כי כסתר ליבו של איש זה חבוי חלום גדול, משכר לאין שיעור יותר מכל שאיפה פרוזאית לשילטון חילוני: לעולם את הנאום ההיסטורי במעמד-מצדה הבא, ולהירשם בזכר הדורות כיורשו של אלעזר ברי-אריז.

סרטים

מי אוהב יהודים חיים

"ילד יהודי במלחמת-העולם? זה לא מעניין איש. אולי, אם תכתוב על זה ספר, יתנו לך פרס, אבל לא כסרט. הילד, הוא גיבור הסרט? זה לא רעיון טוב. העלילה מתחילה ב-1939? העבר הרי עבר, נגמר, חסל!"

מפיקי-סרטים, החושבים עצמם ליצורים חכמים ומבריקים שיוצרים בדיוק מה הקהל רוצה ולמה הוא זקוק, מנהלים את עסקיהם לפי חוקי-ברזל פרייהמצאתם. כמו אלו המצוטטים למעלה, אומנם, הם משתורמים תריסר פעמים בשנה, כאשר דווקא סרטים שאינם מתאימים לתכונות המוכר תבות עלידם, עושים כסף (וזה בעצם הסיגולה האחת והיחידה שיש לחפש בסרט, לדעתם), אבל אפילו אלף סטיות מן המחר שבה הישנה כי "סכס, מכות וכוכבים הם הבסיס של מיסחר בריא", לא ישנו את עמדתם במאומה.

בעיקבות בן-הדוד. בסוג זה של

נאט, דראק והבן
סרט מישפחתי

טימטוס-מחזיק חכמי נחל הבמאי היהודי מישל דראק במשך 18 שנים, מאז עשה סרט בשם אין קוברים ביום ראשון, סיפור אהבה בין כושי לאישה לבנה שהיה בין הסנוניות הראשונות של הגל החדש הרצפתי. קבלת-הפנים חמה של הביקורת עוררה אותו לפנות למפיקים ולהציע להם סרט אוטוביוגרפי, כינויות הנשף על ימי ילדותו, ועל נדודי מישפחתו בצרפת הכבושה על-ידי הנאצים. התשובות שקיבל, רשומות למעלה.

דראק, שחקן לשעבר, שהתנסה לראשונה בקולנוע כעוזר של בן-דודו, ז'אן פיר מלוויל (שניקרא במקור כוכב גרימי באך), לא התיימש. הוא ניגש בינתיים לנישואים שנידאו קצת יותר מיסחרים לא-שפיה-הכספים פוטר-הרגל של תעשיית הקולנוע, כמו רומנסה בשם אמלי — או העת לאהוב. הוא הכיר את השחקנית מארי-ז'וזף נאט, בת קורסיקה, ונשא אותה לאשה. עשה איתה עוד שני סרטים, ובינתיים, המשיך לחפש מישו שיממן לו את סיפור חייו.

"בהתחלה", מספרת מארי-ז'וזף, "הייתי צריכה לשחק בסרט את אחותו. אחרי-כך, את אמלי. אילו עברו עוד כמה שנים, הייתי יכולה כבר לגלם את הסבתא". לבסוף החליט דראק, שרות החופש ואי-התלות של בן-דודו המנוח דבקה בו, כי יעשה את הסרט בכוחות-עצמו. למעשה, מזה שנים רבות הופקו סרטי על-ידי חברה שהקים לעצמו. אבל הפעם, לא קיבל אפילו עזרה מבחזיון.

18 שנות ההמתנה הסיפור לסרט כינויות הנשף מימד נוסף. הוא אינו עוד רק אר-טוביגראפיה נוסטאלגית של ילדות בימי מלחמה, אלא גם סיפור אקטואלי, על תלבויות של במאי שמנסה בכל מחיר לעי-שות סרט. ואיש אינו מאמין בסיכוייו.

ברוך השם, יש כוכב. שני החלקים בסרט משתלבים זה בזה, כשהאקטואליה מצולמת בשחור-לבן, כאילו סרט תיעודי על תלבויות של הבמאי ופגישותיו עם מפיקים עבירים ושבעי-יגחת (אחד מהם הוא גידו אלברטי האיטלקי, שהיה המפיק של מאסטרואני ב-81/2). אלה מציגים לו שאלות טורדניות, משיבים בנימוס משורעם לתלבויות הפזיזים של הסרט המר-תוכנו, ולבסוף שואלים: "אין כוכב בסרט, רק אשתך (שהיא דרך אגב שחקנית ידועה ומקובלת בצרפת), ובנך?"

כמה מתים יש לך? ומי, ומי, ומי תצלם את המין? שאל המפיק הכרסותן לאחר שראה את הסצנות הראשונות ב-סרט. הבמאי נכנע, עובר מייד לתאר כיצד אחיו המבוגר אסף פעם, בתחנת רכבת, פליטה צעירה, הביא אותה הביתה, וה-לילה הפך לניסיון מיני ראשון עבור האח-הגמנויסט. זה אומנם מתאים להפליא מבי-חינה סנונית לכל האוטוביוגרפיה, ויש בו בדיוק האווירה ההולמת. יחד עם זאת, לא נפקד מקומה של תמונת העירום, המ-פיק יכול לנשום לרווחה.

"ומתים, כמה מתים יש אצלך?" "אין מתים בסרט שלי..." "אין מתים? אז את מי זה יכול כבר לעניין? יהודים, זה לא-כל-כך מיסחרי. יהודי מת, עוד איכשהו. אבל יהודי חי? בלתי אפשרי!"

אבל דראק בכל-יזאת סיים את הסרט. גמר אותו, ערך אותו, הראה אותו למפיקים. "לא רע", אמרו לו, "יש כאן חומר לסרט עלילתי". שנתיים הסתובב וחפש אפשרות להקריין אותו. לבסוף נכנס הסרט לרשת של בתי-קולנוע קטנים, כפקק בין סרטים מבטיחים יותר מבחינה קופתית. ואז, הגיע תור ההשתוממות התקופתית של המפיקים.

הסרט דהר שבועות על שבועות, בפני אולמות מלאים, ולמרות תנאי-הפצה לקו-יים, היה ה-14 ברשימת ההכנסות. אשתד-בצרפת, הוצעה הבוחרת את נציגי צרפת לפסטיבל קאן. סטתה לראשונה ממינהגה, והסכימה לקחת סרט שהוצג כבר בצורה מיסחרית לפני הפסטיבל, אל אירוע היוקר-רה. הסטייה השתלמה. הסרט הביא לצרפת את הפרס היחיד בפסטיבל, שהוענק למארי-ז'וזף נאט, כשחקנית השנה.

מידחמת האופרטה. ובסופו של דבר, למראה הסרט, אייפאשר בעצם להבין מה כל-כך הפתיר את המפיקים. סיפורו של מישל קאפוליס הקטן, אמו, סבתו, אחיו ואחותו הגדולים ממנו, הנמלטים מפניו, עוברים דרך סידרה של מקומות מיסחור עד שהם מצליחים לבסוף להצות את הגי-בול לשווייץ הוא סיפור חם ואנושי ונוגע-בהחלט ללב כל אדם. דויד, בנם של מישל ומארי ז'וזף, הוא חמדו להפליא, טבעי ופשוט, והוא נושא בחייכנות על כתיפיו, חלק כבד וכבד מן הסרט.

אהבת

נעורים

ג'רמי (פאר, תל-אביב, ארצות-הברית) — בתקופה של סמים, מישגלים וסטיות, התפרעויות והתקוממויות בגיל צעיר, זהו, בהחלט, סרט יוצא-דופן. מדובר בו על נער הלומד לנגן צ'לו, עושה את שיעוריו בצורה מסודרת בהחלט, אפילו אם מקלט-הרדיו מנגן מוסיקת פופ ברקע בשעת הכנתם. הוא, "מת" על כדורסל, אבל הוא חברה'מן, עליו, חייכני, בקיצור: בן רגיל ונחמד למיש-פחה טובה.

הוא מכיר נערה, תלמידה חדשה בבית-סיפור, מתלבט, מתבייש, מתקרב, עושה את כל הצעדים המגוממים של התחלה בפעם הראשונה. ואף ששיאת של אהבה זו מתבטא ביחסי-מין, זה בכל זאת ניראה, במושגים של ימינו, תמים ומלבב. אחרי כל האלימות והפסע שדרס חורגלנו להתי-בונן ברחובות ניו-יורק, בין על בדי-הקולנוע או על מסך-הטלוויזיה, זה ניראה כמעט בלתי-ימצאותי. אבל בסופו של דבר, טיפוסים כמו ג'רמי וסוזן הם כנראה מה שמקובל לכתות, "הרוב השקט", זה, שמעלליו אינם מנועים בדרך-כלל אל אמצעי-התיקשורת, אבל הוא עדיין מחווה את החתך האופייני של האוכלוסייה בעולם.

מה שנוגע לביצוע, צריך לשבח את השימוש באתרים הטבעיים של ניו-יורק, הפעם שלא על מנת ליצור מתח ואימה, אלא כסביבות-מגורים שבהן אפשר גם לחיות ולא רק לרצות, ואת הדרכת שני הנערים, רובי בנסון וגליניס

רובי בנסון וגליניס או'קונור
התמימות עדיין חוגגת

או'קונור, המגלמים את צמד הנאהבים הצעירים בפש-טות הביבה.

"יתכן שבשפה מיקצועית קוראים לזה, "שמאלץ", ואין ספק שאין בסרט פריצת-דרך באמנות השביעית. עם זאת, זהו סוג של "שמאלץ" שנועים לצפות בו, הנמרה היטב על הנשמה, בתנאי שלא מצפים ממנו ליותר מזה.

מארי-ז'וזף נאט וילד בן-נורות הנשף
"בסרט הבא אהיה סבתא"

לנערה יהודית, כי אומנם בנה אחראי לחר-יונה, אבל לא בא בחשבון שהוא יישא יהודיה לאשה, שוטרים המציינים בגאוה שהם צרפתיים, שולחים ידם למגירות ו-שולפים כסף ותכשיטים השייכים לאשה יהודייה נפחדת. ואיכר שצריך להעביר את האם והילד אל מעבר לגבול, גונב את כספם ומשאיר אותם באמצע הדרך.

לעומת זאת, למפיקי הסרטים הישראליים שראו את הסרט בקאן, לא היו צריכים להיות שום ספיקות. הרי אף אם יהודיה לא תוכל לעמוד בפני נושא שכזה, אבל בכל זאת, ניראו נבוכים ונפחדים. "הקפרי-צות האלה בין העבר להווה, זה מבלבל את הקהל" טען אחד מהם. המאמין בכנות שהקהל הישראלי מורכב מדגנרטים מוג-בלים בשיכלם.

ישב אותו מפיק וחשב, ולבסוף החליט שאם יקנה את הסרט, הרי ראשית לכל יוציא ממנו את כל הקטעים בשחור-לבן, המתרחשים בהווה. "אני רוצה למכור סרט צבעוני", אמר. אילו הכיר אותו דראק, ודאי היה מכניס אותו לתוך הסרט עצמו.

למולם של כינויות הנשף החליט איש זה שהם יקרים מדי עבורו. מישו אחר רכש אותם, והם עומדים לעלות על בדי הארץ, בשלמותם, בשבוע הבא. הקהל הי-ישראלי יוכל להוכיח הלכה למעשה, אם הוא מורכב אומנם מדגנרטים מוגבלים, כי דעתו של אותו מפיק, או שיש לו עדיין סיכוי כלשהו, ויש טעם להביא עבורו גם סרטים שאינם קאראטה, סכס או אסונות-טבע.

האליל המעריץ

הסבתא

המעופפת

תאמינו או לא, בחברת-התעופה הלאומית שלנו לא עוסקים רק בשביתות, צור שים שם אפילו היסטוריה. בפעם הראשונה מזה אלפיים שנה יש לה לחברת-התעופה הלאומית דיילת. שהיא גם סבתא. נכון שהיום היא כבר לא טסה כמו שהייתה טסה בעבר, שהרי הגיל עושה את שלו, אך מדי-פעם כשמחשק לה ל- ערוך איוו קניה קטנה ברומא, פריס או לונדון, היא בכל זאת מרביצה טיסה צעירי רה, שיהיה.

ברוב הזמן שלה היא בוחנת דיילות ש- סיימו את הקורס. נכון, אני מדברת על זכוכת אנג'ל, אחת מארבע הדיילות ה- ראשונות של ארץ, שהפכה בימים אלה לסבתא. לאחר שבתה רחל, שאף היא דיילת

זמת, לא היה בדיוק שייך לעניין. היה זה הכדורסלן האמריקאי של מכבי תל-אביב, אריק מנקין, שבא לבקר על בימת התחרות של הסרט יום-הדין, ומצא שם את אשתו פנינה מתעלסת עם הזמר ניסים פרוסי, בדיוק כמו שמצוה התסריט.

אם היה המשך לסצינה או לא, רק ל- אריק ולפנינה סתרגונים, אבל בהתחשב בזה שבסרט הבננה השחורה שבו השתתף אריק, אנסו אותו בצוותא איוו עשר בתורות כשהוא מסתובב ביניהן עירום כביום- היוולדו, יש לשער שהבין כי פנינה עשתה את המוטל עליה בתוקף תיותה שחקנית ותורלא.

מי שלא-כליך הבין כי פנינה התמסרה לו רק לצורך התפקיד, היה דווקא ניסים פרוסי. מספרים עליו שמאז אותה סצינה מפורסמת הוא התחיל ללכת לכל מקום

פרוסי
אהבת הספורט

היפהפייה הצעירה היתה שרועה על הר מיטה רחבת-הידיים כשהיא עירומה-למחצה. מעליה גחן הזמר הפופולרי וקצר הקר מה, ותינה איתה אהבים. היפהפייה התמסרה לחיזוריו הלוהטים של הזמר. לפתע נכנס לחדר צעיר גבוה ויפה-תואר. הוא נעץ בנוג המיתעלס מבטים שופעי-משמעי יות, ויצא את החדר. אם נדמה לכם שהסצינה הזו לקוחה מאיוו סרט, אז נדמה לכם נכון. אלא ש- אותו צעיר יפה-תואר בסצינה הזו המסויי

מנקין
אהבת האשה

ציפי ואבישי מצאו אהבה

לא במיקודות ילדה פן צר, שחוכם לבריתו של אברהם שבינו בחגיגה רבת פשתים שבוע עזבר.

זהבה, שהתגרשה מאביה של רחלה כשזו האחרונה היתה בת שלוש שנים, עבר זה קשה מאוד כדי לגדל את הבת היחידה שלה. וכשהביעה הקטנה את רצונה להיות דיילת, בדיוק כמו האמא שלה, קשה ל- הגיד שזהבה ששה לקראת הרעיון. כי אמא

אמא וסבתא אנג'ל
אהבת האוויר

זו אמא. ומי כאמא נוהרת כמו זהבה יודעת עד-כמה מעייפים חיי-הזוהר, ומי כמו אמא זוהרת יודעת כמה קל יותר להיות עקרת- בית קטנה ואם לילדים.

אבל כנגד רצונה של רחלה לא רק אמא שלה לא יכלה לעמוד — אף אחד לא יכול לעמוד. הקטנה הפכה דיילת, והיא ואמה יחדיו הפכו אטרקציה בינלאומית, ואפילו עוררו פעם שאלתה בכנסת.

בקיטור, כעת הפכה רחל אם בישראל ורגשימה את החלום של האמא שלה. דיילת או לא דיילת, זהבה תמיד היתה יידישע- מאמע בנשמה שלה.

— העבודה, לכן, כתום שבוע-האבל, ביקי שם מאמרגנה נועם סמול, לא רק שלא יבטל את ההופעות שתוכננו עבורה מראש, אלא אפילו שיוסיף לה כמה שיותר כאלו. והיא עבדה במלוא המרץ.

עם הזמן, היא גם התחילה להיראות ב- מסיבות ואירועים חברתיים שונים. באחד מאלה פגשה את אבישי. היא, כדרכה, לא התייחסה למה שאנשים אמרו, ותתחילה לצאת איתו בגלוי.

יש אומרים שקופידון קלע בול בליבים של השניים, ואחרים, לעומתם, מוכנים כבר להמר שזה יסתיים על הצד הכי טוב שאני מכירה.

ציפי שביט ואבישי
אהבת החיים

כשהתאלמנה לפני מיספר חודשים, כל בעלה מושיק פרייפז, דאגו לציפי כל ידידה. הם חששו שהמכה שניחתה עליה באורח כה פתאומי, תכריע אותה ותא לא תצליח להתאושש זמן רב.

כי ציפי, שידועה כבחורה פתוחה, אותבת חברה, צחקנית ועליוזה, הסתובבת תמיד עם חיוך מאוזן עד און, אך מוחו של בעלה הצעיר פגע בה קשות.

אבל היא הבינה, כנראה, שהתרופה ה- בדוקה ביותר למצב שבו היא נמצאת היא

בחי, כשאני רואה כעת את ציפי שביט, נעשה לי טוב על הנשמה. היא נראית רזה מתמיד, והעיקר — מאר שרת יש לה חבר חדש, חתיך לא-נורמלי בשם אבישי.

המארחות הסתובבו בין האורחים כשארשת מתחתן על פניהן. מתיחותן לא פגה. כל איש חדש שעבר את הדלת זכה מצידן למבט חדר-משמעי, שרק הן לבדן הבינו את משמעותו. לקראת השעות הקטנות של הלילה הגיע המצב לידי כך ששנת הסתגרה לה בחדרה, איה הסתובבה בפרצוף של תישע-באב, ולינדה אפילו התעלפה.

רק כשנשא מתנדבים את לינדה לחדר- השינה שלה ועוררו אותה מעלפונה, הס- תברה להם סיבת מתיחותן של השלוש, והמניע למסיבה כולה.

או הסתבר כי איה מרחובסקי החדרנית, בתו של החשמלאי, שמה עין לוחצת ב- אורי גודרשטיין, כתבת-טלוויזיה הי מתולתל. את המסיבה ערכו השלוש בעצם, כדי שאורי שהוזמן בכל דרך אפשרית, יבוא למסיבה ונראה אולי אפשר יהיה לעשות משהו.

אלא שלמרות כל המאמצים שעשו ה- שלוש כדי להביא את המתולתל למסיבה ישב לו הנ"ל בגלריה הקטנה, כהרגלו בקודש, וכך הפסידה איה, אולי, את הזדמנות חייה.

תאמינו לי, הוא לא עשה את זה בכוונה, אורי. אני מכירה אותו. הוא בחור טוב, אילו ידע שלוש חתיכות כאלו נתונות בצרה בגללו, ושאתה מהן אפילו הפכה עולמות כדי להביאו אל ביתה, אני בטוחה שהוא היה בא אפילו כדי להגיד שלום. כי הוא באמת בחור טוב.

אז תנסו עוד פעם, בנות. לא צריך לעשות עניין מפעם אחת שנכשלה, ובטח שלא צריך להתעלף מזה.

אורי שובר הלבבות

אם יש בעיר-הקודש בית, שבו האורות אינם כבים לפני השעה 4.00 בבוקר, אם יש בעיר-הקודש בית שבו הטלפון תפוס כל הזמן, אם יש בעיר-הקודש בית שבו תנועת החתיכים והחתיכות היא דריסטרית, עד כדי כך שכבר הציע מישחו שמישרת מחוז ירושלים תציב בחדר-המדרגות שר טרמקוף כדי לפקח על התנועה, הרי זה ביתן של שלוש החתיכות המפורסמות ביר תר בעיר:

ענת סבירור, בתו של מנחם סבירור מנכ"ל המועצה לשיווק פרייהדר, לינדה רמבאם הטוענת כי היתה אחת ממזכירות חיו של נשיא ארה"ב לשעבר לינדה ג'ונסון, והעובדת כעת במערכת העיתון האנגלי אקונומיסט, ואיה מרחובסקי, שעליה אומרים כי היא בתו של החשמלאי היחיד בחדרה.

אז שלוש הקליבריות האלו תכננו, מזה שבועות רבים, מסיבה רבת-מתתפים, ש כל ציפורי-תלילה חורשות-המסיבות בעיר ציפו לה בקוצה רנח.

איש לא ידע אף סיבת המסיבה, ובכלל — ככה סתם. מסיבה באמצע השבוע בלי שום סיבה ברורה מראש, איך אפשר?

אפשר, עובדה. השלוש יעטו כולן התרגשות של תג, והזמינו את כל המיירומי. בעיקר התרכזו סביב סיבה ברורה יותר, והתחילים המקורבים לאמצעי-תיקשורת פופולרי זה.

והנה הגיע יום המסיבה. הדירה העליונה התמלאה בחוגגים מקצועיים, ורק שלוש

המתנחל מוצרת-עילית

שימשה הקדמית. הוא נלקח לבית-החולים בחיפה, שם תפרו לו את האף.

התפר אומנם אוחה, אך אפו נשאר נפוח, וצריך היה למצוא לכך הצדקה בתסריט. אל תדאגו — מצאנו, מצאנו.

מיד עם סיום הצילומים חזר קוייה שוב לנצרת-עילית. ומאחר שלא הגיע שום דיווח מאיושהו בית-החולים בסביבה, יש לשער שהפעם הוא נסע לאט.

אביב-נצרת, נצרת-תל-אביב, בשעות לא-שעות ובדרכים-לא-דרכים. הכביש המתפתל בין נצרת לתל-אביב הכיר את גלגלי האוטו שלו באופן אישי. אבל לא שזה עזר לו באופן מיוחד. כי באחד הימים, עת דהר כמסורף בשעה מוקדמת מאוד של הבוקר כדי להספיק להגיע אל בימת-הצילומים, מצא עצמו קוייה לבסוף תקוע ביחד עם מכוניתו על עמוד בצד הדרך, כשאפו דבוק היטב ל-

נכון שח"כ יוסי שריד יותר מפורסם ממנו. אחרי הכל, לח"כ יש מערכת יחסים ציבור שהיא אחראי עליה באופן אישי, ושלא כל אחד יכול להפעיל כמותה. נכון גם שיוסי שריד התנחל לו עם האשה והילדים בקריית-שמונה ועשה הרבה רעש מהעניין, ולכן כולנו יודעים על זה.

אבל השחקן יאיר רובין, המכונה קוייה עשה התנחלות פרטית משלו, לגמרי בשקט, ובלי ששופרות יחסייה ציבור דיווחו על כך בקול-קולות. ובחיי שלקח לי הרבה זמן לשכנע אותו שכדאי לכתוב על זה בעיתון. מה יש, שגם העם יידע.

אז קוייה זה, שהיה נשוי בעבר לעורכת-הדין מלי לבית ליבני ושיש לו ילד מקסים בשם ג'ורג' ("ג'יג'י") החליט, לפני למעלה מחצי-שנה, שהיעדר שלו בחיים זה לגאול את הנוער של נצרת-עילית מהשיממון ולתת לו קצת חינוך. וכך הוא עלה לעירית הפיתוח, התמנה כרכז-התרבות בה, והחל מרבין בחבריה קצת תיאטרון וקצת מוסיקה. בקיצור, קצת תרבות.

את התיאטרון נטש לחלוטין אך בקולנוע, לעומת זאת, עדיין התעסק מדי-פעם. שכן שחקן הוא שחקן, והיתוש ההוא המפורסם אינו חדל מלהציק. ולשחק בקולנוע זוהי, כידוע, מלאכה ששכרה בצידה. וכך לקח על עצמו השחקן הג'יג'י את אחד התפקידים המרכזיים בסרט יהיה טוב סלומוניקו.

אלא שהימים ימי חנוכה חנוכה מיקדשנו, והצילומים נערכים במרכז הארץ, ובעיירה הצפונית מתכוננים להגהאורים. קוייה, מצידו, ממונה על מופעים מרכזיים ועל הצגות ועל כל שאר חגיגות. והנה מצא עצמו השחקן התוסס נוסע כל יום תל-

האשה הצעירה החזיקה בידה את המעטפה שהוציאה מתיבת-הדואר שלה, ולאחר שקראה את תכולתה, החזירה. בתוך המעטפה היה מיכתב קצר, ובו כתוב היה לאמור: "בעלך בוגד בכך איתה", ל-מיכתב היתה מודבקת חמונה של זמורת ידועה מאוד, שנגזרה מתוך עיתון.

האשה הצעירה, שלא רק שלא הכירה את הזמרת אלא היתה רחוקה מאוד מאותו עולם וזהר של שחקניות זמרות ודוגמניות, נדהמה. לפי מיטב ידיעתה היה גם בעלה, אדם בעל מיקצוע-חופשי, רחוק מאוד מאותו חוג-אנשים המכונה ביהמיה. הוא, כמוהו כמוהו, נדל בצפון תל-אביב בבית אמיר, ועשה חיכון, צבא אוניברסיטה ומיקצוע-חופשי מכונים במשרדו של אבא שלו. כפי שציפו ממנו. היא, שהכירה אותו עוד בצבא, עדיין תלמידת השנה השלישית בחוג לספרות באוניברסיטת תל-אביב. לימודיה-שלה ועבודתה-שלו גר-מו להם, אומנם, להיפגש בביתם המשותף לא בשעות קבועות ולעיתים לזמן קצר בלבד. אך היא מעולם לא העלתה בדעתה שהבעל שלה, הפרטי, בוגד בה.

כששב הבעל מן העבודה, מצא את ה-מיכתב עם התמונה מונח על שולחן-הלילה שלו. הוא לא אמר מילה, לקח את המיכתב וקרע אותו לגזרים. כששבה אשתו מן האוניברסיטה, הטיח בה האשמות חריפות וטען שהיא נאיבית, אם היא שמה לב למכתבים אנונימיים הנשלחים עלידי מטורפים שאין להם מה לעשות בחיים. ובכן, אחרי שהיא אמרה לו שמשום-מה היא מאמינה לכל מילה הכתובה במיכתב, ואחר שהיא אמרה לו שהוא מלוכלך וכל מה שאומרים בדרך-כלל במקרים כאלו, הוא סיים את הלילה על הספה שבחדר האורחים.

למחרת, כששב מעבודתו מוקדם מהר-גיל, לא מצא את אשתו בבית. מבט קליל בארון הספיק כדי להסביר לו כי הגברת עשתה, ויברח.

הוא מצא אותה, לבסוף, כמובן בבית אבא-אמא שלה, ועד היום הזה היא עדיין שם.

ומי שמכיר את הבעל השובב מקרוב טוען, כי זו ששלחה את המיכתב היתה דווקא אותה זמרת בכבוד-היובעצמה. היא פשוט רצתה לשים קץ אחת-למדיד לסיפוריו של אותו בעל על היחסים האידי-ליים השוררים בינו לבין אשתו, סיפורים שאותם נהג לספר לה מדי בואו לבקרה, שלא בידיעת אשתו כמובן.

דוגמנית

מבית

טוב

כשהיא עלתה ארצה, יחד עם אביה הרב ואמה הרבנית, לפני כ-10 שנים לא העלה איש בדעתו כי הנערה היפה, זהובת-התלולים, תצא ל"תרבות רעה", רחמנא-ליצלן.

מה זאת אומרת תרבות רעה? דרך הדוגמנות, כלומר. אלא ששרון שקד תמיד היתה נערה יוצאת-דופן וכיום, אחרי שנים של מאבק, השלימו ההורים עם העובדה שבתם היא לא בדיוק הילדה שתחתן עם האברך שהועידו לה. שרון, שהיתה במשך זמן ממושך ביחסים גרועים עם הוריה, שבה לבקר אצלם מדי-שבוע, והיחסים בין ההורים לבין הבת יוצאת-הדופן טובים כעת, או כך, לפחות, היא מעידה.

בגיל 20 היא התחתנה עם צעיר בשם פז סגל, לו היתה נשואה כשנתיים. אחר כך

יאיר ("קוייה") רובין וידידה
טע לאט!

יום- הולדת למייק

תודה-לאל, הוא מחלים וחוזר אל עצמו. בשבת האחרונה אפילו נערכה לכבודו מסיבת יום-הולדת, ואני בטוחה שמייק בראנט, שמלאו לו 28 שנים, חשב היטב עד-כמה שפר מזלו שניסיון-ההתאבדות שלו נכשל, ושהוא יכול לחגוג את יום הולדתו ה-28.

מי לא נכח במסיבה... ידידיו הקרובים, נציגים דיפלומטיים של ארצות שונות, ואפילו ידידתו האישית, הדוגמנית השוודית לנה שהיתה במסע-הופעות באוסטרליה הגיעה באופן מיוחד לבית-החולים הקני-טלוגי שבז'נבה, שם עדיין מחלים מייק. שם גם נערכה המסיבה, שלא נעדרו ממנה כמובן גם הרופאים והאחיות המטפלים ב-זמר הישראלי.

כל תחנות-השידור באירופה שיגרו לזמר המחלים ברכות מעל גלי-האether, ולא חדלו לשדר משיירו. מייק עצמו קיבל, מישראל לבדה, 12 אלף מיכתבי-מעריצים, ובהם איחולי החלמה מהירה ומזל טוב לרגל יום הולדתו.

תוכניתו הקרובה של מייק היא לנסוע לעיירת הסקי קרדידה-שבאל שבאלפים הי-שווייצריים, ומיד אחר-כך, במחציתו ה-שנייה של חודש מאי, לבוא ארצה, יחד עם ידידתו השוודית.

שרון שקד ונימי גטר
מהרבנות — לדוגמנות

נימי הוא איש-קולנוע שבחר בדרך מעניינת כדי ללמוד את רזייה-המיקצוע. הוא החליט ללמוד את הכל מן היסוד, ובכל סרט שבו הוא עובד הוא ממלא תפקיד שונה. פעם הוא "גריפ", מין כל-בו מזוי מצלמות, פעם הוא עור-צלם ופעם חש-מלאי, כשהמטרה הסופית המוצהרת שלו היא להיות במאי-סרטים. ואולי זוהי הדרך היחידה להגיע לכך.

שרון ונימי גרים יחד בצפון תל-אביב, אותבים יחד מוסיקה ומארחים ידידים. וכשהם ביחד, הם נראים כמו אחי-אחות ממש, חוץ מהמישקפיים. אנשים יפים, באמת אנשים יפים.

הלך פז לרעות בשדות זרים, ובין השאר בשדה אחד ששמו לילי אבידן. שרון עבדה כדוגמנית, וקישטה פירסומות רבות-מספור מעל-גבי לוחות-המודעות וה-עיתונים.

היא גם נכנסה לעיסקי-הסרטים, ושיחקה בחגיגת-לענינים של אפי דיין ובסרט סלומוניקו.

היום עוסקת שרון בעיצוב תכשיטים ובציור. היא מעצבת בעצמה סיכות-קרמיקה, ומציירת עליהן גברות ענוגות ארוכות-צוואר בעלות מבט נוגה, כמעט כמה-עצמה. גם גבר חדש יש בחייה מזה מיספר חודשים, ונימי גטר שמו.

תכשיטיה נמכרו

ב־30 אלף לירות האחד

והיא חיה על משכורת

של 1700 לירות בחודש

לינדה ברקיע היהלומים

לבט עצוב

בעיניה של לינדה גלר התכשיטנית, עולה חדשה מאנגליה, המתגוררת ביפו יחד עם החבר שלה בוריס רוטשטיין, כלבה אחת ועשרה גורים. לינדה ובוריס מתכוננים היום לקראת תערוכה משותפת שלהם.

קטנה בסיגנון היפי, שאת קירותיה מעטרות ציורייהשמן של לינדה, הפסלים של בוריס ופוסטרים ציבעוניים למיניהם.

דירת חדר

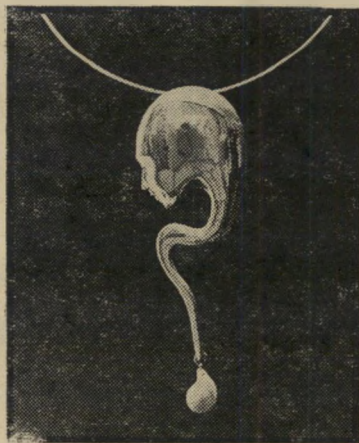
38

לבנקאי האמריקאי דייוויד רוקפלר וחבורת בני-ליווייתו נכנסו לחנות התכשיטים ספילו את יגלום שביפו העתיקה. בפני הקונה הפוטנציאלי הששיר הוצג שלל תכשיטים. רוקפלר בחן את כולם בקפידה, ובחר בשניים.

אחד משניים אלה היה תליון יפהפה, עשוי זהב ומעוטר ביהלומים, מעשה-ידיה ופריי עיצובה של נערה שחורת שיער ועצובת עיניים, עולה חדשה מאנגליה בשם לינדה גלר.

לינדה, שנולדה לפני 28 שנים בנורוויץ' שבמזרח-אנגליה, עלתה ארצה לפני כשש שנים, עם אמה ואחיה.

כבוגרת בית-הספר המרכזי החשוב לאמנות ולתיכנון בלונדון, לא התקשתה

סימן שאלה

עשוי זהב שחלקו העליון הוא ראש של יווני, ובתחתיתו פנינת בארוק, הוצג עלידי לינדה ב־ תערוכה ברוח המיתולוגיה היוונית.

לינדה למצוא עבודה בארץ. היא הציגה את עבודותיה בפני מיספר גלריות וחנויות ידועות, ומכולן בחרה לבסוף לעבוד אצל ספילו, ביפו העתיקה.

ימים ולילות עבדה לינדה בעיצוב תכשיטים עבור החנות היוקרתית, ובעוד נשים כמו לאה רבין ותריות אמריקאיות

הגבר

בחייה של לינדה הוא בוריס רוטשטיין, בן למיש פחת יורדים מאוסטרליה ששב ארצה, הכיר את לינדה שלימדה אותו את מלאכת עיצוב התכשיטים לפני כשלוש שנים.

עשירות קנו את תכשיטיה במחירים שהם־ תיימו לעתים בכמה אפסים, הסתפקה היא במשכורת גבוהה ביותר, יחסית, שהספיקה לה בדיוק כדי מיחיתה — אך לא יותר. כאשר נסעה לאחרונה לאנגליה מולדתה, לביקור, לא תיארה לינדה לעצמה כי כשתשוב לישראל, תמצא עצמה מחוסרת־ עבודה.

מששבה, הסתבר לה לתדהמתה כי המציאות שבה עזבו את הארץ כשהם מותירים אחריהם חובות כבדים, בין השאר הותירו חוב בסך 20 אלף לירות ללינדה עצמה, שכלל בתוכו שלוש משכורות, ופיצויים. הבעלים הוכרזו פושט־רגל, ולינדה נאלצה להתחיל מחדש. הפעם, החליטה, לבד. אך לפני שנסעה, לא שכחו אותם מעסי־

קיס-לשעבר לקחת איתם גם את הגומיות שבהן הסביעה לינדה את דוגמות תכשיטיות. כך נותרה הצעירה חסרת-כל, כימעט. כי נותר לה עדיין שתי ידיה, כישרונה ודמי יונה הפורה, השאיפה להצליח על אף הכל.

ביחד עם האיש שאיתו היא חולקת את חייה, בוריס רוטשטיין בן 29, שכרה לינדה דירת חדר בקצהו של מיסדרון מאוכלס מישפחות רבות, ביפו העתיקה —

רוקפילו דייוויד, הבנקאי האמריקאי העשיר רכש את ה"תליון עשוי הזהב שלינדה קוראת לו "נר" קיס המביס בבבואתו הנשקפת במסגרת

המילחמה כפי שרואה אור תה לינדה. ילד, המחזיק את העולם כולו בתוך מיסגרת.

אהבת החיים

זהו המוטו המנחה את בוריס ולינדה בחייהם. בדירת-החדר שלהם הם מארחים ידידים רבים באווירה שקטה על כוס-קפה וסיגריה. אוסף התקליטים שלהם גדול, והפטיפון אינו חדל לנגן.

דירת-החדר שלהם, המצויה בסופו של מיסדרון ארוך בבית מאוכלס שביפו העתיקה היא רק אחת מניירות באותו מיסדרון. לינדה ובוריס שומרים על יחס-שכנות "פנים עט שכניהם הרבים, ובעיקר הם אהובים על הילדים, הגרים בבית.

היוזנית והתקיימה בחסות הקונסוליה היוזנית בישראל.

לינדה ובוריס, למרות היותם כרגע אזרחי מדינת ישראל, אינם חשים עצמם כי אזרחי מדינה כלשהי בעולם. הם מגדירים את עצמם כאזרחי העולם. במחשבה שנייה מודה לינדה, כי בעת ששהתה בארץ בתקופת מלחמת יום-הכיפורים, חשה הודעות עמוקה עם העם והמדינה, אך באותה מידה היתה חשה, לדבריה, הודעות גם עם ספרד, אילו גרה שם בעת מלחמה.

מדי פעם מרגישים לינדה ובוריס את החופש מדגדג להם בקצה האצבעות, ואז הם אורזים את מיברשת-השיניים ויוצאים למסעות. האזור האהוב עליהם ביותר

בוריס, שהיה מעצב סכסטייל כאשר פגשה אותו, עוסק היום אף הוא ב"עיצוב תכשיטים ובפיסול. היתה זו לינדה שלימדה אותו את מלאכת העיצוב. אך סיגנונר-שלו שונה מאוד מסיגנונה. ניכר היטב כי יד גברית עוסקת במתכת הקשה. תכשיטיו מחוספסים, גסים יותר.

השניים עובדים ליד שולחן-עבודה אחד ומתחלפים ביניהם מדי-פעם. כאשר משהו מהם מרגיש כי בא ובוזר לו רעיון בראש ובין האצבעות, ובכל זאת תורו של האחר לשבת אל השולחן — הם מוותרים זה לזה. ביתם פתוח, וידידיהם רבים ומגוונים. נכון שבתחילה התקשתה לינדה להיקלט ב"חברה הישראלית, אך כיום אין לה תלונות.

לא זו המשושפת, המעוטרת בשלל גורות וההומה חיררים וגלריות, אלא זו שמעבר לכביש, אותו כביש צר המבדיל בין הישן לתחדש.

זהו אותו כביש עצמו, שבגללו לא תש"תתף לינדה, הנחשבת כתכשיטנית מעולה, בתערוכת-האביב המיועדת לאמני יפו העתיקה. אלה, בעלי-הזכויות, נמצאים מן העבר הנכון של הכביש. היא — לא.

אבל לינדה, שהיא בחורה שקטה ונחבאת אלה-הכלים אינה באה בטענות אל איש. יחד עם בוריס שלה, שאותו פגשה לפני כשלוש שנים בכ"ס"ה, היא עובדת בביתה, וממשיכה לעצב תכשיטים.

אלא שבניגוד לזהב ולתלומים שבהם עסקה כשעבדה בספילו, היא מעצבת כעת בכסף ובאבנים. אבנים יקרות, אומנם, אך לא כמו הזהב והתלומים, שאותם היא מעצבת א-יורק לפי הזמנה מראש. תכשיטיה של לינדה עדינים ומקסימים. החל בתליוגי-ענק ששוויים כחמש-מאות לירות ישראליות, וכלה בטבעות-כסף מ"ניאטוריות שאותן היא מוכרת ב"15 לירות בלבד.

בימים אלה ממש סיימה עיצובו של תליון-זהב מעוטרי באבנים יקרות, עבור תיירת אמריקאית שבאה אליה במיוחד, לחדרה הקטן שביפו, על-פי המלצת ידידה. התליון נמכר לתיירת בשווי של 3,500 לירות ישראליות.

לטיולים הוא המדבר. חי בדווים של הנגב ושל גור איבה מכירים היטב את חי זוג הצעיר לבושי הג'ינס הפוקד את אוהליהם תכור פות. הם מקובלים שם על הכל, ומוזמנים לתחנות חי נערכות במאהלים הבדווים. "פעם אחת", מספר בוריס, "כשהוזמנו לתחנה ב"מאהל בדווי בדאב הכניסו אותנו לאוהל של השייך. אני קיבלתי בגדי גבר ב"ד וויים מסורתיים, ולינדה נלקחה לאוהל הנשים ו"הולכשה שם בשימלה ב"ד

ככל זוג תחי באחירה בהמית וקצת אישית. התג נסו גם השניים הללו ב"לקיחת סמים. שניהם גם יחד אומרים כי זהו דרך-חיים בשבילם, וכי הסמים פתחו את ראשם לכיוונים חדשים, ונתנו מימד נוסף לגיטיון שרכשו ולעבודתם. לינדה ובוריס אינם נשור אים, כי הם אינם מייחסים חשיבות לנישואין או לכל חווה כתוב אחר שהוא ב"הלכה היהודית אינם מת מצאים באופן מיוחד. מ"שהו אמר להם פעם כי ילד הנולד מחוץ למיסגרת-הנישואין הוא ב"בחינת ממזר, וצפויות לו צרות צרורות במדינת ישראל, לפחות. אז אם יהיה להם ילד, הם יתחננו.

המוטו שלהם בחיים הוא — חייה ותן לחיות. "בכלל, אילו יכלו האנשים להביט על החיים דרך האמנות, הם היו רואים את הכל יפה יותר וטוב יותר", אומרים השניים.

כיום מתכוננים לינדה ובוריס לקראת תערוכה משותפת להם, ולמעצבת-התכשי"טים גבי מרכך. תהיה זו תערוכתו הראשונה ושל בוריס, החמישית של לינדה. מאחוריה כבר ארבע תערוכות, בהן אחת שהתקיימה במוזיאון שמון שבעיר הגרמנית פורצהיים, ואחרת שנערכה בישראל, ברוח המיתולוגיה

לינדה וכלבתה

מרמפ, שנמצאה על-ידי בוריס משוטטת בנמל של יפו העתיקה, שרועות להן על הספה שבחדר. השקט והשלווה הם סימני-ההיכר של לינדה, והדבר מתבטא בכל מעשיה.

המיישטרה גילתה כי

נערה

המסג'

היא אשתו של

בלש המדור המרכזי

